

www.burmeseclassic.com

သဟဇာတ

တိစိဖြူသခင်မ

ကျန် : မိုး : မိ : ထွန် : ကေ : ဂ် :

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၃၅၆၀၄၁၀
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၄၃၀၄၁၀

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဟင်း၊ (ယုံကြည်ချက် စာပေ)
အမှတ် ၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးသော်လွင်မြင့်၊ (စန္ဒကူး ပုံနှိပ်တိုက်)
၉ (H)၊ နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်ထွန်း၊ (ပုံနှိပ် ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဝိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- ★ အရှုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

ဘိတည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
ကပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
ညီ ဇွဲ စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
လာသည့်ဦးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
ဘိသစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားမူတည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ဆိုင်သော ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- ★ အမျိုးသမီးတို့၏ခွင့်အရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ ပျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

BURMESE
CLASSIC
.com

သိုင်းလောက၏သမီးပျို

နေဝန်းနီမှာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်စထက်တစ်စ မြင့်
တက်လာလေသည်။

နေမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ အပူရှိန်ကလည်း မြင့်တက်လာ
လေသည်။

မြေအောက်ကလေးအတိုင်း မြင်းစီးသမီးတစ်ယောက် ခရီး
နှင်လာနေ၏။

ထိုမြင်းစီးသမီးမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချောမောလှပသော
မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းကြောင့် သိုင်းလောက
သမီးပျိုလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

မှန်ပေသည်။

၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုမိန်းကလေးမှာ တိမ်ဖြူဂေဟာပိုင်ရှင်၏ သမီးချူးယဲ့လန်းဖြစ်လေသည်။

တိမ်ဖြူဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် မြေနီလမ်းကလေးအတိုင်း အရှေ့ဘက်၌တွေ့မြင်နေရသော စိမ်းလန်းသော တောအုပ်များဆီသို့ ဦးတည်ကာခရီးနှင်နေသည်။

တောအုပ်များကိုကျော်ကာ မှိုင်းညိုညိုမှိုင်းထိတောင်တန်းကြီးကို တွေ့မြင်နေရ၏။

မှိုင်းထိတောင်တန်းကြီး၏ တောင်ခြေဒေသကား စိမ်းလန်းသော သစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းကာ အေးမြသာယာနေပါတော့သည်။

မိန်းမချောလေး ချူးယဲ့လန်းက မြင်းကို အသော့နှင်လာယင်း မှိုင်းထိတောင်ခြေသို့ ရောက်မှန်းမသိရောက်လာလေသည်။

နေပူရှိန်အောက်မှ ဖြတ်သန်းလာရသဖြင့် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးချွေးပြိုက်ပြိုက် ဖိုရွဲနေပါသည်။

တောင်ခြေရှိ သစ်ပင်ရိပ်များသို့ ရောက်လာတော့မှ အပူသက်သာသွားပြီး အမောပြေသွားရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက မြင်းအရှိန်လျှော့ချကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆက်၍စီးနင်းသွား၏။

သူမ စီးနင်းလာသောမြင်းကိုလည်း အနားပေးလိုသည့် သဘောဖြစ်လေသည်။

စိမ်းလန်းသောသစ်တောများ ဖုံးလွှမ်းထားသဖြင့် အေးမြ

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၇

သာယာနေသော တောင်ခြေ၌ ခြံဝင်းတစ်ခုနှင့် ခန်းနားထည်ဝါသော အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချူးယဲ့လန်း အံ့သြသွားရလေတော့သည်။

“တောထဲတောင်ထဲမှာ ခန်းနားထည်ဝါတဲ့ လူနေခြံဝင်းတစ်ခု ရှိနေပါလား။”

လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလေသည်။

အကယ်၍သာ ချူးယဲ့လန်းသည် အိမ်ဂေဟာရှေ့တွင်ရပ်တန့်မနေဘဲ ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်ခွဲမည်ဆိုလျှင် ဘာပြဿနာမှ ကြုံဆုံရမည်မဟုတ်ပေ။

အခြားမြို့တစ်မြို့သို့ ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုအိမ်ဂေဟာအား အဝေးမှမြင်မိကာ တည်းက အနီးကပ်ကြည့်ရှုချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ထိုဂေဟာကြီးမှာ လွန်စွာမှခန်းနားဝင့်ထည်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် ဝါးခြံစည်းရိုးဓိတ်ထားသော ခြံငင်းကြီးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုဝါးခြံစည်းရိုး ဝင်းနံရံအား လှပသော ရောင်စုံတောပန်းများက ယှက်နွယ်ရစ်ပတ်ကာ ဖူးပွင့်နေကြသည်ကို တွေ့ရပြန်သေးသည်။

ချူးယဲ့လန်းမှာ မြင်းကိုစီးနှင်လျှက် ထိုအိမ်ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမသည် ဝါးခြံနံရံပေါ်မှ ရောင်စုံပန်းဖူးပန်းပွင့်များကို ကြည့်ကာ စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူမနှစ်သက်လှသည့် အနီရောင်ရဲရဲပန်းတစ်ပွင့်ကို မြင်းပေါ်မှနေ၍ လှမ်းခူးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်...

ခေါင်းတွင် ပန်ဆင်လိုက်၏။

သူမသည် မြင်းကိုနှင်မသွားသေးဘဲ အိမ်ဂေဟာတံခါးမကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိပြန်သည်။

အိမ်ဂေဟာ၏ တံခါးမကြီးပေါ်တွင် စာကမ္ပည်းရေးထိုးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမ ဖတ်လိုက်မိသည်။

“မိုးထိဂေဟာ”

ဟူ၍ဖြစ်ပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် မြင်းပေါ်မှပင် ထိုမိုးထိဂေဟာ၏ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ရှုခင်းများကို လှမ်းကြည့်နေမိပြန်သည်။

ချူးယဲ့လန်း စိတ်ထဲ တွေးနေမိ၏။

ဤဂေဟာ၏နောက်ဘက်တွင် မြင်နေရသော တောင်သည် မိုးထိတောင်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤဂေဟာသည် မိုးထိတောင်အား အခြေပြုလျက် ‘မိုးထိဂေဟာ’ဟူ၍ အိမ်ဂေဟာအမည်ကို မှည့်ခေါ်ထားဟန်တူပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းတို့ နေထိုင်သော အိမ်ဂေဟာသည် တိမ်ဖြူတောင်ခြေတွင် ရှိသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၉

သူမတို့၏ အိမ်ဂေဟာအမည်ကိုလည်း တိမ်ဖြူတောင်အား အမှီပြုကာ ‘တိမ်ဖြူဂေဟာ’ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့၏။

သို့သော် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ဤမိုးထိဂေဟာသည် သူမတို့ တိမ်ဖြူဂေဟာထက်ပို၍ ခမ်းနားထည်ဝါသည်ဟု ထင်မိ၏။

ဤသို့ ချူးယဲ့လန်း တွေးကာ ငေးမောနေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် မြင်းခွာသံကြားရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းနှစ်စီး သူမရှိရာသို့ ပြေးနှင်လာသည်ကို လှမ်းတွေ့ရ၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် မြင်းပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

တစ်ယောက်မှာ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် အရွယ်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာရှည်ရှည် သွယ်သွယ်ရှိသည်။

သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ သေးငယ်လွန်းသည်ဟု ထင်ရ၏။ ထိုလူရွယ်၏ သေးငယ်သော မျက်လုံးအစုံအတွင်းမှ ရက်စက်သော အရိပ်အငွေ့များ ပေါ်လွင် ယှက်သန်းနေသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကား အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုအဘိုးအို၏ဦးခေါင်းမှ ဆံပင် တစ်ဝက်နီးပါးမှာ ဖြူနေပြီဖြစ်လေသည်။

သူ၏ခေါင်းမှ ဆံပင်တစ်ဝက်ကြောင့် သူ့အား အသက်ခြောက်ဆယ်ဟုပင် ထင်နိုင်ပေ၏။

နှာခေါင်းမှာ အလွန်ကောက်နေ၏။

၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မျက်လုံးအစုံမှာ စူးရှတောက်ပြောင်ပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်အားကြည့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

မြင်းပေါ်မှလူရွယ်သည် ချူးယဲ့လန်းအား သေးငယ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ပိုင်ရှင်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ခြံဝင်းပေါ်ကပန်းကိုခူးပြီး ဘာလို့ပန်ထားရတာလဲ”

ထိုလူရွယ်၏ မာဆတ်ဆတ် ကြမ်းတမ်းတမ်းစကားကြောင့် ချူးယဲ့လန်း၏စိတ်တွင် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားရလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံကို ပြူး၍ ထိုလူရွယ်ကို ကြည့်ကာဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“ခုလိုပြောနေရအောင် ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူရွယ်သည် လက်ထဲမှကျောပွတ်ကို ‘ရွမ်း’ခနဲမြည်အောင် လေတွင် ရိုက်လိုက်၏။

မြင်းသုံးကောင်စလုံး ထိတ်လန့်သွားပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

လူရွယ်က ကျောပွတ်ကိုငိုထားသောလက်ဖြင့် အိမ်ဂေဟာတံခါးမကြီးဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပြီး..

ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်..

“မင်း...မျက်စိကန်းနေသလား၊ ဟိုမှာ တံခါးမကြီးပေါ်က စာတန်းကို မတွေ့ဘူးလား၊ မိုးထိဂေဟာလို့ ရေးထားတာ၊ သည် မိုးထိဂေဟာက ပိုင်ရှင်မှ အိမ်ဂေဟာကြီးတစ်ဆောင်လို့များ မင်း

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၁

မှတ်ထင်နေသလား၊ မိုးထိဂေဟာရဲ့ မြက်တစ်ပင်၊ ပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘယ်လူစိမ်း တစ်ယောက်ကမှ မထိ၊ မကိုင်း၊ မဖျက်ဆီးရဘူး၊ မိုးထိဂေဟာမှာ လူတွေရှိတယ်၊ စောင့်ရှောက်တဲ့လူတွေရှိတယ်၊ မိုးထိဂေဟာကလူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ သူများရဲ့အနှောင့်အယှက်ပေးခြင်းကို မခံဘူး၊ မင်းနားလည်ရဲ့လား”

ချူးယဲ့လန်းသည် အသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ခူးမိတာများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်ပြီး သည်လောက် ဒေါသကြီးနေရသလားရှင့်၊ ရှင်တို့ မိုးထိဂေဟာကလူတွေက သည်လိုပဲ ရိုင်းစိုင်းတတ်ကြသလား”

ချူးယဲ့လန်းသည် သာသာနှင့်နာနာ ပြောလိုက်သောကြောင့် လူရွယ်မှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်လာသည်။

သူ ဒေါသထွက်လာဟန်တူ၏။

ထို့ကြောင့်...

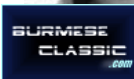
လူရွယ်က အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ငါတို့ မိုးထိဂေဟာကလူတွေကို မစော်ကားနဲ့၊ မင်းက ဘယ်သူလဲ၊ တို့ဂေဟာရှေ့ကို ဘာလာလုပ်နေတာလဲ ပြောစမ်း”

ချူးယဲ့လန်းက...

“အခု ကျွန်မရဲ့ မြင်းရပ်နေတာ လမ်းမပေါ်မှာပါ၊ ရှင်တို့ အိမ်ဂေဟာရဲ့ဝင်းခြံပိုင်နက်ထဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လမ်းမဆိုတာ အများနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ ဘာမှ စစ်မေးနေစရာမလိုဘူးရှင့်”

မြင်းဖြူပေါ်မှလူရွယ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ချူးယဲ့လန်း၏

၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မြင်းအနီးသို့ တိုးနှင်သွားသည်။

သူသည် လက်ထဲမှကျာပွတ်ဖြင့် ချူးယဲ့လန်း၏မျက်နှာကို လှမ်းရိုက်သည်။

လှမ်းရိုက်ရင်း ‘လျှာရှည်တဲ့မိန်းကလေး သေပေရော’ဟု ပြောဆို ရေရွတ်လိုက်သေး၏။

ချူးယဲ့လန်းမှာ လူရွယ်က မြင်းဖြင့် သူ့အနီးသို့တိုးကပ်လာစဉ်ကတည်းက ကြိုတင်သိထားခဲ့သည်မို့ တစ်ဘက်မှ ရိုက်ချက်ကို ကောင်းစွာပင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ရိုက်ချက် လွဲသွားသည်။

ချူးယဲ့လန်း၏လက်က ကျာပွတ်ကြိုးကိုအောက်မှ အထက်သို့ပင့်တင်ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ရွမ်း”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လူရွယ်မှာ အလန့်တကြား ကိုယ်ကို နောက်သို့ရိုက်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း၏ ကျာပွတ်ရိုက်ချက်က လူရွယ်၏ပခုံးစွန်းကို အဖျားစတ်ထိသွားသည်။

လူရွယ်သည် မြင်းပေါ်မှနောက်သို့ လန်လဲကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူ့ပခုံးစွန်းကို ထိသွားသော ကျာပွတ်ဒဏ်ကြောင့် လူရွယ်၏ပခုံးစွန်းမှ အင်္ကျီစသည် လက်တစ်ဝါးခန့် ပြဲသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူရွယ်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ပြီးမှ အေးစက်သောလေသံဖြင့် ချူးယဲ့လန်းအား ပြော

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၃

လိုက်သည်။

“မင်း မြင်းပေါ်ကဆင်းခဲ့စမ်း မင်းနဲ့ငါ လက်ရည်စမ်းရအောင်၊ သိုင်းကွက်သုံးလေးကွက်လောက် ပြိုင်ကြရအောင်၊ ကဲဆင်းလေ”

ချူးယဲ့လန်းမှာ လူရွယ်က ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုနေသောကြောင့် စိတ်ဆိုးလာသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမက ကျယ်လောင်စွာ အော်ပြောလိုက်၏။

“ရှင့်ကို မကြောက်ဘူး”

ယင်းသို့အော်ပြောလိုက်ယင်း သူမသည် နှာခေါင်းကောက်ကောက်နှင့်အဘိုးအိုအား ကြည့်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ တစ်မျက်ညီတ်ပြလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကမူ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပြီးမှ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ဆင်လိုက်သည်။

နှာခေါင်းကောက်နှင့် အဘိုးအိုသည် ချူးယဲ့လန်း၏ သိုင်းကွက်ဆင်ပုံကို လှမ်းကြည့်လျှက် စိတ်ထဲတွင် အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

လူရွယ်က သူ့ပညာကို အားကိုးတကြီးပြု၍ အကြမ်းပတမ်း တိုက်ခိုက်တော့မည့်ပုံမျိုး ရှိနေသည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်ခုံးတစ်မျက်နှာ စဉ်းစားတွေးတော

လိုက်ပြီး လူရွယ်အား စကားတစ်ခွန်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

“ပေစင်...သတိထားပါ။ ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်နဲ့”

ပေစင်ဆိုသည့် လူရွယ်သည် အဘိုးအို၏လှမ်း၍သတိပေး ပြောဆိုမှုကြောင့် စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ် လှုပ်ရှားသွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ အဘိုးအိုသည် ယင်းသို့ တစ်ခါမှ သတိမပေး စဖူး ပေးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယခင်က တိုက်ပွဲကြုံလျှင် အဘိုးအိုသည် နှုတ်ဆိတ်ပြီး လက်ဖိုက်ကြည့်နေတတ်သည်။

သတိပေးခြင်းအမှုကိုပြု၍ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် လှုပ်လှုပ်ရှား ရှားဖြစ်နေခဲ့သည်။

အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်း။

လူရွယ် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် အဘိုးအိုက သူ့အားယှဉ်ပြိုင်စမ်းသပ်ပွဲ၏ နှစ်ဘက်ဟာကွက်၊ လက်ရည်သွေး အဆင့်စသော သိမှတ်ဖွယ် သတိ ပြုဖွယ်တို့ကို ပြောပြတတ်လေသည်။

သို့သော်...

ယခုတော့ အဘိုးအိုသည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ သူ့အား ပြိုင်ပွဲ မစခင်မှာပင် လှမ်း၍ သတိပြုဖို့ သတိပေးနေပေပြီ။

လူရွယ် စဉ်းစားမိသည်မှာ အဘိုးအိုသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို ကြိုတင် အကဲခတ်ထားပေ၍လော။

လူရွယ်သည် သိုင်းကွက်ဟန်ကို ပြင်ထားယင်း ချူးယဲ့လန်း အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“က...မင်းက စပြီးတိုက်စမ်း”

ချူးယဲ့လန်းက ပြီးလျှက်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ပဲတိုက်ပါ။ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို စိန်ခေါ်တာက ရှင်ပဲမဟုတ် လား”

လူရွယ်လည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ချူးယဲ့လန်းအား စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ချူးယဲ့လန်းကမူ လူရွယ်၏ တိုက်ကွက်ကို ခုခံကာ ဆီးခံ၏။

လူရွယ်သည် သူ့ရင်ဝသို့ ဆန့်တန်းတိုးဝင်လာသော လက်ဝါးထိုးနှက်ချက်ကို ကိုယ်ရှိန်သတ်ရှောင်ရှားရန် ကြိုးစားလိုက် သော်လည်း မရတော့ပေ။

“ဖုန်း”

ဟူသောအသံဖြင့် ရင်ဝသို့ထောက်မိသွားသည်။

လူရွယ်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့် ဆုတ်ခွာသွား လေတော့သည်။

လူရွယ်သည် ချူးယဲ့လန်းအား အထင်မသေးစွဲတော့ချေ။

ချူးယဲ့လန်းသည် လူရွယ်အား သိုင်းကွက်သုံးကွက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူကာ ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမက ရုတ်တရက် အော်ဟစ်မာန်သွင်းလိုက်ကာ တိုက် စစ်အသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်လေတော့သည်။

၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမ လွှားခနဲ ခုန်လိုက်သည်။
တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားပြီး ပြန်အကျတွင် လူရွယ်
ထံသို့ ရောက်သွားသည်။

ယင်းသိုင်းကွက်မှာ ငှက်ငါးဖမ်းသိုင်းကွက်ဖြစ်သည်။
သူမ၏ဆန့်တန်းထားသော လက်ငါးချောင်းက စွန်ကုတ်
သဖွယ် လူရွယ်၏ဦးခေါင်းကို အထက်စီးမှ လှမ်းခုန်ကုတ်ဆွဲလိုက်
လေသည်။

လူရွယ်သည် ဤတချို့ အထူးသတိထားခဲ့သဖြင့် အမြန်
ပင် ရှောင်ရှားနိုင်ခဲ့ပေ၏။

သူသည် တစ်ဘက်သို့ တိမ်းရှောင်လိုက်ကာ ချူးယဲ့လန်း
အား တွန်းရိုက်ပစ်ရန် ပြင်ဆင်၏။

ထိုစဉ်...

သိမ်းငှက်နှာခေါင်းနှင့် အဘိုးအိုက လူရွယ်အား အော်ဟစ်
သတိပေးလိုက်ပြန်သည်။

လူရွယ်သည် ချူးယဲ့လန်း မိမိရှေ့အထက်မှ ထိုးဆင်းလာ
သည်ကိုမြင်ပါလျှက် အဘိုးအိုက သူ့အား နောက်ကျောကိုသတိ
ထားဟု အဘယ်ကြောင့် ပြောဆိုလိုက်သည်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ
ဖြစ်နေလေ၏။

လူရွယ်မှာ မည်သို့ခြေလှမ်းပြင်ရမည်ကို မသိဘဲ စဉ်းစား
ချင်ချိန်နေစဉ်မှာပင် ချူးယဲ့လန်းသည် လူရွယ်၏ရှေ့သို့ကျရောက်
လာခြင်းမရှိဘဲ တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ လူရွယ်၏နောက်ကျောဘက်
သို့ ရောက်သွားလေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၇

လူရွယ်သည် နောက်သို့ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်ပြီး ချူးယဲ့
လန်း၏ထပ်မံတိုက်ခိုက်မည့် တိုက်ကွက်ကို ခုခံရန်ဟန်ပြင်လိုက်လေ
၏။

သို့သော်...

လူရွယ်၏ပခုံးကို 'ဖတ်ခနဲ' ရိုက်ပုတ်ခြင်း မခံစားရမီ သူ့
မျက်နှာကို လေတစ်ချက်ဟပ်တိုက်သွားသည်ကို ဦးစွာ ခံစားလိုက်ရ
ပေသည်။

လူရွယ်က ထိတ်လန့်တကြား နောက်သို့ဆုတ်ရန် ကြံရွယ်
လိုက်၏။

သို့သော် နောက်ကျသွားသည်။

တစ်ဘက်မှ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်ရိုက်ပုတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်၏။
လူရွယ်နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် လူရွယ်၏
ပခုံးပြင်သည် ထုံကျဉ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရပြီ ဖြစ်
လေ၏။

လူရွယ်မှာ သူထင်သကဲ့သို့ ဖြစ်မလာဘဲ ရှိနေလေသည်။
မိန်းကလေးအား တစ်ချက်မျှပင် သူတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်းမရှိ
ခဲ့ချေ။

မိန်းကလေးကသာ သူ့ကို နှစ်ချက်သုံးချက်ခန့် တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်မာန်သွင်းလိုက်ပြီး
မိန်းကလေးထံ ခုန်လွှားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ လူရွယ်သည် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း အကြမ်းပတမ်း တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ဈေးယုလန်းကလည်း သည်တစ်ကြိမ်တွင် လူရွယ်အား မသက်ညှာတော့ဘဲ ဒဏ်ရာပြင်းပြင်း ရရှိသွားအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဟု ကြံရွယ်ကာ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်ကို ဟန်ပြင်အကွက်ဆင်၍ စောင့်လင့်နေလေသည်။ ထိုစဉ်...

အဘိုးအိုသည် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် လူရွယ်နှင့်ဈေးယုလန်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ကျရောက်လာသည်။

ထို့နောက် အဘိုးအိုသည် လူရွယ်အား နောက်ဆုတ်ရန် အချက်ပြပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ဈေးယုလန်းအား ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်လေတော့သည်။

အဘိုးအိုသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုနှင့်ဈေးယုလန်းတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကွက်ချောင်း၍ သိုင်းကွက်များဆင်လျှက်ရှိနေစဉ် မိုးထိဂေဟာ၏ခြံစည်းရိုးတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာသည်။

ခြံစည်းရိုးတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် အတွင်းမှ လူဆယ်ယောက်ခန့် ပြေးထွက်လာကြသည်။

ထိုလူများထဲမှ ရှေ့ဆုံးလူကလှမ်းပြီး အဘိုးအိုကို ပြောလေသည်။

“ဆရာအိုရန်...ရပ်လိုက်ပါ။ ဂေဟာသခင်ကြီးက အသည်မိန်းကလေးကို ဂေဟာထဲ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ဖူး အမှာပါးလိုက်ပါတယ်။ ဂေဟာသခင်ကြီးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်တဲ့ ဟောသည်မိန်းကလေးကို တွေ့ဆုံစကားပြောချင်ပါသတဲ့”

ထိုလူစုထဲမှ နောက်တစ်ယောက်က အဘိုးအိုအား ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“အစ်ကိုကြီးအိုရန်...ခင်ဗျားဟာ အသက်လည်းကြီးပြီ၊ ဘာကြောင့်များ သည်လို အသက်ငယ်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်နေတာလဲ၊ ခု သခင်ကြီးက ခင်ဗျားကိုမှာ လိုက်တယ်၊ ဟောသည် အမျိုးသမီးလေးကို ဂေဟာထဲ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့”

ဒုတိယစကားပြောလိုက်သူမှာ နောက်ထပ် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်၏။

အသက်မှာ အိုရန်ဆိုသော အဘိုးအိုကဲ့သို့ပင် အသက်မတိမ်မယ်မီးရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအဘိုးအို၏ ညာဘက်ပါးပြင်အောက်တွင် ကြီးမားသော မှည့်နက်ကြီးတစ်လုံး ရှိလေသည်။

အမွေးလေးငါးချောင်းက ထိုမှည့်နက်တွင် ပေါက်ရောက်နေ၏။

စကားပြောလျှင် ထိုအမွေးများသည် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့်ရှိရာ ဈေးယုလန်းသည် ထိုအမွေးအမျှင်များကိုကြည့်ပြီး ရယ်ချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ် လာရလေသည်။

အိုရန်ဆိုသည်မှာ သိမ်းငှက်နှာခေါင်းနှင့် အဘိုးအို၏အမျိုး
အနွယ်ဖြစ်ပြီး သူ့အမည်မှာ ပုရှမ်းဟုခေါ်လေသည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် 'လင်းယုန်ခြေသည်း' သိုင်းကွက်ပညာရပ်
များဖြင့် သူ့တစ်သက် နာမည်ကြီးခဲ့သူဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က နာမည်လျှမ်းလျှမ်း
တောက်ကျော်ခဲ့သော နန်းဟိုင်လင်းယုန်သိုင်းသမားကြီး၏အမည်ကို
သူမ ဆရာသမားထံမှ ကြားခဲ့ဖူး၏။

လူကိုယ်တိုင်ကိုမူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ချေ။

အကယ်၍ သူမသည် သူမရှေ့တွင်ရှိနေသောလူမှာ ထို
လင်းယုန်သိုင်းသမားကြီးဖြစ်ကြောင်း သိလျှင်ကား ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိတ်
ကူးဝံ့တော့မည် မဟုတ်ချေ။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ဒုတိယအဘိုးအိုပြောလိုက်သော စကား
ကို အတန်ငယ်မော့ကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူ့ရယ်မောသံသည် မိုးကောင်းကင်ထက်သို့တိုင် ပျံ့နှံ့
တက်သွားသကဲ့သို့ ကျယ်လောင်လှပေသည်။

ငှက်တစ်အုပ်ပင် ပျံသန်းယင်း လန့်ဖြန့်သွားကာ ပျံပြေးသွား
ကြလေသည်။

အိုရန်ပုရှမ်း၏ ရယ်မောသံကိုကြားလိုက်ရသော ချူးယဲ့လန်း
မှာ ရင်သိမ့်တုန်၍ ထိတ်လန့်သွားမိလေ၏။

သူ၏ရယ်မောသံကို ကြားရသောကြောင့် ထိုသူသည်
အတွင်းအား အဆင့်မြင့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်လေ
သည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ရယ်မောနေယင်းမှ ရပ်တန့်ကာ စကား
ဆိုလေသည်။

“ညီလေးဝူချန်းယိ...ညီလေးပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က သည်မိန်းကလေးကို ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ကြံရွယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊
သူ့သိုင်းပညာ ဘယ်အဆင့်ထိရှိတယ်ဆိုတာကို သိချင်လို့ စမ်းသပ်
ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာပါ။ ပေစင်းဟာ သည်မိန်းကလေးကို မနိုင်ဘူး၊ ပေ
စင်းရဲ့ပညာကလည်း နိမ့်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အဆင့်နိမ့်သေး
တဲ့လူကို နိုင်ခဲ့တဲ့ ဟောသည်မိန်းကလေးရဲ့ပညာကိုသိဖို့ ကျုပ်ကိုယ်
တိုင် သူ့လက်ရည်ကို စမ်းသပ်ယှဉ်ပြိုင်ကြည့်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်မိတာ
ပါ။ ခုညီလေးကပြောလာတော့ ကျုပ် သည်မိန်းကလေးနဲ့ မယှဉ်
တော့ပါဘူးလေ”

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ထိုသို့ပြောလိုက်အပြီးတွင် လူတစ်
ယောက်အား ချူးယဲ့လန်း၏မြင်းကို ဂေဟာအတွင်းသို့ ဆွဲယူသွားရန်
စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းအား ဂေဟာအတွင်းသို့ဝင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေ၏။

ဂေဟာရှင်

ချူးယဲ့လန်းမှာ ဂေဟာအရှင်သခင် မည်သူဖြစ်သည်ကို မသိချေ။

သူမသည် အကြောင်းမရှိဘဲ ထိုမိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးအား ဝင်ရောက် မတွေ့ဆုံလိုပေ။

သို့သော်လည်း ထိုလူများက သူမအား အတင်းအဓမ္မပင် ဂေဟာအတွင်းသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ပြီး ဂေဟာသခင်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပါ ဟု ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုကြလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ဤသို့တွေးနေလေ၏။

“သည်မိုးထိဂေဟာရှ်သခင်ကြီးဆိုတာ ဘယ်သူများလဲ၊ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲ၊ မိုးထိဂေဟာက သိုင်းသမားတွေဟာ ဘယ် လောက်အထိ အဆင့်မြင့်ကြတဲ့လူတွေပဲ၊ သိုင်းလောကမှာမှာမည် ကြီးနေတဲ့ ပညာရှင်တွေ ဘယ်လောက်များ မိုးထိဂေဟာမှာနေထိုင် ကြသလဲ”

ချူးယဲ့လန်းသည် သိလိုစိတ်များဖြင့် နောက်ဆုံး ထိုလူများ နှင့်အတူ မိုးထိဂေဟာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

အိုရန်ပုရှမ်းနှင့်ဂူချန်းယိဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စကားတ ပြောပြာနှင့် နောက်ဆုံးမှ ဝင်လိုက်လာကြသည်။

ဂူချန်းယိက လမ်းလျှောက်ရင်း အိုရန်ပုရှမ်းအား မေးလိုက် သည်။

“အစ်ကိုကြီးပုရန် သည်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်ကများလဲ၊ သူဟာ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ သူ့ပညာက ပေစင်းကိုတောင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်နော်၊ သူ့ပညာကို ဘယ်လိုအကဲခတ်မိသလဲ၊ ပြောပါဦး”

အိုရန်ပုရှမ်းက...

“သည်မိန်းကလေးရဲ့ လက်ရည်ကိုကြည့်ရတာ အနောက် ဝိုင်းဒေသက လက်စွမ်းလက်ရည်တွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခြေလှမ်းခြေ ကွက်ကတော့ အလံဖြူအဖွဲ့က အကွက်တွေဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်၊ သူနဲ့ပေစင်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့တဲ့ သိုင်းကွက်သုံးကွက်လောက်ကိုကြည့်ရုံ နဲ့ ကျုပ်လည်း တိတ်ကျကျ သေချာတပ်အပ် မမှန်းဆနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ”

ဂူချန်းယိက ‘ဪ’ဟူ၍သာ ပါးစပ်ကဆိုလေသည်။

အိုရန်ပုရှမ်းက ဆက်လက်ပြောလေသည်။

“မိန်းကလေးရဲ့နောက်ဆုံး အကွက်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ ရပ်ကိုသုံးပြီး တိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့အကွက်ဟာ မြစ်ဝှမ်းအဖွဲ့ရဲ့ ရေလှိုင်း နောက်ပြန်ဆိုတဲ့ သိုင်းကွက်ပဲဗျ၊ အင်း မိန်းကလေးဟာ အသက် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ နာမည်ကြီးအဖွဲ့သုံးဖွဲ့ရဲ့ ပညာကွက်တွေ

ကို တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်မှုရှိနေတာ အံ့ဩစရာပဲ။ သူက ဘယ်အဖွဲ့ကလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်ဆရာသမားရဲ့ တပည့် ဖြစ်နိုင်မလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့ သိပ်ခက်နေတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျုပ်က သူ့ရဲ့ လက်ရည်ကို စမ်းသပ်ချင်တယ်လို့ ပြောနေတာပေါ့။

ဂူချန်းယီသည် အိုရန်ပုဂံရမ်းထက် အသက်ငယ်လေသည်။

ဂူချန်းယီသည် ယခင်က သိုင်းလောကတွင် မိစ္ဆာနက်ဟူသောဘွဲ့အမည်နှင့် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။

သူသည် လုယက်ခြင်း၊ ဓားပြတိုက်ခြင်းဖြင့် နာမည်ကြီးခဲ့လေသည်။

ရက်စက်ရာ၌လည်း ကမ်းကုန်အောင် ဆိုးသွမ်းခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သူသည် ပစ္စည်းလုယက်ပြီးလျှင် လူကိုပါ သတ်သူဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ကိုမျှ အသက်ချမ်းသာပေးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ရက်စက်ဆိုးသွမ်းသော ဓားပြကြီးမိစ္ဆာနက်အား လူကြီးက လေးအားလုံးက သူ့အမည်ကိုကြားရုံဖြင့် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင်ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းလောကသားများသည် မိစ္ဆာနက်အား နှိပ်ကွပ်ပစ်ရန် စုစည်းလာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ မိစ္ဆာနက်သိုင်းသမားအား သိုင်းလောကသားများက ရှာဖွေပြီး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြလေသည်။

ကံကောင်းထောက်မ၍ သူသည် အသက်မသေဘဲ ဒဏ်

ရာများဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ယခု သူသည် 'မိုးထိဂေဟာ' တွင်ခိုလှုံနေထိုင်နေလေသည်။

သူသည် ဤမိုးထိဂေဟာတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ်ကျော်ကျော်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ကျားဟူချန်း...

ဤဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ ကျားဟူချန်းဖြစ်သည်။

ကျားဟူချန်းသည် သိုင်းလောကနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော်လည်း ထိပ်သီးသိုင်းသမား တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။

ကျားဟူချန်းသည် နန်းတွင်း၌ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ရာထူးရာခံရှိခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

ဩဇာအရှိန်အဝါကို အလွဲသုံးစားပြုလုပ်ကာ အများပြည်သူကို နှိပ်စက်ကလွဲပြုခဲ့သည်။

နိုင်ငံထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ကျားဟူချန်း နာမည်ပျက်လာပြီး ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ခံခဲ့ရသောအခါ သူ၏နှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူများက သူ့အား ပြန်လည်ဆုံးမရန် ကြိုးစားလာကြလေတော့သည်။

ကျားဟူချန်းသည် လူသူဝေးလံသော နေရာ၌ မိုးထိဂေဟာ ထူထောင်ကာ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

သူ့အား မကျေနပ်သူများကလည်း အလွတ်မပေးဘဲ မိုးထိဂေဟာသို့တိုင် လာရောက်ရန်ရှာကြလေသည်။

၂၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့သော် ရန်သူများသည် ကျားဟူချန်းအား အနိုင်မတိုက်
မိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျားဟူချန်း၏ လက်ရုံးတော်များ
ဖြစ်ကြသည့် အိုရန်ပုရှမ်းနှင့်ဂူချန်းယီတို့၏ စွမ်းစွမ်းတစ်
တိုက်မိုက် ကာကွယ်ပေးခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့်...

ကျားဟူချန်းသည် အိုရန်ပုရှမ်းနှင့်ဂူချန်းယီတို့အား အထူး
အားကိုးအားထားပြုကာ အရေးပေးခဲ့လေသည်။

သူ၏သားများနှင့် တူတော်မောင်များကိုလည်း ၎င်းတို့
လက်သို့အပ်နှံကာ သိုင်းပညာရှင်များကို သင်ကြားပေးစေခဲ့သည်။

ကျားဟူချန်းသည် လွန်စွာ အမြော်အမြင်ကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်
ပေ၏။

မိုးထိဂေဟာတွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း၌လည်း နာမည်ကြီး
သိုင်းသမားများအား လက်ခံလျှက် တပည့်မွေးခြင်း၊ ဆရာတင်ခြင်း
အမှုကိုပြု၍ အင်အားစုစည်းထားခဲ့လေသည်။

သူသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသော တပည့်တပန်းများကို
မြှောက်စားထားခဲ့လေသည်။

ယနေ့ ချူးယဲ့လန်းသည် မြင်းတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ ယခု
မိုးထိဂေဟာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ မတွေးထင်မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာခြင်း
သာဖြစ်လေသည်။

ခြံဝလမ်းထိပ်၌ ပြဿနာပေါ်သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၂၇

ထိုပြဿနာကြောင့် ချူးယဲ့လန်းနှင့်ပေစင်းတို့ ပညာဖြင့်
ခဲ့သည်။

သူမက နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို ဂေဟာသခင်ကြီးကျားဟူချန်းက မြင်တွေ့
လိုက်သည်။

ထိုမှ ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ဖိတ်ခေါ်ချက်ဖြင့် သူမ မိုးထိဂေဟာ
သို့ရောက်သည်။

အကြောင်းရင်းမှန်က ဤမျှသာဖြစ်သည်။

စင်စစ် ချူးယဲ့လန်းသည် မိုးထိဂေဟာသို့ စိတ်လိုလက်ရ
တမင်လာခဲ့ခြင်းမဟုတ်သလို အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိ၍ ရှာဖွေလာ
ရောက်ခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သွားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဝါးခြံစည်းရိုးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်မိလျှင် ကျယ်ပြန့်သော
မြေကွက်လပ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမြေကွက်လပ်ပေါ်တွင် ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်ပြား
ခင်းလမ်းရှိ၏။

ထိုကျောက်ပြားခင်းလမ်းသည် အိမ်ဂေဟာတံခါးကြီး၏
လှေကားထစ်များသို့တိုင်အောင် ရှိနေလေသည်။

လွန်စွာလှပညီညာသော ကျောက်ပြားများဖြစ်သည်။

လူအများ၏ခြေထောက်များက ကျောက်ပြားခင်းလမ်း
ပေါ်သို့ ကျရောက်လာကြသည်။

ထိုမှ ဆူညံသောခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အိမ်ဂေဟာတံခါးမရှေ့ ကျောက်လှကားထစ်များအတိုင်း တက်ရောက်လာကြသည်။

တံခါးမဘေး တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် ကျောက်ခြင်္သေ့ရုပ် ကြီးနှစ်ရုပ်ရှိသည်။

လွန်စွာ အသက်ဝင်သော အရုပ်များပင်။

လူတွေကိုပဲ ခုန်အုပ်တော့မလိုလို မာန်ဖီနေကြ၏။

ကြောက်စရာ လန့်စရာဖြစ်လေသည်။

ထိုအရုပ်ကြီးနှစ်ကောင်က လွန်စွာမှကြီးမားပေ၏။

အိုရန်ပုရမ်းနှင့် ဝူချန်းယိတို့က ချူးယဲ့လန်းအား အိမ်ဂေဟာအတွင်းဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။

ထိုအဆောင်သည် စာကြည့်ဆောင်ဖြစ်သည်။

စာကြည့်ဆောင်ထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်စောင့်နေ၏။

ထိုလူမှာ ချူးယဲ့လန်း ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး ရွှင်လန်းတက်ကြွသွားပြီး ပြုံးရယ်လိုက်လေသည်။

ပြီးတော့မှ စကားစသည်။

“အစွမ်းအစရှိတဲ့ မိန်းကလေး ကြပါ..ကြပါ။ ကျုပ်ဂေဟာ အပေါ်ထပ်ကနေပြီး မိန်းကလေးရဲ့သိုင်းစွမ်းရည်ကို မြင်ပါတယ်။ မိန်းကလေးရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ရှိတဲ့ ပညာအရည်အချင်းကို ကျုပ်ဂုဏ်ပြုချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်ရခြင်းပဲဖြစ်ပါတယ်”

ချူးယဲ့လန်းက ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်နှုတ် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွတ်ကာ မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးအား အရိုအ

သေပြုလိုက်ပြီး..

“ဂေဟာသခင်ကြီး ပြောသလိုလည်း ကျွန်မ မစွမ်းသေးပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မဟာ ခရီးသွားဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ။ သခင်ကြီးရဲ့ ဂေဟာရှေ့ရောက်တော့ မြင်းကိုခဏရပ်ပြီး အနားယူမိပါတယ်။ အဲဒါကို ရန်စကားပြောပြီး ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကျွန်မကို သူကစိန်ခေါ်ပါတယ်။ အဲသည်အတွက် ဂေဟာသခင်ကြီးရဲ့လူကို ဆုံးမပေးစေချင်ပါတယ်”

မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးက ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“ကျုပ် ဆုံးမပေးပါ့မယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ဆက်ဆံတာ ကျုပ်တူတော်မောင်ရဲ့ အမှားတစ်ရပ်ပါပဲကွယ်”

မှေစင်းဆိုသည့် လူရွယ်မှာ မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီး၏တူ ဖြစ်လေသည်။

မှေစင်းသည် စိတ်မြန်သလို နိုင်လိုမင်းထက် ပြုမူချင်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် အပြင်တွင် မကြာခဏ ပြဿနာတက်လာတတ်၏။

သူ့အကြောင်းကို အပြင်လူများက မကြာခဏ မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးအား လာရောက်တိုင်ကြားကြ၏။

မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးက ဆက်လက်ပြောလေသည်။

“ကဲ..ကဲ..အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပါဦး၊ လက်ဖက်ရည် ကြမ်းလည်း သုံးဆောင်ပါဦး”

၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးယဲလန်းသည် မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတစ်
လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီး ကျားဟူချန်းသည် အလွန်ကြံ့ရည်
ဖန်ရည်များသူ ဖြစ်ပေ၏။

သို့သော်...

သူသည် ချူးယဲလန်းအပေါ် သံသယဝင်နေသည်တော့ အ
မှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျားဟူချန်းသည် နန်းတွင်း၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်
ကတည်းက လူပေါင်းစုံကို ညှဉ်းပမ်းခဲ့သူဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ချူးယဲလန်းအား မသိမသာ အကဲခတ်နေမိ၏။

သူမကို သူ စိတ်မချချေ။

မိုးရိမ်စိတ်က ကျားဟူချန်းစိတ်ထဲတွင် အမြဲကိန်းဝပ်နေ

၏။

ချူးယဲလန်းကလည်း မိမိအား သံသယစိတ်ဖြင့် မေးမြန်း
နေကြောင်း ရိပ်မိ၏။

သူမက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့်...

“ကျွန်မနာမည်တို့၊ နေရပ်တို့ မေးမြန်းခြင်းမပြုပါနှင့်
ကျွန်မ မဖြေကြားနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ ခရီးသွား
စဉ်သည်တစ်ယောက်ပါ။ ခရီးသွားယင်း သခင်ကြီးတို့ ဂေဟာရှေ့
မှာ စောင့်ဆိုမိတာပါ။ ကျွန်မမှာ ခရီးဆက်စရာရှိနေပါသေးတယ်
အခုပဲ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ရှင်”

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၃၁

ကျားဟူချန်းက ရယ်မောလိုက်၏

ဟန်လုပ်ပြီး ရယ်မောလိုက်ကြောင်း ချူးယဲလန်း ကောင်း
စွာရိပ်စားမိလိုက်ပါသည်။

“အင်း...သည်ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟာ အင်မတန် ကြောက်စရာ
ကောင်းတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပဲ၊ သည်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနဲ့စကားပြောယင် တော်
တော်ကို သတိထားနိုင်မှ တန်ကာကျမယ်”

ဟု သူမ စိတ်ထဲတွေးလိုက်မိသည်။

ကျားဟူချန်းသည် ရယ်မောရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ကာ

“မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို အထင်လွဲနေသလား၊ ကျုပ်က
မိန်းကလေးကိုမြင်တာနဲ့ ခင်မင်မိပြီး အခုလို မိန်းကလေးရဲ့စစ်မြစ်
တွေကို မေးမြန်းနေမိတာပါကွယ်၊ ဒါကို မိန်းကလေးက မပြောနိုင်
ဘူးဆိုတော့ မင်းဟာလျှို့ဝှက်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ခရီးဆက်ခဲ့တာ ဖြစ်ရ
မယ်”

ထိုစဉ်...

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရုတ်တရက် ဝင်ပြော
လိုက်လေသည်။

“မိန်းကလေး သခင်ကြီးမေးနေတာကို ကောင်းကောင်းမှန်
မှန်ဖြေလိုက်လေ၊ မင်းဟာ တို့ရဲ့အိမ်ဂေဟာရှေ့ကိုလာပြီး ဟိုကြည့်
သည်ကြည့်နဲ့ အကဲခတ်နေတာ မဟုတ်လား၊ မင်းမှာ ဘာအကြံအ
စည်တွေ ရှိလို့ အခုလို မိုးကြောင်မိုးဝှက်နဲ့ တို့မိုးထိဂေဟာရှေ့ လာ
ရောက်ခဲ့တာလဲ”

ချူးယဲလန်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီပဲရှင်”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်ပြီး ကျားဟူချန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

“သခင်ကြီးရှင်...ကျွန်မမှာ ခရီးထွက်စရာကိစ္စတွေ အရေးတကြီးရှိနေပါတယ်၊ တဆိတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ဖြေရှင်းပေးပါ”

ကျားဟူချန်းက...

“မိန်းကလေးက နာမည်လေးတောင် မပြောချင်အောင် လျှို့ဝှက်နေတာကိုး၊ ကဲ သည်လိုဆိုရင် မိန်းကလေးရဲ့ဆရာသမားက ဘယ်သူလဲ၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ မိန်းကလေးကို သင်ပေးလိုက်တဲ့ သိုင်းပညာရပ်တွေက အဆင့်မြင့်ပြီး တော်တော်လေးကို ကောင်းမွန်နေလို့ ကျုပ်က မေးနေတာပါ မိန်းကလေး”

ဟုပြော၏။

ကျားဟူချန်းသည် ချူးယဲ့လန်းအား လှည့်ပတ်၍ အသာစွာ ကြည့်မေးမြန်းစုံစမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ...

ချူးယဲ့လန်းက...

“ကျွန်မမှာ ဆရာသမားတစ်ယောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဆရာသမားနာမည်ကိုတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ဆရာသမားကလည်း ကျွန်မကို သူ့နာမည်နဲ့ အမျိုးအနွယ်ကိုမပြောပြခဲ့ပါဘူး”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် အိုရန်ပုရှမ်းက အေးစက်စွာဖြင့်...

“ယုတ္တိယုတ္တာ ရှိအောင်ပြောမှပေါ့ မိန်းကလေးရဲ့ ကိုယ့်ဆရာသမားရဲ့နာမည်ကို မသိဘူး၊ အမျိုးအနွယ်ကို မသိဘူး၊ အသွင်အပြင်ကို မသိဘူး၊ အသံအသွယ်ကို မသိဘူး၊ အသွင်အပြင်ကို မသိဘူး၊ အသံအသွယ်ကို မသိဘူး၊ အသွင်အပြင်ကို မသိဘူး၊ အသံအသွယ်ကို မသိဘူး...”

ရာသမားရဲ့နာမည်ကို မသိဘူး၊ အမျိုးအနွယ်ကို မသိဘူးဆိုတဲ့ အတည်မျိုး သည်လောကမှာ ရှိနိုင်ပါ့မလား”

ဂူချန်းယီသည် ချူးယဲ့လန်းအား မျက်မောင်ကုပ်ကြည့်နေရာမှ ဒေါသ အနည်းငယ်ထွက်လာဟန်ရှိသည်။

ဒေါသဖြစ်စွာ ကြည့်နေယင်းမှ...

“မိန်းကလေး...မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ တို့လိုဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတွေကို မလိမ္မတ်ပတ် စကားမျိုးတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ဂူချန်းယီဆိုတဲ့လူဟာ သူ့များ အလိမ်အညာခံတဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ မင်းကောင်းကောင်းဖြေပါ၊ တို့ကျေနပ်လောက်အောင် မင်းဖြေနိုင်ရင် မင်းကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

ထိုအခါ...

ချူးယဲ့လန်းက ဂူချန်းယီအား ပြန်မေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်ယင်ကောရှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ရှင်ကျေနပ်လောက်အောင် ကျွန်မက မဖြေနိုင်ဘူးဆိုယင်ကောရှင်”

ဂူချန်းယီ ဒေါသထွက်လာသည်။

“မင်းကောင်းကောင်း မဖြေနိုင်ယင် မင်းကို တို့သည်ကော့ခေါ်ထားမယ်၊ မင်းဆရာသမား ရောက်လာပြီး မင်းကိုပြန်ခေါ်မှ ကဲ ဆရာရဲ့နာမည်ကို စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးမှ မင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်လေသည်။

မိမိမှာ ဤအရပ်မှ လွယ်ကူစွာ ထွက်သွားနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း ခိုင်စွာမိ၏။

သူတို့ကလည်း မိမိကို လွယ်လင့်တကူ ပြန်လွှတ်ပေးမည်
မဟုတ်ချေ။

ထိုအချက်ကို သဘောပေါက်မိသော ချူးယဲ့လန်းမှာ ဤသို့
စဉ်းစားမိလေ၏။

မိမိအနေနှင့် လွယ်လင့်တကူ ထွက်နိုင်ပေါက်ကို ရှာရပေ
မည်။ ယင်းထွက်ပေါက်မှာ တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။

ကျားဟူချန်းကို ဓားစာခံလုပ်ပြီး ထွက်ရန်သာဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုအကြံအစည်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်
ထလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သခင်ကြီးကျားဟူချန်းထံ ခုန်လွှား၍ ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်း
ဆီး၍ မိမိကိုယ်ကိုကာကွယ်ရန် ကြံစည်လိုက်စဉ်မှာပင် ဝူချန်းယံ
သည် ရိပ်မိသွားလေတော့သည်။

ဝူချန်းယံသည် ကျားဟူချန်းရှေ့သို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်လွှား
ရောက်ရှိသွား၏။

ထို့နောက်...

ကျားဟူချန်းရှေ့မှ ကာကွယ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ကျားဟူချန်းအား ဓားစာခံလုပ်ရန် အခွင့်

မသာတော့ချေ။

ထိုအကြံအစည်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်ကို
နောက်ပစ်လျှက် ဟန်မပျက်ဘဲ တစ်ချက်ပြီးရယ်လိုက်သည်။

သူမသည် လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်လျှက် ခပ်တည်တည်
ပင် ရင်ကိုကော့ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေ
သည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ချူးယဲ့လန်းရှေ့မှ ကာဆီးထားလိုက်လေ
သည်။

သို့သော်...

ချူးယဲ့လန်းမှာ ရပ်တန့်ခြင်းမပြုဘဲ လက်နောက်ပစ်လျှက်
ပင် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရှေ့သို့တိုးလျှောက်သွားလေ၏။

အိုရန်ပုရှမ်းမှာမူ နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်ခွာနေရ
လေတော့၏။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ပြီး သိုင်းလောကတွင်လည်း ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပေ
သည်။

သူ့အနေဖြင့် ချူးယဲ့လန်းကဲ့သို့ မိန်းကလေးတစ်ဦးအား
ကာဆီးတိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွန်စွာမှပင် လွယ်ကူပေ၏။

သို့ရာတွင် ခက်နေသည်က ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုရှမ်း
အား တိုက်ခိုက်ကာကွယ်မှုမပြုဘဲ အေးဆေးလူလူ တိုးကပ်လာခြင်း
ဖြစ်၏။

တိုက်ခိုက်ကာကွယ်မှုမပြုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အား အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်က မည်သို့ စတင်တိုက်ခိုက်ရပါမည်နည်း။
 သူသည် နောက်သို့သာလျှင် ဆုတ်၍ ဆုတ်၍လာခဲ့သည်။
 ဈေးယုံလန်းကလည်း ရှေ့သို့ပင် တိုးကပ်လျှောက်နေ၏။
 သို့ဖြင့် တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားတော့လေ၏။
 ဈေးယုံလန်းက အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြီးလျှက် ပြောလိုက်လေ
 သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို တိုက်ခိုက်ကြည့်စမ်း၊ သိုင်းလောကရဲ့
 စည်းကမ်းချက်တွေ ဖောက်ဖျက်ယဉ် ရှင် တစ်သက်လုံး အရှက်ရပြီး
 ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာမပြပုံအောင် ဖြစ်သွားရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်မပြော
 တာ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

သိုင်းလောက စည်းကမ်းချက်တွင် ဤအချက်ကို တင်းတင်း
 ကြပ်ကြပ် တားမြစ်ထား၏။

ဝါရင့်သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်ကာကွယ်မှု
 မရှိသော အမျိုးသမီးအား ကိုယ်က စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုရပါ။
 အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဈေးယုံလန်းအား မည်သို့တားဆီးဆုံးမရ
 မည်ကို မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေရတော့၏။
 ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆွဲငင်မိမိဆီးရန် မလွယ်ချေ။
 မိမိအသက်အရွယ်နှင့် မိမိဂုဏ်သိက္ခာက ရှိနေသေးပေ

သည်။
 ထို့ကြောင့် အခက်ကြုံနေ၏။
 ဈေးယုံလန်းက...
 “ရှင် ကျွန်မကို မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ကျွန်မက

လည်း ရှင့်ကို ခုခံတိုက်ခိုက်မှုမပြုပါဘူး၊ တိုက်ခိုက်ဖို့အကြောင်း
 မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မလမ်း ကျွန်မသွားမယ်၊ ကဲ ရှင်လမ်းဖယ်ပေးပါ”
 ဈေးယုံလန်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမအား ကာဆီး
 ဝိတ်ကွယ်ထားသော အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ဘေးမှကပ်ကာ တံခါးအပြင်သို့
 ထွက်သွားလေတော့၏

အကျဉ်းသား

အိုရန်ပုရမ်းသည် ဆယ်နှစ်တာကာလအတွင်း လူပေါင်း
 မြောက်များစွာကို တိုက်ခိုက်ယှဉ်ဖြိုင် သတ်ဖြတ်ခဲ့သူဖြစ်ပေသည်။
 ချူးယဲ့လန်းလို မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား သူ မမူပေ။
 တိုက်ခိုက်မည်ဆိုပါက မကြာမီ အတောအတွင်း အနိုင်
 တိုက်ခိုက်နိုင်ပါ၏။
 သို့သော်...
 သိုင်းစည်းကမ်းစည်းမျဉ်းအရ သူသည် မိမိအား ယှဉ်ပြိုင်
 တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။
 မိမိကို စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသော မိန်းကလေးကို မိမိ
 အဘယ်ကဲ့သို့ စတင်တိုက်ခိုက်နိုင်ပါမည်နည်း။
 ထို့ကြောင့် သူသည် သူမအတွက် လမ်းဖယ်ပေးလိုက်ရ၏။

တံခါးအပြင်ဘက် ရောက်သွားသော ချူးယဲ့လန်းက အိုရန်
 ပုရမ်းအား ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးဖြင့် လှည့်ကြည့်ပြီးပြော
 လိုက်၏။

“အခုလို သိုင်းသမားကောင်းပီသတဲ့ ရှင့်ကို လေးစားပါ
 တယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ချူးယဲ့လန်းသည် အိမ်ဂေဟာတံခါးမကြီး အပြင်ဘက်သို့
 ရောက်လျှင် သိုင်းသမားကပ်စုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

သူတို့သည် မိမိအား စိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ထိုသိုင်းသမားများမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်နေ ရှိကြ
 လေသည်။

လူရွယ်များဖြစ်ကြသဖြင့် ပါရန်သိုင်းသမားများ မဟုတ်ကြ
 ပါချေ။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုရမ်းလိုလူမျိုးအား သိုင်းလောက
 စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းများနှင့် ကိုင်ခြောက်၍ရန်သော်လည်း ယခု သိုင်း
 သမားတို့ကိုမူ ခြောက်၍ချော့၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုသိုင်းသမားများသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်မရှိကြ
 သေးသော လူရွယ်များဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ချူးယဲ့လန်းသည် ဂေဟာအတွင်းမှ ထွက်၍လာသည်ကို
 မြင်သည်နှင့် လူရွယ်သိုင်းသမားများသည် ဓားလှံလက်နက်မျိုးစုံကို
 ကိုင်ဆောင်ကာ ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြပြီးလျှင် ဘဲမအား ဝိုင်းရံ
 ထားလိုက်ကြတော့၏။

“ဒုက္ခပဲ”

၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စိတ်ထဲက ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားမိသော်လည်း ချက်ချင်းပင် အားတွေမာန်တွေကို သွင်းလိုက်ရ၏။

သူမက လေသံမာမာဖြင့်...

“ရှင်တို့ မရှက်ကြဘူးလား၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းတိုက်ကြမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သည်မှာ ရှင်တို့အသက်ကို ရှင်တို့ မနှမြောယင် စမ်းကြည့်ကြပေါ့၊ သည်မှာ ရာဟာ ရှင်တို့အတွက် သင်္ချိုင်းမြေဖြစ်သွားမယ် သိလား”

ဟုပြောလိုက်၏။

လူရွယ်များထဲမှ တစ်ယောက်က...

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း လူအင်အားများလို့ ခင်ဗျားကိုဝိုင်းတိုက်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ၊ တစ်ယောက်ချင်းတော့ ခင်ဗျားကို မယှဉ်ရပါဘူး”

ဟုပြော၏။ ထို့နောက်...

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က အချက်ပေးလိုက်သည်။

ချူးယဲ့လန်းအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

“တိုက်ကြဟေ့”

“ယား”

ညာသံပေးသံများ တမုဟုတ်ချင်း ဆူညံသွားတော့၏။

ဝင်လာကြသော လက်နက်မျိုးစုံတို့ကို သူမက ကောင်းစွာ

ရှောင်တိမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

သူမ၏လက်နှစ်ဘက်ကလည်း လေတိုက်သလို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှားသွားကြ၏။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၄၁

ထိုအချိန် တခဏအတွင်းမှာပင် လူရွယ်သုံးယောက်သည် သူမ၏လက်ချက်ဖြင့် အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွားကြ၏။

ဒဏ်ရာရထားသော လူတစ်ယောက်ကိုမူ သူမမလွှတ်၊ သူ့လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ကာ ဝှေ့ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ဂေဟာအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကို သည်အတိုင်းလွှတ်ပေးထားလျှင် သူ့လူတွေ အားလုံး သေကြေပျက်စီးသွားပေမည်။

ဤသည်ကို သူ နားလည်ထားသည်။

သူမ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် လက်နှစ်ဘက်ကို ဖြန့်ကား၍ လင်းယုန် ငှက်တစ်ကောင်လို ကုတ်ဆွဲတိုက်ခိုက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် တိုက်ပွဲတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။

“ဟိတ်”

သူသည် တဆင့်ခုန်လိုက်ပြန်၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုရှမ်း ခုန်လွှားဝင်ရောက်လာသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမကလည်း အထက်သို့ ခုန်တက်ကျော်လွှားကာ ရှောင်သည်။

ထိရောက်မှုမရှိသောကြောင့် အိုရန်ပုရှမ်း ဒေါသထွက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူက သူမအား လှမ်း၍အော်ပြောလိုက်သည်။

“သည်နေ့ မင်းမိုးထိဂေဟာက ထွက်ပြေးနိုင်ယင် ငါ့သိုလ်
လောကမှာ ဘယ်တော့မှ မလွှပ်ရှားတော့ဘူး”

ပြောအပြီး၌ သူက လက်နှစ်ဘက်ကို ဝှေ့ယမ်းလှုပ်ရှား
ထိုက်လေသည်။

လေတိုက်ခတ်သံများ တဟူဟူ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူက ချူးယဲ့လန်း ပြန်ကျအလာကို စောင့်ယင်း သိုင်းကွက်
တစ်ကွက်ကို အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားလိုက်သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိုင်းပညာအဆင့်ကို
ရိပ်စားမိသူဖြစ်သည်။

သူမသည် အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ငါးပတ်ကပ်ရင်မဆိုင်ဘဲ ပြန်အကွ
တွင် နောက်သို့ တစ်ပတ်ကျမ်းလှန်၍ ခုန်ဆင်းသွားကာ သိုင်းသမား
တစ်ယောက်၏ နောက်ကျောဘက်သို့ ရောက်ရှိကျသွား၏။

သူမက လက်ဝါးချောင်းကို လင်းယုန်လက်သည်းသဖွယ်
ပြင်လိုက်ပြီး သူမရှေ့၌ရှိနေသော သိုင်းသမား၏နောက်ကျောကို
ဖမ်းဆုပ်ဆွဲယူကာ ရှေ့မှ ဆီးခံလိုက်၏။

“ဝုန်း”

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်က ချူးယဲ့လန်းကို လက်ဝါးဖြင့် ပိတ်ရိုက်လိုက်
လေ၏။

ချူးယဲ့လန်းကို မထိဘဲ ရှေ့မှဆီးခံထားသော သူ့လူ သိုင်း
သမားကို ရိုက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“အား”

ရှေ့မှ ဆီးခံလိုက်ရသော သိုင်းသမားမှာ အားခနဲအော်ပြီး
မြေပေါ်မှာ ပစ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏လက်သံက လွန်စွာပြင်းထန်ပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းပင် နောက်သို့ ငါးလှမ်းခန့် ယိမ်းယိုင်ဆုတ်ခွာ
သွားရသည်။

ရှေ့မှလူသာ ဆီးမခံထားခဲ့လျှင် သူမသည် သေဆုံးသွားမှာ
သေချာ၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပြင်းထန်သော လက်ဝါး
ရိုက်ချက် အင်အားစွမ်းရည်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် အတော် ထိတ်လန့်
တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်ပြီး တိုက်ခိုက်ဖို့မလွယ်မှန်း ချူးယဲ့လန်း
ကလည်လိုက်ပေပြီ။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သူ့လူကို သူပြန်ပြီးရိုက်မိသွားသောကြောင့်
လွန်စွာ ဒေါသထွက်နေပေ၏။

တပည့်ငယ်သားများရှေ့တွင်မို့ ဝိုင်းရိုက်စိတ်ဝင်သွားရလေ
တော့သည်။

သူက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်မာန်သွင်းလိုက်ကာ မျက်
လုံးအစုံကိုပြူးလျှက် လက်ဆယ်ချောင်းကို သံချိတ်ကောက်များသ
ဖွယ် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ဆယ်ချောင်းကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် ပြုလုပ်နေ
သောကြောင့် လက်ချောင်းများမှ လွန်စွာကြောက်မယ်ဖွယ်ကောင်း
သော တဥျတ်ဥျတ်မြည်သံများကိုပင် ကြားနေရလေသည်။

ထိုသို့ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းရှိနေသည်မှာ သူ၏အဆင့်မြင့် လင်းယုန်လက်သည်းသိုင်းကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ရရှိထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။

သူ၏စွန့်ကပ်လက်သည်း ဆယ်ချောင်းသည် သံမဏိကိုသိမောကျောလှချေသည်။

ဈေးယုလန်းသည် ကြောင်တစ်ကောင်အလား သူ့လက်တွင်းသို့ ကျရောက်မသွားစေရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်ရှားနေတော့၏။

“ဟူး”

သူမသည် တိုက်ခိုက်ရန် ချဉ်းကပ်လာနေသော အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်အား လှည့်ပတ်ကွေ့ရှောင်ပြေးနေရတော့၏။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏လက်ချောင်းမြည်သံ တဩတ်ဩတ်နှင့် ထေဟိုက်စက်သံ တဖိုးဖိုးမြည်သံတို့က အသည်းထိတ် ရင်ဖိုကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလေတော့သည်။

သူမသည် ကွေ့ပတ်ရှောင်ယင်း ထွက်ပေါက်ကို ရှာချေကြည့်ရှုနေ၏။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူမကို ထွက်ပေါက်မပေးဘဲ ဆုံးနိုင်ရန်အတွက် အကွက်ဆင်ရန်ကြိုးစား၏။

ဈေးယုလန်းမှာ ချောင်ပိတ်မိသွားသည်။

ရှေ့မတိုးသာနောက်မဆုတ်သာ ဖြစ်သွားရလေတော့၏ ထိုစဉ်...

“အစ်ကိုကြီးအိုရန် အစ်ကိုကြီးရဲ့ အသက်ဟာ မငယ်တော့

ပါဘူး။ ဘာကြောင့်များ ကလေးသာသာ အရွယ်လေးနဲ့လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားနေရတာလဲဗျ”

ဟူသော အသံက ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဈေးယုလန်းမှာ ယင်းအသံကိုကြားလိုက်မိသော်လည်း ထိုအသံရှင်ကိုမူ လှည့်မကြည့်အားပေ။

သူမက အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ရှုနေရသည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ထိုစကားသံကိုကြားလိုက်သည်နှင့်လက်ခံဘက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းပြီး ထိုလူအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ယင်းက သူ့မျက်နှာသည် အံ့ဩစွာဟန်ဖြင့်...

“ဟင်းညီလေးပိုင်...ဘယ်အချိန်ကရောက်နေတာလဲ၊ မင်းကိုယ်ဟေ့ပညာရပ်ဟာ အယင်ကထက်တောင် ပိုပြီး အဆင့်မြင့်ဘပြီနော်”

ထိုလူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟားဟား...ဟား...အစ်ကိုကြီးအိုရန်ကတော့ ကျွန်တော့်အမြောက်နေပြန်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ မေးပါရစေဆုံးဗျာ၊ ဘယ်လိုကိစ္စတွေများ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ဘာလို့သည်ကလေးမလေးနဲ့ တိုက်မိနေရတာလဲ၊ သူကကော ဘယ်သူလဲ”

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ နီသွားသည်။
ပြီးမှ...

၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ပြောရမည်တော့ ရယ်စရာဖြစ်နေပြီ၊ ကျုပ် အခုထိ သည်
ကောင်မလေးနဲ့ ချစ်မြတ်ကို မသိရသေးဘူး”

ချူးယဲ့လန်းသည် သည်တော့မှ နောက်ရောက်လာသောလူ
ကို အကဲခတ်ခွင့်ရတော့သည်။

ထိုလူသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိသည့် လူ
လတ်ပိုင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

အသားအရည် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးရှိသည်။

နဖူးပြင်ကျယ်ပြီး မျက်စိစူးမွှေးများက နက်မှောင်နေသည်။

မျက်နှာ တည်ကြည်ခန့်ညားသည်။

သို့သော်...

ချူးယဲ့လန်း သူ့ကိုမသိပါ။

အိုရန်ပုရှမ်းကမူ သူ့ကိုသိပုံရ၏။

ရှိသေးလေးစားဟန်လည်း ပြ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် ချူးယဲ့လန်း စဉ်းစားတွေးတောမိသည်။

“ခုလိုအချိန် သူတို့စကားပြောနေကြတုန်း ငါလစ်ထွက်သွား

ယင် အတော်ပါ၊ ဒါ အခွင့်အရေးပဲ”

သူမ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်နှင့် သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာက
ကျွမ်းတစ်ပတ်လည်ပြီး အဝေးသို့ရောက်သွားသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ခြံစည်းရိုးတံခါးဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်
လာလေသည်။

သို့သော်...

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၄၇

ခြံစည်းရိုးတံခါးဝတွင် လူတစ်ယောက်က သူမ၏ရှေ့မှ
ကာဆီးထား၏။

ထိုလူသည် လက်နှစ်ဘက်နောက်ပစ်လျှက် ချူးယဲ့လန်း
အား စေ့စေ့ကြည့်နေ၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုသူ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ
ကြည့်မိလိုက်ရာ ထိုလူမှာ လက်တစ်ဘက်ကို ရုတ်တရက် ဆန့်တန်း
လိုက်လေ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် လေတိုက်သကဲ့သို့ မြန်လေသည်။

လေခတ်အားတစ်ခုသည် ချူးယဲ့လန်း၏ရင်ဝကို ပြင်း
ဆန်စွာ လာဆောင့်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရပြီး
မှာကိုယ်ပါ အရှိန်ဖြင့် လဲကျသွားမလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

ခြံစည်းရိုးတံခါးဝမှလူသည် ပြုံးနေ၏။

သူ၏သိုင်းပညာအဆင့်သည် ချီးကျူးဖွယ်ဖြစ်သည်။

ထိုလူမှာ စောစောက အိုရန်ပုရှမ်းနှင့် စကားပြောနေသော
လေးပိုင်ဆိုသူဖြစ်နေပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုလူနှင့် အိုရန်ပုရှမ်းတို့ စကားပြောနေ
အချိန်တွင် နောက်သို့ခုန်လွှားထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူမသည် လျင်မြန်စွာ ခြံစည်းရိုးတံခါးသို့ ရောက်လာခဲ့
သည်။

သို့သော်..

ထိုလူသည် အံ့သြလောက်အောင် လျင်မြန်လှသော အချိန်

၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အတွင်း၌ သူမ၏ရှေ့သို့ ခုန်လွှားနိုင်ပြီး ရှေ့မှကာဆီးထားနိုင်ခဲ့လေ၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုလူအား မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုလူက သူမအားကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“မိန်းကလေး...မင်းရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ မဆိုးပါဘူး။

ဘယ်ဆရာသမားဆီက သင်ခဲ့တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

ချူးယဲ့လန်းက အံ့ကိုကြိတ်ထား၏။

အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်၏။

ထိုလူက ထပ်မံ၍ ရယ်မောလိုက်ပြီး-

“မိန်းကလေး...ကျုပ်မေးတာကို မင်းဘာကြောင့် မဖြေ

တာလဲ”

“ရှင်တို့အားလုံး လူဆိုးတွေ၊ လူရမ်းကားတွေ၊ အများနဲ့တစ်ယောက်ကို ဝိုင်းတိုက်ကြတဲ့လူတွေ၊ အင်အားနည်းသူကို အင်အားကြီးသူတွေက အနိုင်ကျင့်တဲ့သူတွေ၊ ရှင်တို့နဲ့ကျွန်မ စကားမပြောဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး သူမသည် ခြံစည်းရိုးတစ်ဘက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။

ထိုလူက သူမ၏ရှေ့မှောက်သို့ လွှားနေ ရောက်ရှိကာ ကာဆီးထားလိုက်ပြန်၏။

ချူးယဲ့လန်း ဒေါသထွက်ပြီး အော်မေးလိုက်သည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုလဲ၊ ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို ဘာလိုကာ

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖

ဆီးပိတ်ဆိုထားနေတာလဲ”

ထိုလူက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး...မင်းရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာဟာ မဆိုးပါဘူး၊ ဘယ်ဆရာသမားဆီက သင်ခဲ့တာလဲ”

ဟုမေး၏။

ချူးယဲ့လန်း အံ့ကြိတ်ထား၏။

အဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ထိုလူက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်း ကျုပ်မေးတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဖြေယင်နဲ့ သည်နေရာကနေ ထွက်သွားရဖို့ မလွယ်ကူဘူး”

ဟုပြော၏။

ချူးယဲ့လန်းက မဲ့မဲ့လေးပြီးလိုက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်ဖြေယင်ကော”

ထိုလူက...

“ကျုပ်က မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြန်လွှတ်ပေးပါ”

ဟုပြော၏။

ချူးယဲ့လန်းက...

“ရှင် တကယ်ပြောနေတာလား၊ ကျွန်မကို ပြန်လွှတ်ဖို့ရှင်တာနဲ့ဖြစ်နိုင်သလား”

ထိုလူက...

“ကျုပ်သဘောနဲ့ မင်းကိုလွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းဖြေပါ”

၅၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၅၁

ထိုအခါ ချူးယဲ့လန်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်း စကားတည်ပါစေနဲ့၊ ကတိမပျက်ပါစေနဲ့”

ဟုပြော၏။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“တည်ပါတယ်၊ ကျုပ် မင်းကို မလိမ်ပါဘူး၊ ဖြေသလို ကျုပ်မေးတာဖြေပါ”

ဟုပြော၏။

“ဒါဆိုယင် ဖြေမယ်၊ ရှင်သေသေချာချာ နားထောင်၊ ကျုပ် ဆရာသမားဟာ သူ့တပည့်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မရဲ့ဆရာပဲ၊ သူ့တပည့် ဘယ်သူလဲဆိုတော့ အဲ ကျွန်မပဲပေါ့ရှင်”

ထိုသို့ပြောလိုက်ပြီးနောက် ချူးယဲ့လန်းသည် ခြည်းနားရိုးအပေါက်ဝသို့ ခြေလှမ်းကျကြိုးဖြင့် လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

ထိုလူသည် ချူးယဲ့လန်းပြောကြားသော စကားကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ လျှောက် စဉ်းစားကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

အိုရန်ပုရှမ်း၏ အော်ဟစ်သံက မိုးခြိမ်းသံအလား ပေါ်လာသည်။

“ဟိတ်...မင်းဖြေခဲ့တဲ့စကား ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ရသလော၊ လှောင်ပြောင်တဲ့သဘောလား၊ ခု ရပ်လိုက်စမ်း”

ဟုပြောလိုက်၏။

တဆက်တည်းပင် ညီလေးပိုင်ဘက်လှည့်ကာ...

“ညီလေးပိုင်...သည်ကောင်းမလေးကို စကားကောင်းကောင်း ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ သူ့ကိုဖမ်းထားလိုက်တာ ပဲကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကို အစာငတ်ရေငတ်ထားလိုက်ယင် သူက ကျုပ်တို့အဖေတာကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဖြေကြားလာလိမ့်မယ်”

ဤတွင်...

ညီလေးပိုင်ဆိုသူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကြီးအိုရန်...အစ်ကိုကြီးပဲ ကြည့်စိစဉ်လိုက်ပါတော့”

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ချူးယဲ့လန်းအား အမြင်ကပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ချူးယဲ့လန်းအား ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် ချူးယဲ့လန်းအား သိုင်းကွက်ပေါင်းစုံကို သုံးဖြုတ်တိုက်ခိုက်သည်။

ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

အကွက်များ မကြာမကြာ ပြောင်း၍တိုက်ခိုက်သည်။

ချူးယဲ့လန်းမှာ ကြာကြာမခံနိုင်တော့ချေ။

တကယ်တမ်း ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုရှမ်းအား တန်းတူတူယှဉ်ပြိုင်၍ တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပါချေ။

သူမသည် အတွေ့အကြုံအားဖြင့် လွန်စွာနုနယ်သေး၏။

ထို့ကြောင့်...

သိုင်းကွက်သုံးဆယ်အရောက်တွင် ချူးယဲ့လန်း အရှေးနိုင်ခဲ့

၅၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ပြုလာပြီး သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရသည်။

ချူးယဲ့လန်း အဖမ်းခံလိုက်ရတော့သည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်က ချူးယဲ့လန်းအား စစ်ဆေးခြင်း ထပ်မံ

သည်။

သို့သော်...

ချူးယဲ့လန်းက ဘာတစ်ခုခု ပြန်မဖြေဘဲနော်။

နောက်ဆုံး အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်က ချူးယဲ့လန်းအား လုံခြုံလှစေ

အဆောင်အခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့သွင်းကာ ပိတ်လှောင်ထားလို

လေတော့သည်။

ထို့နောက် သူမအား သုံးလေးရက်မျှ အစာငတ်ထား

ဆက်လက်မေးမြန်း စစ်ဆေးမည်ဟု စီစဉ်လိုက်လေတော့သည်။

စေတနာရှင်

ပူရန်းယီသည် အရက်ကို တစ်ကျိုက်မျှ မော့သောက်လိုက်
အရက်အိုးကိုပြန်ချကာ ညီလေးပိုင်ဆိုသူအား စကားဆိုလိုက်
သည်။

“သည်ကောင်မလေးဟာ အတော် မသင်္ကာစရာကောင်း
ယီ၊ ခရီးသွားတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ဆိုယင်လည်း သူဟာ မိုး
ကဟာရှေ့မှာ ရပ်မနေသင့်ဘူး၊ ပေစင်းကိုလည်း မယှဉ်ဖြိုင်သင့်
သည်ကောင်မလေးရဲ့ သိုင်းကွက်တွေကလည်း ရှုပ်ထွေးလွန်း
ကယ်၊ ကျုပ်တော့ သူဟာ ဘယ်အဖွဲ့ကဖြစ်မလဲဆိုတာ စဉ်းစား
ရာဖြစ်နေတယ်၊ ညီလေးပိုင်က ကျုပ်ထက်ပိုပြီး အတွေ့အကြုံရှိ
တွေက သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထင်မြင်ချက်ပေးနိုင်မယ်ဆိုယင် ပေး
မိပြီး ညီလေးပိုင်”

ထိုအခါ...

၅၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ညီလေးပိုင်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်က သူလည်း ထင်မြင်ချက်မပေးနိုင်ကြောင်း ပြန်ဖြေကြား၏။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပေရာ သုံးသုံးသားမှာ ချူးယုလန်းအကြောင်းအား ဘာတစ်ခုမှ ကောက်ချက်မချနိုင်ဘဲဖြစ်နေရလေတော့၏။

သူတို့သည် ချူးယုလန်း အဘယ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်း မိုးထိဂေဟာသို့ ရောက်လာသည်ကို တွေးတောမှန်းဆနေကြလေသည်။

အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်များ ပေးကြသည်။

သို့သော်...

သူတို့သည် တိကျမှန်ကန်သော တွေးထင်ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမျိုးကားမရှိပါချေ။

သူတို့သည် အရက်သောက်ယင်း စကားအကြောင်းအရာများပြောင်းသွားကြတော့သည်။

ချူးယုလန်း လောင်ပိတ်ခံထားရသော အခန်းသည် လုံခြုံရုံမျှမက ခိုင်ခန့်မှုလည်း ရှိသော လုံးဝစိတ်ချရသော အခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ခန်းလုံးတွင် အပေါက်ဆို၍ လက်သီးဆုပ်ဝင်သာရုံသာရှိသော အပေါက်နှစ်ပေါက်သာ ရှိလေသည်။

ထိုအပေါက်ငယ်နှစ်ပေါက်မှာ လူတစ်ရပ်သာသာခါးဖြင့်သော နံရံတစ်ဘက်တွင် ရှိလေ၏။

လေတိုးပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်သာ ဖြစ်ပေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၅၅

ထိုအပေါက်ကလေးနှစ်ပေါက်မှ လုံလောက်သော လေတို့ရှိမရှိနိုင်ပေ။

သူမ အသက်ရှူကြပ်နေသည်။

သူမသည် ကောက်ရိုးခင်းထားသော သမံတလင်းပေါ်တွင် လျောင်းလျက် အတွေးစုံ တွေးထောင့်နေမိလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်မကြီးအား သတိရမိသည်။

ထိုအတူ သူမ၏ဆရာသမားကိုလည်း တမ်းတအောက်မေ့သတိရနေမိ၏။

နောက်ဆုံးတော့ သူမသည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်ပြီး များယူလိုက်လေတော့သည်။

အခန်းဆောင်၏ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်ရိပ်များ သမ်းစပြုနေပြီး လို့ကြောင့်...

အခန်းတွင်း၌ အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးလာသည်။

နေတာကုန်ဆုံး၍ညတာ ရောက်လာပြီပင်ကောလားဟု သူမ နားလည်လိုက်သည်။

ချူးယုလန်းက လွန်စွာမာနကြီးသူဖြစ်ရာ ဆာလောင်မွတ်ပိခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်းဝေဒနာကို ကျိတ်မှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် ချီးစားသည်။

သူမ အိပ်ပျော်သွား၏။

၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မည်မျှ အချိန်ကြာသွားသည်မသိ။

ရှက်တရက် အိပ်ရာမှလန်နိုးသွားသည်။

မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏နားတွင်းသို့ အသံတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအသံသည် တရူးရှူးမြည်သံကိုပြုကာ သူမ၏အခန်းအပြင်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု ထင်ရ၏။

နောက်ဆုံး၌ သူမသည် တရူးရှူးမြည်သံပေါ်ထွက်ရာအရပ်ကို သေသေချာချာ သိသွားလေတော့သည်။

ထိုအသံသည် လေတိုးပေါက်တစ်ပေါက်အတွင်းမှ ပေါ်ထွက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

ရှူးယဲ့လန်းသည် တစ်ခုခု ထူးခြားပြီဟု တွေးတောလိုက်မိသည်။

ထိုတရူးရှူးမြည်နေသော လေတိုးပေါက်ရှိရာသို့ အသာထသွား၏။ ဤတွင်...

လေတိုးပေါက်အတွင်းမှ စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

“မိန်းကလေး...မင်း ဗိုက်ဆာနေသလား”

ထိုအခါ ရှူးယဲ့လန်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူမ၏လေသံမှာ ဒေါသသံပါနေသဖြင့် အတန်ငယ် ကျယ်လောင်သွားသည်။

“ဘာလဲ...ရှင်တို့ကို အောက်ကျခံပြီး တောင်းစားမယ်များ

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၅၇

မှတ်နေသလားရှင်”

အပြင်ဘက်မှလူသည် ရှူးယဲ့လန်း လေသံတစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး

“မိန်းကလေး...တိုးတိုးပြောပါ။ သူတို့ကြားသွားမယ်၊ ဟောသည်မှာ ကျုပ် မိန်းကလေးအတွက် ချန်ထားတဲ့ ပေါက်စီနှစ်လုံးစားလိုက်ပါ”

လေတိုးပေါက်မှ အရာဝတ္ထုနှစ်ခု ကျလာသည်။

ရှူးယဲ့လန်းက ဆီးဖမ်းကြည့်လိုက်ရာ ပေါက်စီနှစ်လုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှူးယဲ့လန်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူမသည် အပြင်ဘက်မှ ‘ဟုတ်ကျင်း’ဟုခေါ်သံကို ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ကြားလိုက်ရ၏။

အပြင်ဘက်မှလူက လေသံတိုးတိုးဖြင့် အလောတကြီး ပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဟော...သူတို့ခေါ်နေပြီ၊ ကျုပ်သွားတော့မယ်”

ရှူးယဲ့လန်းသည် သူမ၏နေရာသို့ ပြန်လာပြီး ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ဗိုက်ထဲမှာ တကြုတ်ကြုတ်မြည်နေသည်။

အပြင်ဘက်မှ မျက်နှာမမြင်ရသော ဟုတ်ကျင်းဆိုသည့်လူက ရှေးယခင်က ပေါက်စီနှစ်လုံးကို စားသင့်မစားသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။

ဆာလောင်နေသည့်အဆုံး ပေါက်စီကို စားလိုက်ရလေသည်။

ပေါက်စီးစားယင်း သူမ ဖျင်းစားနေသည်။

“ငါ့ကို ပေါက်စီးပေးတဲ့လူဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ သူ့ဘာကြောင့် ငါ့ကိုလာပေးရတာလဲ”

ပေါက်စီးစားပြီးနောက် သူမစိတ်ထဲတွင် ရေခဲသောက်လိုက်ရလျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲဟု တွေးနေမိ၏။

ထိုစဉ်...

လေတိုးပေါက်မှ တီးတိုးအသံကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မိန်းကလေး ဟောသည်မှာ ပန်းသီးတစ်လုံးယူထားလိုက်ပါ။ ရေငတ်ပြေတာပေါ့ဗျ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အသံထွက်ပြီး မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် လူလစ်ယင်လာခဲ့ပါမယ်”

ချူးယဲ့လန်းက လေတိုးပေါက်ကလေးအား လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။

သူမက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကျင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဤတွင် ဟုတ်ကျင်း ကယျာကယာ ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟင် ခင်ဗျား ကျွန်တော့်နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲ”

ချူးယဲ့လန်းက...

“ဘယ်သူမှ ကျွန်မကို ပြောမပြပါဘူးရှင်၊ စောစောက ရှင်ကိုအပြင်ကလူတစ်ယောက် နာမည်ခေါ်လိုက်သံကို အထဲကနေ ကြားလိုက်ရလို့ပါ”

ဟုတ်ကျင်းက...

“ခင်ဗျား နားပါးလွန်းပါတယ်၊ ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ သည်လောက် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ သိုင်းပညာမသိဘဲ တော်တော်ကို ကျွမ်းကျင်တယ်၊ နေ့ခင်းက ခင်ဗျားနဲ့သူတို့ ဝိုက်ဝိုက်ယှဉ်ပြိုင်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့ဟာ ခင်ဗျားကို ဘယ်အဖွဲ့ကဖြစ်တယ်ဆိုတာ ခုထိမခန့်မှန်းနိုင်ကြသေးဘူး၊ မကြောင့် ခင်ဗျားကို ချုပ်ထားပြီး သုံးလေးရက် အစာမကျွေး၊ ရေမသောက်ထားကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားကို အစာငတ်ရေငတ်နှိပ်စက်ပြီးမှ ခံကြမေးကြလိမ့်မယ်”

ချူးယဲ့လန်းသည် ဟုတ်ကျင်းပြောမှ ရန်သူ၏အကြံဉာဏ်နှင့်အကြံအစည်ကို သိလိုက်ရတော့၏။

သို့သော်...

သူမသည် ဟုတ်ကျင်း၏စကားကို ရုတ်တရက် မယုံစားဝံ့သေးချေ။ သူမက ဟုတ်ကျင်းအား ဖြောလိုက်၏။

“ရှင် ကျွန်မကို စားသောက်စရာတွေ အခုလိုလာပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင်ကို သူတို့က ကျွန်မဆီလာခိုင်းပြီး စနည်းနာမိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

ဟုတ်ကျင်းက...

“မိန်းကလေး ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို တံခါးကြားထဲက ချောင်းကြည့်ပြီး ဝေဖန်ပြောဆိုတာဟာ မမှန်တန်နိုင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နဲ့ မတူပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ လိုလာဆက်ဆံနေတာပါ၊ သူတို့က ခင်ဗျားကို ဘယ်သူလဲဆိုတာ

၆၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မသိပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သိနေပါတယ်။
ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာသမားဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ခန့်မှန်း
တတ်ပါတယ် ခင်ဗျား ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာ
သမားကို ခင်ဗျားကွဲရောက်နေတဲ့အကြောင်း သွားပြောပေးပါမယ်။
ခင်ဗျား ဆရာသမားဟာ မနက်ဖြန်လောက်ဆိုယင် သည်ကိုရောက်
လာနိုင်မှာပဲ။ တစ်ခုပဲ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။
ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ ရွေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်နာမည်ကို မခေါ်မပြော
မမေးမြန်းပါနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စားစရာပို့ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို
လည်း ဘယ်သူ့မှမပြောပါနဲ့၊ သည်အချက်ဟာ အင်မတန် အရေး
ကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် လျှို့ဝှက်ပေးထားပါ။ ခင်ဗျား ကျွန်
တော့်ကို ကတိပေးမယ် မဟုတ်လား။”

ဈေးယုံလန်းမှာ ကြားရလေ အံ့ဩလေ ဖြစ်နေတော့သည်။
သူမက ဟုတ်ကျင်းအား အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤ
ထိဂေဟာတွင် နေထိုင်ရသနည်းဟု မေးမြန်းစုံစမ်းမိ၏။
သို့သော် ဟုတ်ကျင်းက မဖြေပေ။
ထိုအခါ သူမ ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူမ၏ဆရာအမည်ကို
မည်သို့ သိနေသနည်းဟု မေးလေ၏။
ဤအချက်ကို ဟုတ်ကျင်းက မဖြေပါရစေနဲ့ဟု ပြန်ပြော
သည်။
ဈေးယုံလန်းသည် ဟုတ်ကျင်း မဖြေလိုသောကိစ္စကို အတင်း
အဓမ္မ မမေးမြန်းတော့ပေ။

ဆရာ

ရာသီဥတုက ပူအိုက်လှသည်။
အိုရန်ပုရမ်းနှင့်ဂူချန်းယီတို့သည် ပိုင်စန်အား နံနက်စာစဉ်
စံကျွေးမွေးနေ၏။
သူတို့သည် ဈေးယုံလန်းအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုနေကြ
လေ၏။
ထိုစဉ်မှာပင် မိုးထိဂေဟာမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်သည်
သူတို့စားသောက်နေရာသို့ ပြေးလာပြီး...
“ဆရာအိုရန်ခင်ဗျား...အိမ်ပြင်မှာ အဘွားအိုတစ်ယောက်
ရောက်နေပါတယ်။ သူက ဆရာတို့သုံးယောက်ကို တွေ့ချင်ပါတယ်
လို့ပြောနေပါတယ် ခင်ဗျား”
သူတို့သုံးယောက်စလုံး အံ့ဩသွားကြပေသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘယ်သူများလဲ၊ ဘယ်ဧည့်သည်ဖြစ်မလဲ ဟူသော မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် မေးမြန်းနေကြလေ၏။

သို့သော်...

မည်သူကမျှ အတိအကျ မသိနိုင်ပါချေ။

စဝေဒဝါ ဖြစ်နေကြ၏။

သူတို့ သည် တိုင်ပင်ထားသလို ပြိုင်တူပင် ထလိုက်ကြလေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ အတူတကွ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်သော် သူတို့သည် အဘွားအိုဆိုသူအား မတွေ့မြင်ရတော့ချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သုံးဦးသည် လာရောက်ပြောဆိုအကြောင်း ကြားသော သိုင်းသမားအား အပြစ်တင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုသိုင်းသမားမှာ အကြီးအကျယ်ပင် ထိတ်လန့်နေလေတော့သည်။

ထိုသိုင်းသမားကပင် ကပျာကယာ သူတွေ့မြင်ခဲ့ရသော အဘွားအို၏အသက်အရွယ်ကိုပါ ပြောပြလိုက်ပေ၏။

အိုရန်ပုရမ်းတို့သည် ထိုသိုင်းသမားပြောဆိုသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန် ဓန့်မှန်းလျက် တွေးတောနေကြပြန်လေသည်။

“ဒုက္ခပ”

ညီလေးပိုင်ဆိုသူက ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြော

လိုက်၏။

အိုရန်ပုရမ်းနှင့်ဥချန်ယိတို့က ညီလေးပိုင်ဆိုသူအား ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ညီလေးပိုင်ဆိုသူ၏ မျက်နှာပြင်သည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့် ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပေ၏။

အိုရန်ပုရမ်းတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ညီလေးပိုင်ဆိုသူ ဤမျှမျက်စိမျက်နှာ ပျက်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်ကို အကဲခတ်၍ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

၎င်းတို့သုံးဦးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက်ရှိနေကြစဉ် သူတို့နားတွင်းသို့—

“ဒေါက်..ဒေါက်..ဒေါက်”

ဟူသောအသံကို မတိုးမကျယ် ကြားလိုက်ရလေသည်။

ထိုအသံမှာ သမံတလင်းနှင့် တုတ်တစ်ချောင်း ထိခိုက်ရာမှထွက်ပေါ်လာသောအသံ ဖြစ်ပေသည်။

ညီလေးပိုင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

အကြောက်တရားသည် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။

သူက အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်...

“ဟုတ်ပြီ..မလွဲဘူး၊ သူပဲ..သူ့မှသူ့ အစစ်ပဲ”

ဟုပြောပြီး အတွင်းခန်းမ တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာမည့်သူအား စောင့်လင့်နေလိုက်လေသည်။

တဒေါက်ဒေါက်မြည်သံမှာ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာပြီး မ

ကြာမီ ခန်းမတံခါးပေါက်တစ်ခုမှ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ...

ရှေ့ဆုံးမှလူသည် တောင်ဝှေးကိုထောက်ကာ လာနေသော အဘွားအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုအဘွားအိုနောက်မှ ကပ်ပါလာသူမှာ မနေ့ညက ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခဲ့သော ချူးယဲ့လန်းပင် ဖြစ်နေသည်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ညီလေးပိုင်ဆိုသူသည် အဘွားအိုအား မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ဦးညွှတ်အရိုအသေပေးလိုက်ကာ ကပျာကယာ ပြောဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ပိုင်စန်းပါ။ အဘွားကို ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”
ပိုင်စန်းသည် ထိုသို့နှုတ်ဆက်ပြောဆိုလိုက်ပြီးနောက် နီးခေါင်းကို ပြန်မထောင်ဝံ့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ အဘွားအိုထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားသံကို နားစွင့်နေလေသည်။

သူသည် အဘွားအို၏မျက်နှာကိုကြည့်ရန် မဝံ့မရဲရှိနေဟန်တူသည်။

အဘွားအိုက သူ့လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးကို သစ်တလင်းပြင်ပေါ်သို့ ‘ဒေါက်ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ အသံမြည်အောင် တစ်ချက်ဆောင့်ပစ်လိုက်ပြီး အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟင်...ဟင်...ဟင်...သည်လောက်လည်း အရိုအသေပေးမနေပါနဲ့လေ၊ မင်းအရိုအသေပေးမှုကို ငါမယူဖို့ သည်လောက်လည်း အရည်အချင်းမရှိသေးပါဘူး။ ခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းနဲ့တွေ့လိုက်ရလို့ မင်းကို ငါတစ်ခုမှာပဲပါရစေ၊ အဲဒါက နောက်ဆောင်များ ဟော

သည် ငါတပည့်မလေးကိုတွေ့ကြုံခဲ့ယင် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းပေးပါကွယ်”

အဘွားအို ယင်းသို့ပြောနေစဉ် ချူးယဲ့လန်းသည် ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ရှေ့သို့လျင်မြန်စွာ လျှောက်လှမ်းလာကာ ပိုင်စန်း၏ပါးပြင်အား ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှစ်ချက်ဆင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူမက မနေ့က ပိုင်စန်း သူမအပေါ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်ကို အမှတ်ရလာပြီး လက်တုန့်ပြန်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပိုင်စန်းမှာ အဘွားအို၏မျက်နှာ အရှိန်အဝါကြောင့် ဘာမှ မှန်မလုပ်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေသည်။

အဘွားအိုက ချူးယဲ့လန်းအား အော်ဟစ်ဟန်တားလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့...ကောင်မလေး၊ မင်း သူ့ကို သည်လိုသွားမလုပ်နဲ့၊ ဘာနဲ့”

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ဂူချန်းယိတို့မှာ ထိုအဘွားအို မည်သူမည်ဝါမည်ကို လုံးဝမသိကြပါချေ။

သို့သော်...

သူတို့ တလေးတစားရှိကြသော ပိုင်စန်းပင်လျှင် ထိုအဘွားအား မလှန်ဝံ့ဘဲ ရိုသေလေးစားစွာ ဂါရဝပြုနေသဖြင့် အဘွားအိုမခွဲကြောင်း အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု မှန်းလိုက်ကြသည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဘာမှဝင်မပြောဘဲ အသွား

ရပ်လျှက် ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေကြလေသည်။

အဘွားအိုမှာ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ဂရုမစိုက်ချေ။

ရှိသည်ဟုပင် စိတ်ကမထင်ချေ။

သူတို့အား တစ်ချက်မျှပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

သို့သော် ချူးယုလန်း၏စိတ်ထဲတွင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေ

သေး၏။

ယင်း မကျေမနပ်ချက်မှာ မနေ့ညက သူမအား အနိုင်ကျင့်ထားကြသည့် အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂူချန်းယိတို့အား စိတ်ထဲ ခံပြင်းနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ချူးယုလန်းသည် ပိုင်စန်း၏ရှေ့မှ အဘွားအိုထံသို့ ပြန်လျှောက်မလာဘဲ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့သို့ ပြေးလွှားသွားကာ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ပါးပြင်အား လှမ်းရိုက်လိုက်လေသည်။

ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ သူမက ရိုက်နှက်လေသည်။

သို့သော် မထိချေ။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ချူးယုလန်း၏ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်း

လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ပထမအကြိမ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ရှောင်တိမ်းခဲ့ပြီး နောက်ထပ်ကျရောက်လာသော ရိုက်ချက်များကို ရှောင်တိမ်းယင်း သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်က ချူးယုလန်းအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရာ ချူးယုလန်းမှာ နောက်သို့ ခြေလေးငါးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေသည်။

အဘွားအိုက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ရယ်မောယင်းမှ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်အား ပြောလိုက်၏။

“မင်းက သည်လောက်ပညာလေးနဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ အစွမ်းပြနေရသေးသလား”

ချူးယုလန်းအား လှည့်ပြောလိုက်၏။

“မင်း သူနဲ့ထပ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်လိုက်စမ်း၊ မင်းကို သူ့နောက်ထပ်အနိုင်ကျင့်ရဦးမလားဆိုတာ ငါစမ်းကြည့်မယ်၊ အစွမ်းပြလိုက်စမ်းပါဦး”

အဘွားအိုက မြှောက်ပေးလိုက်သဖြင့် ချူးယုလန်းမှာ သဘောအကျကြီးကျသွားလျက် ပျော်ရွှင်သွားလေသည်။

သူမက ပြေးယင်း...

“ကောင်းပါပြီ ကျွန်မ သူ့ပါးကိုလေးငါးချက်လောက်ရိုက်ပြီး ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

သူမသည် လွှားခနဲ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ပါးအရိုက်မခံဟု တွေးကာ သူမအား ခြိန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို လေတစ်ချက်က ရုတ်တရက် ခုယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်ရာ အိုရန်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားလေတော့သည်။

အဘွားအို၏ သွေးကြောပိတ်ပညာမှာ လွန်စွာအဆင့်မြင့်

လွန်းလှသည်။

အိုရန်ပုရှမ်းသည် အဘွားအိုကို လှမ်းကြည့်ယင်း လွန်စွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။

“ဖြန်းဖြန်း”

ချူးယဲ့လန်း၏ ရိုက်ချက်ကလည်း အိုရန်ပုရှမ်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ နှစ်ချက်ဆင့်၍ ကျရောက်သွားပြန်သည်။

“ရှင်တို့ တော်တော်မတရားတဲ့လူတွေ၊ အပြစ်မရှိတဲ့သူကို အပြစ်ရှာ၊ ရှင်တို့လို လူတွေကို ကျွန်မ ဆုံးမရဦးမယ်ရှင်”

ချူးယဲ့လန်းက ယင်သို့ပြောပြီး အိုရန်ပုရှမ်း၏ပါးကို တစ်ယမြောက် ‘ဖြန်း’ ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြန်သည်။

နောက်ဆုံးရိုက်ချက်သည် မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းထွက်ပေါ်သွား၏။

အိုရန်ပုရှမ်း၏ ပါးပြင်နှစ်ဘက်မှာ ရုတ်ခြည်း ယောင်ကိုင်း၍နီမြန်းသွားလေတော့သည်

ဂူချန်းယိမှာ မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် ချူးယဲ့လန်းအား မည်သို့မည်ပုံ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို အကြံထုတ်နေပေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိုရန်ပုရှမ်းအား ရိုက်နှက်အပြီး စိတ်ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် နောက်ဆုတ်လိုက်သည်နှင့် ဂူချန်းယိသည် ချူးယဲ့လန်းထံ ရုတ်တရက် လျင်မြန်စွာ ခုန်လွှားသွားပြီး သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းကိုင်ဆုပ်ညစ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းမှာ လှုပ်ရှားရုန်းဖယ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ

ကျင်မှုကြောင့် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့နေလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားယင်းမှ ဂူချန်းယိက အဘွားအိုအား အေးစက်စွာ လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုထိရဲယင်ထိကြည့်စမ်း၊ ကျုပ် အသားထိကာနဲ့ သည်ကောင်မလေး မြေကြီးထဲ ရောက်နေပြီသာမှတ်”

အဘွားအိုက ခပ်ထေ့ထေ့ပြီးရယ်ယင်း..

“မင်း သည်လောက်အထိ သတ္တိရှိပါ့မလား၊ မင်းက ငါ့ကို အဘွားကြီးဆိုပြီး ခြောက်လှန့်နေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

အဘွားအိုသည် ပြောပြောဆိုဆို သူမ၏လက်တွင်းမှ တောင်ဝှေးကို ဒေါက်ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ အသံမြည်အောင် ဆောင့်လိုက်သည်။

“ကဲ..မင်း အခု သူ့ကိုမလွှတ်ပေးဘူးလား”

အဘွားအို၏အသံက မီးတောင်ပေါက်ကွဲသလို ဟိန်း၍ပေါက်လာသည်။

အဘွားအိုနှင့် ချူးယဲ့လန်းအား ချုပ်ကိုင်ထားသော ဂူချန်းယိမှာ ဆယ်ပေမျှသာ ကွာဝေးသည်။

အဘွားအိုသည် သူ့လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးဖြင့် ဂူချန်းယိ၏ လက်အားအဝေးမှ လမ်းထောက်လိုက်သည်။

တောင်ဝှေးသည် ဂူချန်းယိ၏အသားကို မထိချေ။

သို့သော်...

သူချုပ်ကိုင်ထားသော ချူးယဲ့လန်းကိုမူ လွှတ်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုသို့ လွတ်သွားသည်နှင့် ချူးယဲ့လန်းသည် ကိုယ်ကိုလှည့်
ပတ်ရုန်းထွက်လိုက်ပြီး ဂူချန်းယိ၏ပါးပြင်ကို ဘယ်ပြန်ညာဖြူ
တအားရိုက်ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဖြန်း-ဖြန်း”

ဟူသောအသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး ဂူချန်းယိ၏ပါးပြင်
နှစ်ဘက်နီမြန်းသွားလေသည်။

ဂူချန်းယိမှာ မျက်ရည်ပူများပင် ကျဆင်းလာအောင်
ကျင်သွားလေသည်။

ပျောက်ဆုံးလေသူ

ချူးယဲ့လန်းသည် စိတ်မကျေနပ်သေးဘဲ ဂူချန်းယိအား
ဆစ်မပါးရိုက်ရန် လက်ကိုရွယ်လိုက်ပြန်သည်။

ဤတွင်...

အဘွားအိုက လှမ်းအော်ပြောကာ တားဆီးလိုက်သည်။

“ချူးယဲ့လန်း တော်လောက်ပြီကွယ်၊ တို့ အမြန်သွားကြရ-
အောင်”

အဘွားအို၏စကားကို ချူးယဲ့လန်း နားထောင်ပေ၏။

သူမသည် အဘွားအိုထံ ပြန်ပြေးလာပြီး အဘွားအို၏လက်
မိုနွဲကာ ဂေဟာအတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

ပိုင်စန်းသည် နေရာမှ မလှုပ်ရှားဝံ့ဘဲ ဤအတိုင်းပင် အ
ဘွားအိုကိုကြည့်နေပေသည်။

အဘွားအိုကလည်း ပိုင်စန်း ထိုသို့ကြည့်လျှက် တရိုတသေ
ရပ်နေသည်ကို ဂရုပင်မစိုက်ဘဲ ချူးယဲ့လန်းနှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့
သည်။

မိုးထိဂေဟာဝင်းအတွင်း ခြံစည်းရိုးအနီးသို့ရောက်လျှင် ချူး
ယဲ့လန်းက သူမ၏မြင်းကို သတိရသွားသည်။

သူမ၏မြင်းကို သူတို့ဘယ်ဆီခေါ်သွားမှန်း မသိချေ။

ချူးယဲ့လန်းက ပေစန်းဆိုသူစီးသော မြင်းဖြူကြီးကို
သဘောကျနေပြီဖြစ်၍ မြင်းဖြူကြီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား အိမ်ဂေဟာ
၏တစ်ဘက်ထောင့်ရှိ မြင်းချည်တိုင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

မြင်းဖြူကို မတွေ့ရချေ။

သို့သော်...

အိုရန်ပုရှမ်းစီးသော မြင်းကိုသာ တွေ့လိုက်ရပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ဝါကျင့်ကျင့် အမွေးနှင့် တစ်မျိုးလှပသော
သော အိုရန်ပုရှမ်း၏မြင်းကြီးအား ပြေးဖြုတ်ကာ စီးလာသည်။

အဘွားအိုအနားသို့ရောက်လျှင် အဘွားအိုအား မြင်းပေါ်
သို့တက်စေ၏။

အဘွားအိုသည် ချူးယဲ့လန်း ယူဆောင်လာသော မြင်းကြီး
ကို များစွာ သဘောကျသွားလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ထွက်ခွာမသွားမီ ဟုတ်ကျင်းကို သတိရလာ
လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူမသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစား၍ လှည့်

ပတ်ရှာဖွေကြည့်မိသည်။

ခြံစည်းရိုးဝင်းအတွင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့
ရချေ။

နှစ်ဦးသား မြင်းကိုနှင်၍ ခြံပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ခြံပြင်သို့ရောက်လျှင် သူတို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူရွယ်တစ်

ယောက် မြင်းတစ်ကောင်ဆွဲ၍လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
လူရွယ် သွားပုံလာပုံနဲ့၏။

သူ့အသွင်အပြင်နှင့် ဟန်အမူအရာမှာလည်း နံတုံတုံအတ
တ ရှိပုံရ၏။

ထိုပုံစံက သူ့ရုပ်သွင်ကို ဖျက်ဆီးထားသကဲ့သို့ရှိ၏။
လူရွယ်သည် မြင်းကိုဆွဲကာ တစ်လှမ်းချင်းလာနေလေ

သည်။

သူသည် ချူးယဲ့လန်းတို့နှစ်ဦးအား တွေ့မြင်နေဟန် မတူ
ချေ။

ချူးယဲ့လန်း၏ စိတ်တွင်...

“သည်လူဟာ ငါတွေ့ချင်နေတဲ့ ငါ့ကျေးဇူးရှင်တော့ ဟုတ်
ပဲပေါ့ဘူး”

ဟုတွေးလိုက်မိသည်။

ဟုတ်ကျင်းသည် ယခုတွေ့မြင်နေရသော လူရွယ်လို နုတ်
ဗျာပုံမျိုးတော့ ဖြစ်မည်မထင်ဟု သူမ ဆက်တွေး၏။

ချူးယဲ့လန်း အာရုံကို အဘွားအို ရိပ်မိသွားသည်။
ထို့ကြောင့်...

“ဟဲ့...ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မြင်းကို အမြန်နှင်လေ”
ဟု သတိပေးသည်။

ဈေးယုံလန်း အသိဝင်လာသည်။

မြင်းကို အသောနှင်ပစ်လိုက်သည်။

မြင်းသည် နတ်မြင်းပျံကဲ့သို့ တရှိန်ထိုး ပြေးနှင်နေတော့၏။
မိုးထိဂေဟာသည် အနောက်၌ ဝေးလံစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဆရာမကြီး ဟိုပိုင်စန်းဆိုတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ရဲ့

ကိုယ်ဖော့ပညာက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကောင်းတယ်။
ကျွန်မလည်း သူ့ရဲ့ကိုယ်ဖော့ပညာကို မြင်ခဲ့တယ်၊ အဲသည်လူက
ဘယ်သူတပည့်လဲ ဆရာမကြီး”

အဘွားအို ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။

သို့သော်...

ဈေးယုံလန်း မေးသောမေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်းကား
မဟုတ်ပါချေ။

“ယုံလန်း...မင်းစောစောက မြင်းကိုဆွဲပြီး ပြန်လာတဲ့လူငယ်
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲသည်လူငယ်ကို
မင်းမှတ်ထား”

ဈေးယုံလန်းက မိမိမေးသော မေးခွန်းကို အဘွားအိုက
မဖြေဘဲ မိုးထိဂေဟာရှေ့တွင် တွေ့ခဲ့သောလူရွယ်၏အကြောင်းကို
ပြောနေသောကြောင့် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

ကိုကြောင့်...

ဈေးယုံလန်းက...

“အဲသည်လူကို ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ
နန့်အနန့် အကြည့်ရသိပ်ဆိုးတယ်”

အဘွားအိုက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“ယုံလန်း...မင်း အဲသည်ကောင်လေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မ
ဆက်ဆံနဲ့၊ နောင်တွေ့ဆုံခွယ်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောနဲ့
ကြားလား၊ အဲသည်ကောင်လေးဟာ လူဆိုးကလေး သိပ်ကိုဆိုးသွမ်း
တဲ့ကောင်လေး၊ တစ်နေ့ကျယ် သူ့ဆရာသမားထက်ဆိုးလိမ့်မယ်လို့
ငါထင်တယ်၊ မင်း ငါ့စကားကို ခြံမြဲမှတ်ထားနော်၊ ငါ့စကားကို နား
မထောင်ဘဲ မင်းသူနဲ့ ဆက်ဆံ ပြောဆိုတာတွေ့ယင် မင်းလျှာကို
ဖြတ်မယ်၊ သူနဲ့တွေ့ဆုံဖို့ကြိုးစားပြီး သူ့ကိုလိုက်ရှာယင် မင်းရဲ့
ဖျတ်လုံးကို ဖောက်ပစ်မယ်၊ သိလား ကောင်မလေး”

ဈေးယုံလန်းသည် သူ့ဆရာမကြီးက မည်သည့်အကြောင်း
ကြောင့် သူ့အား ယင်းသို့သတိပေးမှာကြားနေသည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်
နေရလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အဘွားအိုကမူ ထိုလူရွယ်ကို သိရှိနေပုံရလေ
သည်။

ဈေးယုံလန်းမှာ ပို၍စိတ်ဝင်စားနေမိတော့သည်။
လူတို့၏စိတ်သည် အလွန်ဆန်းကျယ်လေသည်။
တစ်စုံတစ်ယောက်က မသိစေလို၍ ထိန်ဂှက်ထားသည်ကို
သိလိုကြ၏။ သူမလည်း ထိုအတိုင်းပင်။

မနေ့ညကပင် သူမ၏ဆရာမကြီးအား အကြောင်းကြား
ခေါ်ခဲ့သူမှာ ထိုလူရွယ်ပင် ဖြစ်နေမည်လော။

၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူရွယ်သည် ဟုတ်ကျင်းပေလော။
 ချူးယဲ့လန်း တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်။
 အကယ်၍ ထိုလူရွယ်သည် ဟုတ်ကျင်းဖြစ်နေခဲ့လျှင် သူ
 သည် သူမ၏ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်နေချေမည်။
 ဟုတ်ကျင်းသည် သူမအား အစာပေးပို့ခဲ့သူဖြစ်သည်။
 သူမအား အချုပ်အနှောင်မှ ကင်းလွတ်အောင် သူမ၏ဆရာမကြီးအား အကြောင်းကြားခေါ်ခဲ့သူပင်ဖြစ်မည်။
 ထိုသို့ စေတနာကောင်းလှသော လူရွယ်အား သူမ၏ဆရာမကြီးက အဘယ်အကြောင်းကြောင့် သူမနှင့် မဆက်ဆံစေလိုပါသနည်း။
 ချူးယဲ့လန်းသည် အဘွားအိုအား မည်သို့မျှ ပြန်လည်မေးမြန်းဝံ့တော့ဘဲ ဦးခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်လေ၏။
 အဘွားအိုက ကျေနပ်စွာဖြင့်...
 “အင်း...မင်းလိမ္မာတယ်၊ ငါ့စကားကို မြဲမြဲနားထောင်၊ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ တစ်နေ့ကျယ် မင်းသဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်က သွားကြစို့”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ထို့နောက်...
 နှစ်ယောက်သား ရှေ့ဆက် ခရီးနှင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၇၇

ထိုနေ့မှစ၍ ချူးယဲ့လန်းသည် တစ်နှစ်လုံးလုံး အပြင်သို့ မထွက်တော့ချေ။
 သူမသည် ဆရာမကြီးအပါးတွင်သာနေခဲ့လေသည်။
 သိုင်းပညာရပ်များကို လေ့ကျင့်သင်ကြားယင်း အချိန်များကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။
 ချူးယဲ့လန်း၏ သိုင်းပညာအဆင့်မှာလည်း တစ်နေ့တခြား ကျော်ကန်လာခဲ့လေသည်။
 တစ်နှစ်တာ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးသော နေ့တွင်...
 ချူးယဲ့လန်းသည် သူ့ဆရာမကြီးအား ခွင့်ပန်ကာ ဖခင်နှင့် ခရီးရောက် တိမ်ဖြူတောင်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။
 တစ်နေ့လုံးလိုလို ခရီးနှင်လာခဲ့ရာ မိုးထိဂေဟာအနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြန်သည်။
 သူမသည် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က မိုးထိဂေဟာတွင် ရောက်ခဲ့သောကိစ္စကို သတိရမိသည်။
 ထိုစဉ်က သူမအား ပညာအားကိုးနှင့် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သော ဝိဂေဟာမှ အိုရန်ပုရှမ်းဝို့လူစုအား မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည့်...
 ထို့အတူ...
 တဆက်တည်းဆိုသလို စေတနာရှင် ဟုတ်ကျင်းကိုလည်း ဝိတရ ဖြစ်နေမိလေသည်။
 သူမ၏ဆရာမကြီး သတိပေးခဲ့သော (ဝါ) မဆက်ဆံပါနှင့် ဆိုသော လူရွယ်မှာ ဟုတ်ကျင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ချူးယဲ့လန်း

၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တွေးထင်နေမိသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုသို့စဉ်းစားယင်း မိုးထိဂေဟာသို့ တစ်ခေါက်ဝင်ကြည့်လိုစိတ်များ တားမရဆီးမရပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် မြင်းကိုနှင်ကာ ဂေဟာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။

သူမသည် မိုးထိဂေဟာအနီးရှိ တောအုပ်ကလေးတွင် ပုန်းလှီးနေခဲ့ပြီး ညဘက်သို့ရောက်သောအခါကျမှ အိမ်ဂေဟာတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဟုတ်ကျင်းဟုထင်ရသော လူရွယ်အား လိုက်လံရှာရောင်းမြောင်းရာ မတွေ့ရဘဲ အစောင့်ဖြစ်သူနှစ်ဦး စကားပြောကြသည်ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နားထောင်မိရာမှ ဟုတ်ကျင်း၏ကြောင်းကို သိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

အစောင့်နှစ်ဦးသည် အိမ်ဂေဟာ၏ဘေးတံခါးအနီးတွင် စောင့်ကြပ်မှုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရင်း အချင်းချင်းစကားလက်ကျနေကြသည်။

သူတို့ပြောဆိုနေကြသော စကားများတွင် ဟုတ်ကျင်းကြောင်းပါလာသည်။

ဟုတ်ကျင်းသည် မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီး ကျားဟူချန်းတန်ဖိုးကြီးလှသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းနှစ်ခုကို မတော်တဆ ထုပျက်စီးစေခဲ့သဖြင့် ကျားဟူချန်းက စိတ်ဆိုးပြီး ဂေဟာမှ နှင်ထုလိုက်ကြောင်း ပြောဆိုကြသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် သူမအပေါ်ကူညီခဲ့သော ဟုတ်ကျင်းအနှင်ထုတ်လိုက်သော မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီးကျားဟူချန်းအ

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၇၉

စိတ်ဆိုးမိသည်ကတကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူမအား အနိုင်ရရှိခဲ့သောကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေနပ်သေးသည်ကတကြောင်း။

ထို့ကြောင့်...

ချူးယဲ့လန်းသည် မိုးထိဂေဟာ၏ အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ ထိုညတွင် မီးရှို့ပစ်ခဲ့လေတော့သည်။

မိုးထိဂေဟာမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ကာ ဆူညံသောအခလံတို့ဖြင့် ပွက်လောရိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် မြင်းကို အပြင်းခုန်းစိုင်းနှင်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့သည်။

မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုမြို့ရှိ တည်းခိုခန်းတွင် အခန်းတစ်ခန်း ဝှားရမ်းသည်။

တစ်ညတာ အိပ်စက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသောအခါ အိပ်ရာမှထသည်။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး သူ့အခန်းပြန်လာသောအခါ

“ဟင်...ဆရာမကြီး”

သူမ အံ့သြသွားသည်။

သူမ၏ ဆရာမကြီးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် တင်ပျဉ်နေထိုင်

ထိ မျက်စိများစုံမှိတ်ကာ အနားယူထိုင်နေသည်ကို အံ့သြဖွယ်

၈၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်း၏စိတ်တွင် စိုးရိမ်သွား၏။

သူမ မိုးထိဂေဟာသို့ ဝင်ခဲ့သည်ကို ဆရာမကြီးသိရှိလေသ

လော။

ဟုတ်ကျင်းဆိုသူအား တိတ်တဆိတ် သူမရှာဖွေခဲ့သည်ကို ဆရာမကြီးသိရှိနေသလော စသည်ဖြင့် သူမမှာ စိုးရိမ်မိရလေသည်။

အဘွားအိုသည် ဤမျှဝေးလံသော ခရီးတစ်ခု(ဝါ) ချူးယဲ့လန်းတည်းနေသော မြို့တစ်မြို့သို့ ချက်ချင်းရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်မှာ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ဖြစ်လေသည်။

မြင်းဖြင့် လာသလော။

ခြေလျင်ခရီးဖြင့် လာသလော။

ချူးယဲ့လန်း မသိချေ။

သို့သော်...

မြင်းကိုမူ ဆိုင်ပြင်၌မတွေ့ရသဖြင့် မြင်းစီးလာခဲ့သည်ဟု မဖြစ်နိုင်ဟု သူမထင်သည်။

အဘွားအိုသည် ချူးယဲ့လန်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာမှ နှလုံးအစုံကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

အဘွားအိုက အေးစက်တည်ငြိမ်လှသော အသံဖြင့် လိုက်လေသည်။

“မင်းဟိုကောင်လေးနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ မိုးထိဂေဟာကို မီးရှို့ခဲ့တာ မင်းပဲမဟုတ်လား”

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၈၁

ချူးယဲ့လန်း စိုးရိမ်သွားသည်။

သို့သော်...

ထိုစိုးရိမ်စိတ်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး သူမက...

“ကျွန်မ အဲသည်လူကို သွားရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမကြီး၊ ရှာစရာအကြောင်းလည်း မရှိပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကကိစ္စကို ကျွန်မ မကျေအပ်လို့ မိုးထိဂေဟာကိုဝင်ပြီး မီးရှို့ခဲ့တာပါ”

အဘွားအိုက တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ချူးယဲ့လန်းအား စူးစိုက်ကြည့်ကာ...

“အင်း...မင်း သတိထား၊ အရာရာကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့၊ တစ်နေ့ မင်းဘေးတွေ့လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး အဘွားအိုက သူ့ရင်ဖုံးအင်္ကျီအိတ်အတွင်းမှ နှလုံးခြောက်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသည့် ကြေးပြားတစ်ပြားကို လှမ်း၍ပေးလိုက်သည်။

“ရှေးဒါကို မင်းဆောင်ထား၊ သည်ပစ္စည်းဟာ ငါ့အမှတ်အသားပစ္စည်းပါ၊ သည်ပစ္စည်းကိုတွေ့တဲ့ သိုင်းသမားတွေဟာ ငါ့ဘယ်သူဘယ်ဝါလဲဆိုတာ သိကြလိမ့်မယ်၊ မတော်လိုများ မင်းကို သိုင်းလောကပညာရှင်တွေ၊ ဆိုးသွမ်းသိုင်းသမားတွေက ရန်ပြုပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးသည်ဖြစ်စေ အဲသည်လိုဖြစ်လာခဲ့ယင် သည်ပစ္စည်းကို ထုတ်ပြလိုက်၊ ငါ့တပည့်ဖြစ်တဲ့အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုက်၊ ငါ့အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းနဲ့ ငါ့နာမည်ကိုသိသွားကြယင် မင်းကို ဘုတ်က ရန်မမူတဲ့အပြင် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီတောင်ပေးကြလိမ့်မယ်၊ ကဲ ငါသွားမယ်၊ မင်းသာ အိမ်အပြန်ခရီးလမ်းမှာ သတိမိရပါ”

၈၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရှိရှိနဲ့သွားကြားလား”

အဘွားအိုသည် ချူးယဲ့လန်းအား မှာကြားပြောဆိုပြီး နောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ချူးယဲ့လန်းသည် ဟုတ်ကျင်း ဟုထင်ရသော လူရွယ်နှင့် မဆက်ဆံရန် အတန်တန်မှာကြာသွားသောသူ ဆရာမကြီး၏စကား များကို ပြန်လည်ကြားယောင်ယင်းမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ထိုလူရွယ်အား ဆရာမကြီးက အဘယ်ကြောင့် ဤမျှမုန်းတီးနေရပါသနည်း။

ထိုလူရွယ်သည် သူ့အား အကူအညီပေးခဲ့သော ဟုတ်ကျင်း ပင်ဖြစ်မည်ဟု ချူးယဲ့လန်း ထင်နေမိသည်။

ထိုလူရွယ်နှင့် သူ့ဆရာမကြီးတို့သည် မည်သည့်အကြောင်း ကိစ္စရပ်များ ရှိနေခဲ့ပါသနည်း။

ထို့ကြောင့်...

ချူးယဲ့လန်းမှာလည်း ဟုတ်ကျင်းဟုထင်ရသော ထိုလူရွယ် ကို စိတ်ထဲက သိချင်နေမိတော့သည်။

အမှန်ကိုဆိုရလျှင် သူမသည် ဟုတ်ကျင်းနှင့်တွေ့ဆုံချင်နေသည်။

အကယ်၍တွေ့ခဲ့လျှင် သူမ သိလိုသောကိစ္စများကို သိရမည် မဟုတ်လော။ သူမ သူ့ကို ဘယ်မှာရှာဖွေရမည်နည်း။

သို့သော် သူမ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်သည်။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်မှာ သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၈၃

ဒေသအနှံ့ မြေလှန်ပြီး ရှာဖွေမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက် ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သို့သော်...

ယခုတော့ မဟုတ်သေးချေ။

ယခု လောလောဆယ် သူမ အိမ်ပြန်ရဦးမည်။

အိမ်သို့ တစ်ခေါက်ပြန်ပြီးမှ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန် သူ့ကို ထွက်ရှာမည်။

ချူးယဲ့လန်း တည်းခိုဆောင်မှ ထွက်ခဲ့သည်။

သူမ အိမ်ပြန်ရမည် ဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူဖြစ်ရကား ချက်ချင်းပင် အိမ်အပြန်ခရီးနှင့်ခွဲလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

ခြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည်က အိမ်ပြန်မည်ဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်း နှိုးနှိုးနှင့်လိုက်လေတော့သည်။

မြို့ရွာများသည် အနောက်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တောတောင်များ၊ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များလည်း ကျန်ရစ်သည်။

၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးယဲ့လန်းက လုံးဝရပ်နားခြင်းမပြုဘဲ ဒုန်းစိုင်းလိုက်မြင်ကြောင့် သူမ စီးနင်းလာသော မြင်းညိုကြီးမှာ ပါးစပ်မှ အမြွှာတစ်ကောင် ထွက်အောင် မောပန်းကာ နောက်ဆုံးမတတ်နိုင်တော့ဘဲ...

“ဝုန်း”

ခြေခေါက်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားတော့သည်။

“ဟူး”

ချူးယဲ့လန်း ကဗျာကယာ ခုန်ထွက်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းညိုကြီးကား ခြေတစ်ချောင်းကျိုးသွားပြီး ဆက်လက်

ပြေးသွားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

ချူးယဲ့လန်း ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

မြင်းမရှိဘဲ သူမ မည်သို့ခရီးဆက်ရမည်နည်း။ ထိုစဉ်...

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းဟီးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ

သည်။

မြင်းတစ်ကောင်...။

သန်မာထွားကြွင်းပြီး အလွန်လှပသည့် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း သဘောကျသွားလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း သဘောကျသွားလေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၈၅

“ငါ့မှာ မြင်းတစ်ကောင် လိုအပ်နေချိန်မှာ သည်မြင်းဖြူကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတာ ကံကောင်းတာပဲ”

မြင်းဖြူကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

ချူးယဲ့လန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ

သည်

ထိုအခါ...

မလှမ်းမကမ်းရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ကျောပေးကာ

နိုင်နေသူတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ထားသော လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်

သည်။

ချူးယဲ့လန်းက...

“မြင်းဖြူကြီးက ရှင့်ရဲ့မြင်းလားရှင့်”

ဟုလှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

လူရွယ် လှည့်ကြည့်လာသည်။

ချူးယဲ့လန်းကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုလူရွယ်ကို တွေ့ရလျှင် အံ့သြသွားလေ

သည်။

“သူ့အသံကို ငါကြားဖူးသလိုပဲ၊ ဟုတ်ကျင်းများ ဖြစ်နေသ

ည်။

သူမ တွေးနေစဉ် လူရွယ်က...

“ညီမ...ရှေ့ခရီးဆက်ဖို့ အခက်အခဲရှိနေတယ်ဆိုယင် ကျွန်

၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ကမြင်းဖြူကြီးကို ငှားရမ်းလိုက်ပါမယ်ဗျာ”

“ရှင်”

“ညီမ ယူသွားပါ၊ နောက်တော့ ပြန်ပေးပေါ့”

ချူးယဲ့လန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် တော်တော် သဘောကောင်းပါလား”

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကူညီဖို့ဝန်မလေးပါဘူးဗျာ၊ ယူသွားပါ၊ ကျုပ်လည်း သွားလိုက်ဦးမယ်၊ နောက်တော့ ပြန်ကြသေးတာပေါ့”

လူရွယ်က ထွက်သွားရာ ချူးယဲ့လန်း အံ့သြသွား၏။

သတိဝင်လာသောအခါ လူရွယ်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၈၇

တိမ်ဖြူဂေဟာ

တိမ်ဖြူဂေဟာ...

တိမ်ဖြူဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်
တောက်ကြားနေသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်လေသည်။

တိမ်ဖြူဂေဟာပိုင်ရှင် သိုင်းသမားကြီးချူးဖန်းသည်လည်း
ဆင်ရှားသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ချူးဖန်းသည် ယခင်က သိုင်းလောက၌ ကျင်လည်ကျက်
သမ္မာလို အာမခံဌာနတစ်ခု၌လည်း ဦးဆောင်တာဝန်ခံသိုင်းဆရာ
ဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

ချူးဖန်းသည် သိုင်းလောက၌ နှစ်အတန်ကြာ ကျင်လည်
ကျက်စားပြီးနောက် တိမ်ဖြူဂေဟာသို့ ပြန်လာပြီး အေးအေးချမ်း
ချမ်း နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းပညာထက်မြက်ပြီး ကျန်းမာသန်စွမ်းကာ သန်တုန် မြန်တုန်းအရွယ်မှာပင် သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်သကဲ့သို့ ရှိခြင်းကြောင့် မိတ်ဆွေများက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြလေသည်။

သိုင်းလောက၌ ပြန်လည်ကျင်လည်ကျက်စားရန် တောင် ဆိုခဲ့ကြသော်လည်း ချူးဖန်းက လက်မခံဘဲ တိမ်ဖြူဂေဟာ၌ပင် နေထိုင်လိုက်တော့သည်။

တိမ်ဖြူဂေဟာသည် ချူးဖန်းတို့ မျိုးရိုးဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နေထိုင်ခဲ့သော ဂေဟာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ချူးဖန်းက တိမ်ဖြူဂေဟာ၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ပြီး သူ၏ အသက်ငါးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့သို့ရောက်တော့မှ သိုင်းလောက မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ကြားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခဲ့လေသည်။

သိုင်းလောက မိတ်ဆွေများကလည်း လိုလိုလားလား လာကြသဖြင့် တိမ်ဖြူဂေဟာမှာ ထူးထူးခြားခြား စည်စည်ကားကား ဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

တိမ်ဖြူဂေဟာသို့ သိုင်းရပ်နီးရပ်ဝေးမှ မိတ်ဆွေများ သိုင်းလောကမိတ်ဆွေများ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာလေသည်။

ချူးဖန်းက ရောက်ရှိလာသော ဧည့်သည်များကို လိုလေးသေးမရှိ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေသည်။

ချူးဖန်း၏သမီး ပုလဲမင်းသမီးလေး ချူးလျှံနှင့်အတူ သူမနှင့်စေ့စပ်ထားသော သားမက်လောင်းကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးကြလေသည်။

ချူးဖန်းထံသို့ အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေများဖြစ်သော ဝါးစုလောက်၊ မောက်ပါနှင့်ကောင်းကျို့ဆိုသော ဝါရင့်သိုင်းသမား သုံးယောက်လည်း ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ချူးဖန်းက ဝါးစုလောက်တို့သုံးယောက်အား သီးသန့်စားပွဲ တစ်ခု စီစဉ်ပေးကာ ဧည့်ခံခဲ့လေသည်။

စားပွဲပေါ်၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အလှုံ့အလုံရှိနေသည်။

ကောင်းကျို့၊ မောက်ပါနှင့် ဝါးစုလောက်တို့ သုံးယောက် စားသောက်ယင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

တဖန် ချူးဖန်းနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်ကြ၏။

ကောင်းကျို့က...

“မိတ်ဆွေကြီးချူးဖန်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရပါသေးလျက်နဲ့ အနားယူလိုက်တာကြောင့် သိုင်းလောကအတွက် နစ်နာသွားသလိုဖြစ်ရတာပဲ”

မောက်ပါက ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့လည်း အားထားရတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လျော့သွားတာပေါ့ဗျာ”

ဝါးစုလောက် ပြီးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့က သူ့ကို သိုင်းလောကထဲမှာ ပြန်ပြီးကုန်လည်ကျက်စား စေချင်တာကြောင့် သည်လိုတွေ့ပြီး သည်လိုပြောကြတာကိုး။ သည်ကနေ့ သူက ဘာကြောင့် ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်ခဲ့ရသလဲ မိတ်ဆွေတွေကို ဖိတ်ကြားခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲဆိုတာကော မတွေ့ကြတော့ဘူးလား”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကျောင်းကျွန်းနှင့်မောက်ပါတို့နှစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားသွားကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့ သည်ကိုရောက်လာတော့ သတင်းအမျိုးမျိုး ကြားခဲ့ရပါတယ်ဗျာ။ ဘယ်သတင်းက မှန်သလဲဆိုတာတော့ မသိဘူးဗျ”

“နေပါဦး ချူးဖန်းက သမီးကြီးအတွက် စိတ်ချရပြီဖြစ်လို့ သမီးငယ်အတွက် အစီအစဉ်လုပ်နေတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ခင်ဗျားက သည်ကိစ္စကို ဆိုလိုတာလားဗျာ”

ဝါးစုလောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ။ ချူးဖန်းက သိုင်းလောကနဲ့ မပတ်သက်တော့ပါဘူး။ သည်ကနေ့ဧည့်ခံပွဲ ကျင်းပပြီး မိတ်ဆွေတွေကို ဖိတ်ကြားခဲ့တာကတော့ သူ့ရဲ့သမီးငယ် နောင်ရေးစိတ်အေးရအောင် စီမံချင်တဲ့ သဘောပါပဲ”

တိမ်ဖြူမေဟာရှင် သိုင်းဆရာကြီးချူးဖန်းတွင် သမီးမယောက်ရှိလေသည်။

အကြီးမချူးလျှံနှင့် အငယ်မ ချူးယဲ့လန်းတို့ဖြစ်သည်။

ချူးလျှံသည် စေ့စပ်ထားသူရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်းသာ ကျန်နေသေး၏။

ချူးဖန်းသည် မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ခေါ်ကာ ချူးယဲ့လန်းအတွက် အောင်သွယ်တော်ပြုလုပ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကျို့က...

“ချူးဖန်း တော်တော်လည်တာပဲ။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတွေနဲ့လည်း ပြန်တွေ့ရတယ်။ သမီးအတွက်လည်း အောင်သွယ်တော်လုပ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမယ် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပဲ”

မောက်ပါ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ချူးဖန်းရဲ့ကိစ္စကို ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူပြီး ကူညီပေးလိုက်ပါဗျာ”

ဝါးစုလောက်ကို ပြောလိုက်လေသည်။

ဝါးစုလောက်လည်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူသည် သိုင်းလောက တန်တလျား သွားနေသူဖြစ်ရကား မိတ်ဆွေသင်္ဂဟာ ပေါများပြီး နေရာတကာ နဲ့နဲ့ စပ်စပ်ရှိသူဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်လည်း ကူညီသွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ဗျာ။ ဝါပေမယ့် ကြားရတဲ့သတင်းတွေကတော့ ချူးဖန်းရဲ့သမီးအငယ်မ ချူးယဲ့လန်းဟာ မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက်ဆိုပဲဗျ”

ကောင်းကျို့နှင့် မောက်ပါတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

သမီးကြီးချူးလျှံက လိမ္မာရေးခြားရှိသလောက် သမီးငယ်

၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးယဲ့လန်းမှာ မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက်ဟု သတင်းထွက်ပေါ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ချူးယဲ့လန်းသည် အိမ်မှာ နေချင်မှနေသည်။

သွားချင်ရာ သွားနေတတ်သည်။ ဖခင်ကြီး ချူးဖန်း၏ စကားကိုလည်း နားထောင်ခြင်းမရှိပါ ချေ။

မောက်ပါက....

“သူက မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာဟာ ချူးဖန်းရဲ့ ရှိယွင်းချက်ကြောင့်လို့လည်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြတာ၊ ခင်ဗျားဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

သူတို့သုံးယောက်တွင် ဝါးစုလောက်သည် ချူးဖန်းနှင့်ပိုပြီး ရင်းနှီးပြီး အနီးကပ်ဆုံး ခေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ချူးဖန်း၏အကြောင်းကို ဝါးစုလောက်က ပိုပြီးသိထားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဝါးစုလောက်က အရက်တစ်ခွက် ငဲ့သောက်လိုက်ပြီးမှ...

“အင်း...ချူးဖန်းကိုချည်း အပြစ်တင်လို့ မရပါဘူးဗျာ၊ သူက အာမခံဌာနမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သလို တစ်ဘက်ကလည်း သိမ်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သည်ဝိုးဆောင်ရွက်ခဲ့သေးတယ်ဆိုတော့ ဘယ်မှာ အားလပ်ခဲ့ပါ့မလဲ၊ သူ အိမ်မပြန်နိုင်တဲ့ရက်တွေ မှာ ခဲ့တာပေါ့”

ကောင်းကျိုးနှင့်မောက်ပါတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

ဝါးစုလောက်က...

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၉၃

“သူ့ရဲ့သမီးကြီးချူးလှိုက ကျန်းမာရေးကောင်းပေမယ့် အယ်မ ချူးယဲ့လန်းဟာ ငယ်စဉ်က ကျန်းမာရေးမကောင်းဘဲ သိပ်တိုချွန်ခဲ့တာ၊ ဆေးဆရာတွေက သက်ဆိုးမရှည်ဘူးလို့ တညီတညွတ်တည်းပြောခဲ့တာပေါ့”

ဝါးစုလောက်က...

“ဒါကလည်း ချူးဖန်းရဲ့ ဇနီးသည်ကောင်းခဲ့လို့ ပြောရမှာပဲ၊ သူက ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ နတ်ဆရာတွေကို မေးမြန်းတယ်၊ ယတြာရတယ်၊ အဆောင်အဖွဲ့တွေလုပ်တယ်၊ သူတို့နဲ့မထားဘဲ တခြားတစ်ယောက်ဆိုမှထားယင် ကံကြမ္မာဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီး သက်ဘေးက လွတ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတော့လည်း ကလေးချစ်တဲ့ ချူးသမီးတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး ကလေးမလေးကို ပြန်ထားလိုက်တာ၊ တိုက်ဆိုင်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလားမသိဘူး၊ ကလေးချစ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲမှာ ကလေးမလေးဟာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာတယ်၊ ဝဝဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာတယ်၊ နောက်ပိုင်း ချူးသမီးကြီးခေါ်ရာကို လိုက်သွားတာ အိမ်ကိုလည်း သိပ်မလာသိပ်မထားဘူး၊ ချူးဖန်းကိုလည်း သိပ်ပြီးမခင်တွယ်ဘူး၊ အိမ်မကိုတော့ တော်တော်ချစ်တယ်၊ အိမ်ပြန်လာချင်ယင်လာယင် မလာချင်မလာဘူး၊ သူက ထင်သလိုနေတော့ မိန်းမဆိုးလေးတစ်ယောက်လို့ ပြောကြတာပေါ့လေ”

ချူးဖန်း၏သမီးငယ် ချူးယဲ့လန်းအား အဘယ်ကြောင့် မိန်းမလေးဟု ပြောဆိုနေကြသည်ကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ကောင်းကျိုးက...

၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အင်းမိဘနှစ်ပါးက သူ့ကိုမချစ်ဘဲ သူတစ်ပါးရဲ့လက်ထဲ
ထည့်ခဲ့တယ်လို့များ ယူဆနေသလား မသိဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မောက်ပါကလည်း..

“အင်း..သည်မိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ကိစ္စဟာ
ထင်သလောက်လွယ်မယ် မထင်ဘူး”

ဟုသုံးသပ်လိုက်လေသည်။

မိတ်ဆွေသုံးယောက် စားသောက်ယင်း ထွေရာလေးဖီး
ပြောဆိုနေကြစဉ် အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညည်ညည်အသံများထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၉၅

မမေ့ကြသူများ

“ဟူး..ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူရိပ်နှစ်ခုသည် လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာကာ ‘တိမ်ဖြူ
သာ’ ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ အရပ်ထောင်
အင်မောင်းမောင်း၊ မျက်နှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိပြီး ခက်ထန်
နူးတမ်းမည့် အသွင်ရှိလေသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ အနက်ရောင်ဝတ်ထားပြီး ရုပ်ဆိုးလှ
ည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ရုံဖြင့် လူကောင်းများ
စုတ်ကြောင်း သိနိုင်လေသည်။

၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထို့ကြောင့် အစောင့်အကြပ်များက ဂေဟာထဲသို့ အဝင်မခံဘဲ တားဆီးလိုက်ကြလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စရဲ့ရောက်လာကြတာလဲ၊ ပြောပါ”

မျက်နှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသူက...

“မင်းတို့ရဲ့ ဂေဟာရှင်ကြီးကို ဆုံးမဖို့ ငါတို့လာခဲ့ကြတာတွေ၊ မသေချင်ယင် ဘေးဖယ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟုပြန်လည် အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

အစောင့်တို့သည် အခြေအနေကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ရှေ့တိုးလာကြသော ထိုလူနှစ်ယောက်ကို တားဆီးလိုက်ကြလေသည်။

မျက်နှာ လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသူနှင့် ရုပ်ဆိုးအမျိုးသမီးက ကလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ဂေဟာရှေ့၌ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

အစောင့်တို့ တတ်စွမ်းသရွေ့ တားဆီးလိုက်ကြသော်လည်း

ရုပ်ဆိုးအမျိုးသမီးတို့နှစ်ယောက်ကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၉၇

တိမ်ဖြူဂေဟာ၌ ဧည့်ခံပွဲပြုလုပ်နေချိန်၌ နောင်ယုက်ဖျက်မည့်သူများ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ကျုပ်ရဲ့ဂေဟာမှာလာပြီး နောင်ယုက်ရဲတာ နည်းတဲ့သတ္တိကုတ်ဘူး”

ကျယ်လောင်သော စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

ဂေဟာထဲမှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာသည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဂေဟာရှင်ကြီးချူးဖန်း ထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

အစောင့်များ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

လာရောက်နှောင့်ယှက်သူ နှစ်ယောက်က ချူးဖန်းကို မြင်စာဟီးဟီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

“ချူးဖန်း ရှင်က ဂေဟာထဲမှာ လိပ်လိုခေါင်းဝှက် မနေနိုင်ဘဲ ထွက်လာခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား”

ချူးဖန်းသည် လာရောက်နှောင့်ယှက်သူ နှစ်ဦးကိုမြင်လျှင် မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ဓားပျံယူကျောင်းနဲ့ ပျံလွှားမယ်တို့ပါလား၊ ဘာသဘောနဲ့ ခိုလာပြီး နှောင့်ယှက်ကြတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

မျက်နှာလေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသည့် ဓားပျံယူကျောင်းမှ
နာခေါင်းရုံ လိုက်လေသည်။

“ချူးဖန်း...ခင်ဗျားက သိုင်းလောကကိုကျောခိုင်းလိုက်
ပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေမယ်မကြုံနဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်ကက
ဖြေရှင်းရအောင် ကျုပ်တို့လာခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ချူးဖန်းက...

“ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ပြီးပြတ်သွားပါပြီလေ၊ ခင်ဗျားတို့
ကံကြီးလီရောင်ရှေ့မှာ ကျောအေးလိုက်ပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ကြ
မဟုတ်လား၊ အခုမှလာပြီး နှောင့်ယှက်တာ ဘာသဘောလဲ”

ပျံလွှားမယ်က ရှေ့တိုးလိုက်သည်။

“ချူးဖန်း...ရှင်လက်ချက်နဲ့ ကျွန်မတပည့် သုံးယောက်
ဆုံးခဲ့ရတာကို ကျွန်မ မေ့သွားမယ်များထင်နေသလား၊ ရှင်တို့
ရမှ ကျေနပ်မယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ၊ သံမဏိကြီးနဲ့ လာမဖြေ
မကြောက်ဘူးရှင်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ပြောဆို
အခြေအနေ တင်းမာလာလေသည်။

ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ဂေဟထီးခွံ
နေသောဧည့်သည်များ ထွက်လာကြလေသည်။

ဝါးစုလောက်တို့သုံးယောက်လည်း ပါဝင်နေသည်ဟု
လျှင် ဓားပျံယူကျောင်းက ခြိမ်းခြောက်သလို အော်ပြောလိုက်
“ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ကိစ္စကို

လောကထုံးစံအတိုင်း ဖြေရှင်းဖို့ လာခဲ့ကြတာပါ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်

ဝင်ရပ်ဖို့ မစဉ်းစားကြနဲ့”

ဝါးစုလောက်တို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ယူကျောင်းနဲ့ပျံလွှားမယ်ဟာ တကယ်မလွယ်တဲ့လူတွေ

ကောင်းကျိုးက...

“ချူးဖန်းနဲ့ ဘယ်လိုပြဿနာရှိသလဲမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခဏ
လက်တော့ စောင့်ကြည့်နေတာ ကောင်းမယ်”

မောက်ပါ သဘောတူလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သုံးယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ လက်ဝိုက်ကြည့်နေ
မိကြလေသည်။

ထိုစဉ် ပျံလွှားမယ်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ချူးဖန်း...မဆိုင်တဲ့လူတွေ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ယင် ရှေ့

သံလာပြီး ကျန်မတို့နဲ့ ရင်ဆိုင်နေဖြုန်းလိုက်ပါရှင်”

သူမပြတ်ပြတ်သားသား စိန်ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤတွင် အကြောင်းမဲ့ လာရောက်စော်ကားသည့်ဟု ယူဆ

သော ချူးဖန်း၏မိတ်ဆွေသုံးယောက်က ရှေ့သို့လှမ်းထွက်
မိကြလေသည်။

“သည်မှာလာပြီး နှောင့်ယှက်စော်ကားလို့ မရဘူး”

“မိတ်ဆွေကြီးချူးဖန်းအတွက် ကျုပ်တို့ လက်ဝိုက်ကြည့်နေ

မဟုတ်ဘူးဗျ”

“မင်းတို့ မသေချင်ယင် မြန်မြန်ထွက်သွားကြစမ်း”

၁၀၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စားပျံယုကျောင်းနှင့် ပျံလွှားမယ်တို့အား အော်ငေါင်း
မောင်းထုတ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ပျံလွှားမယ် ဒေါသရှောင်းချောင်း ထွက်သွားသည်။

“ရှင်တို့ သေချင်ပြီထင်တယ်”

ချက်ချင်းပင် ထိုလူသုံးယောက်ထံ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လို
လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြ
မှာပင် ပျံလွှားမယ်၏ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို ခံလိုက်ရလေ
သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း သုံးယောက်သားလဲကျသွားကြ
တော့သည်။

မျက်စိတမှိတ် လျှပ်တပြက်အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွား
ကြောင့် ချူးဖန်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

မိတ်ဆွေသိုင်းသမား သုံးယောက် ဒုက္ခရောက်သွား
ကြောင့် ဝမ်းနည်းမိလေသည်။

ပျံလွှားမယ်ကိုလည်း ဒေါသထွက်သွားလေတော့သည်။

“မင်း တော်တော် ရက်စက်ပါလား။ ကောင်းပြီ ကျွန်ုပ်

မင်းနဲ့ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းမယ်”

ရှေ့ထွက်ကာ ပျံလွှားမယ်နှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၀၁

ပျံလွှားမယ်သည် ချူးဖန်း ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသည်ကို သ
ဘာကျကာ တစ်ခဏ ရယမောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းတယ်၊ ရှင့်ကိုဆုံးမဖို့လာခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဆန္ဒပြည့်
သွားပြီပေါ့ရှင်၊ ကဲ သတိသာထားပေတော့”

ရုတ်တရက် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ် မြေပေါ်မှကြွတက်ကာ လေ
ရောက်ရှိသွားလေသည်။

လေထဲ၌ ပျံလွှားငှက်တစ်ကောင် ပျံသန်းသည့်အလား
လွန်လွန်မြန်သော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ချူးဖန်းထံသို့ တိုးဝင်လာပြီး
ချူးဖန်း၏ ငယ်ထိပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဖိချလိုက်လေသည်။

တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ထဲဖြင့် အသေသတ်ရန် ကြိုးစားလိုက်
ပြီး ဖြစ်လေသည်။

ချူးဖန်းသည် ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ပြင်းထန်သော အင်အား
ရှိကာ ဖိချလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်နှင့်...
“ဟိတ်”

ညာသံပေးကာ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ကို ဖြန့်၍အပေါ်သို့
တင်ကာ တုန်ပြန်လိုက်လေသည်။

‘တောင်ညိုဦးပေါ်ကြွ’ ဟူသော သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြု
၍ ဖြင်းဖြစ်လေသည်။

ပြင်းထန်သော အတွင်းအားလှိုင်းအင်အားကြီး နှစ်ခုဆုံတွေ့
၍ ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးဖန်း နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသောအခါ ပျံလွှားမယ် သည်လည်း တစ်ပတ်ကျွန်းပစ်ကာ ပြန်လည်ခုန်ထွက်သွားပြီး မြေ ပေါ်ဆင်းသက်ကာ ဓားပျံယူကောင်းနှင့် ပန်းချင်းယဉ်းရုပ်တို့ကို လေသည်။

ဝါးစုလောက်တို့သုံးယောက် အချင်းချင်းကြည့်လိုက်ကြ လေသည်။

“ပျံလွှားမယ်ရဲ့ သိုင်းပညာ အတော်တိုးတက်လာတာပဲ”
“ဒါနဲ့ကြောင့်သူက မောက်မာနေတာပေါ့”

ဟုလည်း တီးတိုးဝေဖန်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ် ပျံလွှားမယ်၏ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ချူးဖန်း...ရှင်က သိုင်းလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်တယ်”

ဆိုပေမယ့် ရှင်ရဲ့သိုင်းပညာက ယုတ်လျော့မသွားသေးပါလားရှင် ကဲ့ သည်တစ်ခါ ရှင်ကြိုးစားကြည့်ပါဦး”

ဝါးစုလောက်တို့ ကြည့်လိုက်သာအခါ ပျံလွှားမယ်က ဓား နှစ်လက်ဆွဲကာ ချူးဖန်းထံသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

သိုင်းပညာ တိုးတက်နေသော ပျံလွှားမယ်က ဓားနှစ်လက် ကိုင်ဆောင်အသုံးပြုလျှင် လက်နက်မပါသော ချူးဖန်း ယဉ်ဖို့လွယ် မည်မဟုတ်ပါချေ။

ထိုစဉ် ဂေဟာထဲမှ ထွက်လာပြီဖြစ်သော ပုလဲမင်းသမီး

ချူးလျှံက...

“ဗေဗေ”

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၀၃

ဟုအသံပြုကာ ဓားတစ်ချောင်း ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။

ချူးဖန်းကိုင်ဆောင်နေကျ ဝိဿာချိန်သုံးဆယ်အလေးချိန် သော လက်သုံးတော်ဓားဖြစ်လေသည်။

ချူးဖန်း ဝမ်းသာသွားပြီး ဓားကို ဆီးကြိုးဖမ်းထားလိုက်၏။
တဖန် ခုန်ဝင်လာသော ပျံလွှားမယ်နှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေ

သည်။

“ဝှစ်...ဝှစ်”

ဓားဝှေ့ယမ်းလိုက်သော် စူးရှသောအသံများ ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ချူးဖန်းနှင့်ပျံလွှားမယ်တို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရင်ဆိုင်တိုက် ခိုက်ရာ ဓား ဓားချင်းထိတွေ့ မိပြီး မီးပွင့်လေးများပင် ထွက်ပေါ် တော့သည်။

ပျံလွှားမယ်သည် ချူးဖန်းနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ရာ နှစ်ဦးလုံးသုံးဆယ်ကျော်အထိ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ပြီးသည့်တိုင် မိုင်မရနိုင်သေးသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဓားပျံယူကောင်းအား မီးအော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ရပ်ကြည့်နေတာလဲ

ဓားပျံယူကောင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မင်းက သူနဲ့တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေတာမဟုတ်လား၊ ပဲပါ ဝင်ပြီးတိုက်လိုက်ယင် သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို ဖောက် ခံတယ်လို့ အပြစ်ပြောခံရတော့မှာပေါ့”

ပျံလွှားမယ် ဂိုဏ်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“အို-သိုင်းလောကစည်းကမ်းတွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး၊ ချူးဖန်းက ကျွန်မတို့ကို စော်ကားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုဆုံးဖြတ် အရေးကြီးတယ်။ မြန်မြန်လာခဲ့စမ်းပါ”

သူမသည် ယုကျောင်းကို အော်ခေါ်ယင်း လက်နှစ်ဘက်က လည်း အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား သိုင်းကွက်ငါးဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ယုကျောင်းက တိုက်ပွဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ပျံလွှားမယ်သည် သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်အထိ ချူးဖန်းအား အနိုင်ရစရာအကြောင်း မရှိကြောင်း ဆင်ခြင်မိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကစည်းကမ်းကို မေ့ထားကာ ပျံလွှားမယ်ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးဖန်း၏သမီးကြီး ချူးလျှံကလည်း အခြေအနေစောင့်ကြည့်နေပါ၏။

ယုကျောင်းက ပျံလွှားမယ်ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီမည်ဆိုလျှင် သူမလည်း ဖခင်ကြီးဘက်မှဝင်ကူရန် အသင့်ပြင်ထားလေသည်။

သူမ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်...

“ယား”

ယုကျောင်းက ညာသံပေးကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာတော့သည်။

ချူးလျှံက လက်မနှေးပါ။

“ကျွန်မလည်း ရှိပါသေးတယ်ရှင်”

သူမ ပြေးထွက်သွားပြီး ယုကျောင်းအား ဟန့်တားလိုက်လေတော့သည်။

ချူးဖန်းက ပျံလွှားမယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေလေသည်။

ပျံလွှားမယ်အား ကူညီရန် ထွက်လာသော ယုကျောင်းကို ချူးဖန်း၏သမီးကြီး ချူးလျှံက ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ယုကျောင်းသည် မရုဏဓားပျံကလေးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ကာ ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်ယူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်...

မရုဏဓားပျံလက်နက်ကလေးများအား အမြဲတမ်း ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလေ့ရှိသည်တော့ မဟုတ်ပါ။

ယခု ချူးလျှံက သူ့အားဟန့်တားလာသောအခါ ယုကျောင်းက ကျာပွတ်ကိုပင် အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

ကျာပွတ် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သော အသံများ တရွမ်းရွမ်းမြည်ကာထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးလျှံက ဓားပါးနှစ်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းကာ ကျာပွတ်ကို ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ကျာပွတ်သည် ဓားနှစ်လက်ကို မြွေတစ်ကောင်ပမာ ရစ်ပတ်ထားလိုက်လေသည်။

“စားလွှတ်လိုက်မိး”

ယုကျောင်း အော်ငေါက်ကာ ကျာပွတ်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်လျှင် ပြင်းထန်သော အင်အားကြီးဖြင့် ဆောင့်ဆွဲယူလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် ချူးလျှံ မတတ်သာတော့ဘဲ လက်ထဲမှစားနှစ်လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ချူးလျှံ အခြေအနေမဟန်သည်ကိုမြင်လျှင် သူမနှင့်စေ့စပ်ထားသည့် လူရွယ်က ရုတ်တရက် ခုန်ဝင်လာပြီး လွင့်စဉ်သွားသော စားနှစ်လက်ကို ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။

တဆက်တည်းပင် ချူးလျှံကိုလည်း ဖေးမလိုက်လေသည်။

ချူးဖန်း၏မိတ်ဆွေအချို့က တိုက်ပွဲကို လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ကြပါချေ။

“သည်လို မတရားလာလုပ်လို့ မရဘူး”

“သူတို့ကို ဆုံးကြဲဟေ့”

ငြာသံပေးကာ ယုကျောင်းနှင့် ပျံလွှားမယ်တို့ထံ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

“သွားစမ်း”

ပျံလွှားမယ်က အော်ငေါက်ကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ယုကျောင်းကလည်း ကျာပွတ်ဝှေ့ယမ်း ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးကာ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

“ဝန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးဖန်းအား ဝင်ရောက်ကူညီရန် ကြိုးစားသူများ အထိမှာ သွားပြီး နောက်ဆုတ်သွားကြလေသည်။

ယုကျောင်းသည် ချူးဖန်းမိတ်ဆွေများကို ဟန့်တားပြီး သည်နှင့် ချူးဖန်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ချူးဖန်း အခက်ကြုံသွားလေသည်။

ပျံလွှားမယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရာမှ ယုကျောင်းပါဝင်လာမည် စိုးရိမ်လျှင် အခြေအနေ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

ကောင်းကျိုး၊ ဝါးစုလောက်နှင့် မောက်ပါတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ချူးဖန်းဘက်မှ ပါဝင်ကူညီရန် ဟန့်ပြင်လိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က ခြံဝင်းအတွင်းသို့ မြင်းကို ဒုန်းနင်းကာ ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

၁၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

မာနခဲမိန်းကလေး

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟိသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းဖြူတစ်ကောင်သည် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခုန်းစိုင်းဝင်ရောက်လာလေသည်။

မြင်းဖြူကြီးပေါ်၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။

သူမ၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဖျော့ယမ်းနေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၀၉

သူမ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်နေပါတော့သည်။

ထိုမြင်းစီးသမား မိန်းကလေးသည် ခြံဝင်းထဲရောက်သည်နှင့် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်ပမာ ခုန်ထွက်လာပြီး တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ချူးဖန်းအား ပျံလွှားမယ်နှင့် ယုကျောင်းတို့က ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လူဆိုးကြီးနှစ်ယောက်၏ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ချူးဖန်းအခက်ကြုံနေစဉ်...

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

မြင်းဖြူရှင် မိန်းကလေးက အော်ငေါက်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ခုန်ဝင်လာလေတော့သည်။

“ဟူး”

“ဝှစ်...ဝှစ်”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ၊ ဓားငွေယမ်းလိုက်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပျံလွှားမယ်နှင့်ယုကျောင်းတို့သည် ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှု အရှိန်အဟုန်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေသောကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

ချူးဖန်းကို အမှုမထားနိုင်တော့ဘဲ ခုန်ဝင်လာသည့် မြင်းဖြူရှင် မိန်းကလေးနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရလေသည်။

၁၁၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့သော်...

ခြင်းဖြူရှင် မိန်းကလေးမှာ ပျံလွှားမယ်တို့ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသူဖြစ်နေသည်။

သူမ၏ဘေးချက်များက လျင်မြန်ပြင်းထန်လှပေသည်။

ထို့ကြောင့် ပျံလွှားမယ်နှင့်ယုကျောင်းတို့ အခြေအနေမဟန်ဘဲဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

သိုင်းကွက် ဆယ့်လေးငါးကွက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မိလိုက်ကြသည်နှင့် မိန်းကလေး အသာစီးရသွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေး”

ပျံလွှားမယ်၏စူးရှသော အော်ဟစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပျံလွှားမယ်သည် ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွား၏။

သူမသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေသည့်အလား မျက်စိကြီးပြူးနေပါသည်။

နောက်သို့ဆင့်တာဆင့်တာ ခုန်ထွက်သွားပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်လျှင် ချာခနဲ လည့်ကာထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ခြင်းဖြူရှင် မိန်းကလေးနှင့် ထပ်မံဆိုင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်မကူးတော့ချေ။

ထိုမိန်းကလေး မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းလည်းမပြုဘဲ ထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဝါးစုလောက်

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၁၁

တို့ပင်လျှင် အံ့သြသွားကြလေသည်။

“အာဂမိန်းကလေးပါလား၊ ပျံလွှားမယ်ကိုတောင် ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်ပြီး မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်တာပဲ”

ကောင်းကျိုးနှင့်မောက်ပါတို့ကလည်း ဦးခေါင်းတည်တညိတ်ဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား ချီးကျူးနေကြလေတော့သည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ပျံလွှားမယ်အား မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး ယုကျောင်းနှင့် ဆက်လက် ရင်ဆိုင်လိုက်လေတော့သည်။

ပျံလွှားမယ် ဒဏ်ရာရကာ ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုမြင်လျှင် ယုကျောင်းလည်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

မျိုးဖန်းအား ဆက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ မိန်းကလေးဘက်သို့လှည့်ကာ ခေါ်ဆိုလိုက်လေသည်။

သက်ထမှ ကျာပွတ်ရှည်ကြီးဖြင့် မိန်းကလေးအား လှမ်းရှိက်လိုက်၏။

“ဖြန်း”

ကျာပွတ်သည် မြေဟောက်တစ်ကောင်ပမာ မိန်းကလေးထံသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

“ဟိတ်”

မိန်းကလေးက ငြာသံပေးယင်း လေထဲခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

၁၁၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယုကျောင်းသည်ကျာပွတ်တစ်ချက် လွတ်သွားသည်ကို မြင်လျှင်...

“ကဲ...ရှောင်နိုင်ယင် ရှောင်ပေတော့”
နောက်ထပ် သုံးလေးချက် ဆင့်ကာရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အတွင်းအား အသုံးပြုထားခြင်းကြောင့် ကျာပွတ်မှာ တုန်ခါနေပြီး အရိပ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

မည်သည့်ကျာပွတ်ရိုက်ချက်က အရိပ်၊ မည်သည့်ကျာပွတ်ရိုက်ချက်က အစစ်ဖြစ်သည်ကို ရုတ်တရက် ခွဲခြားရန် ခက်ခဲသွားလေတော့သည်။

ဝါးစုလောက်တို့ ရင်ထိတ်သွားကြ၏။

“ယုကျောင်းဟာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဓားပျံညာအပြင် ကျာပွတ်သိုင်းရေးလည်း ကျွမ်းကျင်လှတယ်၊ မိန်းကလေး သတိထားနိုင်မှ တန်ကာကျမယ်”

ဟု မှတ်ချက်ပြုလိုက်လေသည်။

မောက်ပါက...

“ကျုပ်တို့က လက်ပိုက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင်တယ်”

ကောင်းကျို့ သဘောတူလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ ဝင်ကူညီကြတာပေါ့”

ချူးဖန်းနှင့် မိန်းကလေးတို့ဘက်မှ ပါဝင်ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၁၃

ထိုအချိန်မှာပင် ထူးခြားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးသည် လက်တစ်ဘက်ဆန့်ထုတ်ကာ အတင့်ရဲရာဖြင့် ယုကျောင်းရိုက်ချလာသော ကျာပွတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံး ရင်ထိတ်သွားကြသည်။

မိန်းကလေး၏လုပ်ရပ်သည် မိုက်ရူးရဲဆန်လှပြီး ဒုက္ခစရာကောင်းသည်ဟု ထင်မိကြလေသည်။

သို့သော် ယုကျောင်းကား ပျံလွှားမယ် ဒဏ်ရာရကာ ထွက်ပြေးသွားအောင် မောင်းထုတ်နိုင်လိုက်သော မိန်းကလေးအား ထင်မသေးဝံ့ပါချေ။

ကျာပွတ်ကို ချက်ချင်း နောက်သို့ ပြန်လည်ဆွဲယူ ရုပ်သိမ်းလိုက်လေသည်။

“ရွမ်း...ရွမ်း”

ကျာပွတ် ဖမ်းဆွဲမခံရအောင် ရုပ်သိမ်းပြီးမှလေထဲဝေ့ယမ်းထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ရေးပြလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးမှာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောစဉ်းစားနေရ၏။

စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသူလေးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါ၏။

“သတိထား”

၁၁၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမသည် သတိပေးယင်း ယုကျောင်းထံသို့ တဟုန်ထိုး ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

ဝင်းလက်သော ဓားရောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မိန်းကလေးက ဓားဝေယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သွားစမ်း”

ယုကျောင်းကလည်း ကျာပွတ်ဝေယမ်းကာ ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်လိုက်ကြပြန်သည်။

“ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး”

“ဝုစ်...ဝုစ်”

ငြာသံပေးသံများနှင့်အတူ ကျာပွတ်ရိပ်များ ဓားရိပ်များ ရောထွေးသွားလေသည်။

ထို့နောက်...

“ထောက်...ထောက်...ထောက်”

ယုကျောင်း၏ကျာပွတ် အပိုင်းပိုင်းပြန်တောက်သွားတော့သည်။

“ဟာ”

ယုကျောင်း အထိတ်တလန့်အော်ကာ နောက်ဆုတ်သွားလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၁၅

မြင်းဖြူရှင် မိန်းကလေးသည် ပျံလွှားမယ်အား ဒဏ်ရာရကာထွက်ပြေးသွားစေခဲ့လေသည်။

ယခု...

ယုကျောင်း၏ကျာပွတ်ကိုလည်း အပိုင်းပိုင်းပြတ်အောင် ဓားဖြင့် ခုတ်ဖြတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင်...

ယုကျောင်း နောက်ဆုတ်သွားသောအခါ သူ၏အင်္ကျီရှင်ဘတ်မှာ ခုတ်ပြဲကာ နီရဲသောသွေးများ စီးကျလာသည်ကိုလည်း ကြွေလိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးက ယုကျောင်းကိုလည်း ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယုကျောင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသကဲ့သို့ ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်နေပါတော့သည်။

အံတင်းတင်းကြိတ်ယင်း မိန်းကလေးအား အော်ငေါက်လိုက်သည်။

“သည်ကနေ့ မင်းကို မဆုံးမရယင် ငါလူ မလုပ်ဘူး”

သူ၏လက်တစ်ဘက် ဝေယမ်းလိုက်သောအခါ သူနာမည်ကြီးဓားဖျံကလေးများ ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

“မိန်းကလေး...သတိထား”

ဝေးစုလောက် မနေနိုင်တော့ဘဲ လွှတ်ခနဲ အော်ပြောလိုက်မိလေသည်။ မိန်းကလေး ရယ်မောလိုက်သည်။

“သည်ဓားဖျံ အစုပ်ပလုပ်လေးတွေဟာ ကျွန်မကို ခုကွမ

၁၁၆ ❖ တက္ကသိုလ်သိဟအောင်

ပေးနိုင်သေးပါဘူးရှင်”

လက်ထဲမှစားကို ဝေယမ်းလိုက်သည်နှင့် စားပွဲကလေးများအား ရိုက်ထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ခြမ်း...ခြမ်း...ခြမ်း”

စားပွဲကလေးများ မြေပေါ်လွင့်စဉ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟင်”

ယုကျောင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ကျာပွတ်တိုက်ကွက်က ထိရောက်ခြင်းမရှိသည့်အပြင် စားပွဲကလေးများကလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။

ယုကျောင်း ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုဝံ့တော့ဘဲ ကပျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပျံလွှားမယ်ကဲ့သို့ပင် ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ယုကျောင်းနှင့် ပျံလွှားမယ်တို့အား ဆုံးမမောင်းထုတ်လိုက်သော မိန်းကလေးမှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေကြသည်။

မိန်းကလေးအား ချီးကျူးပြောဆိုသံများ စိစိညံသွား၏။

ဝါးစုလောက်တို့လည်း ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

မိန်းကလေးသည် ယုကျောင်းတို့အား မောင်းထုတ်ပြီးသည့်နှင့် ဘာမှမပြောဘဲ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် အိမ်ဂေဟာကြီးအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်ကာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဝါးစုလောက်တို့ ဧည့်ခန်းမဆောင်ထဲ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်လေသည်။

ယုကျောင်းတို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်ပြီးနောက် ဧည့်ခံပွဲပျက်ပြားပြီးဆုံးသွားသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။

ရောက်ရှိလာကြသော ဧည့်သည်များ၊ မိတ်ဆွေများသည် ချူးဖန်းအား နှုတ်ဆက်ကာ အသီးသီးပြန်သွားကြတော့သည်။

မကြာသေးမီက စည်ကားသိုက်မြိုက်နေခဲ့သော ဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီးမှာ ယခုတော့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေများဖြစ်ကြသည့် ဝါးစုလောက်၊ မောက်ပါနှင့်ကောင်းကျို့တို့ သုံးယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည် ဆိုနိုင်၏။

ဝါးစုလောက်က ချူးဖန်းအား မေးလိုက်လေသည်။

“စောစောကရောက်လာပြီး ကူညီခဲ့တဲ့ မြင်းဖြူရှင်မိန်းကလေးဟာ မိတ်ဆွေနဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေသလဲဗျာ”

ချူးဖန်းက...

“ကျုပ်သမီး အငယ်မ ချူးယုလန်းပါဗျာ”

“လက်စသတ်တော့ သူက ချူးယုလန်းကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကို သည်အတိုင်းလွှတ်ထားရတာကို စိတ်မချတာကြောင့် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးမိတာပါဗျာ”

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီဗျာ”

ဝါးစုလောက် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

ယုကျောင်းနှင့်ပျံလွှားမယ်တို့အား ဆုံးမနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်
ချူးယဲ့လန်းသည် သတ္တိကောင်းပြီး ရဲရင့်သည့်အာဂ မိန်းကလေးဖြစ်
ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်သည်။

ချူးဖန်းထံမှ ချူးယဲ့လန်းအကြောင်းကို သိသင့်သလောက်
သိထားပြီးကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝါးစုလောက်က...

“သည်မိန်းကလေးနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် အိမ်ထောင်ဖက်ကို
ကျွပ်တစ်ကပ်ယူ ရွေးချယ်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

ဟု အာမခံလိုက်လေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချောမောလှပသော
မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူမသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ပမာ စိတ်
မြန်လက်မြန်ရှိကာ သတ္တိကောင်းသူဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် မိဘများနှင့်ခွဲသွားပြီး မွေးစားမိခင်ကြီး
နောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူမသည် ချူးဖန်း၏သမီးဖြစ်သော်လည်း ချူးဖန်း၏ တိမ်
ဖြူဂေဟာနှင့် စိမ်းသူဖြစ်နေပါတော့သည်။

ချူးလျှံသည် ချူးယဲ့လန်းရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအား
ဖြစ်နေပါသည်။

“ဖေဖေကို သူများတွေလာပြီး နောင်ယုက်တဲ့အချိန်မှာ ညီမ
လေးရောက်လာတာ ကံကောင်းတာပဲ”

ချူးယဲ့လန်းက...

“ကျွန်မ သည်ကနေ အိမ်ပြန်လာတာ ဖေဖေကိုမွေးနေ့
လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ။ ဖေဖေအတွက် အရသာရှိတဲ့ သစ်သီး
ဆယ်လုံးပါလာတယ်။ အဲဒါ၊ မမကပဲယူပြီးသွားပေးလိုက်ပါ။ ကျွန်မ
တော့ ခရီးပမ်းလာလို့ အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

ချူးလျှံက...

“ညီမလေးက ဖေဖေနဲ့မတွေ့တော့ဘူးလား”

“ကျွန်မ အနားယူတော့မယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မယူလာတဲ့စား
ပဲမြင်းဟာ သူများဆီက ခဏထားလာတာ၊ အဲဒါ ပြန်ပေးရဦးမယ်၊
ဒါကြောင့် အိမ်မှာ ကြာကြာနေဖြစ်မယ် မထင်နဲ့”

ထို့နောက် သူမ၏အခန်းဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ချူးဖန်းက ချူးယဲ့လန်းက အိမ်သို့လာချင်လာသည်။ မလာ
ဘဲနေချင်နေသည့်တိုင် သူမအတွက် အခန်းတစ်ခုတော့ အဆင်သင့်
ထားရှိလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း အိမ်ပြန်ရောက်လာလျှင် အချိန်မရွေးနေနိုင်ရန်
လိုလေသေးမရှိ ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးလျှံသည် ညီမဖြစ်သူ၏စိတ်နေသဘောထားကို သိထား
ရကား ဘာမှပြောဘဲ နေလိုက်လေတော့သည်။

လေလွင့်ရာ

တစ်ရက်။

နှစ်ရက်။

သုံးရက်။

သုံးရက်ဟူသောအချိန် ကုန်းသုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ရောက်ရှိလာသော ချူးယဲ့လန်းသည် ခါတိုင်းလို ရုတ်တရက် ပြန်ထွက်မသွားဘဲ တိမ်ဖြူဂေဟာ၌ သုံးရက်တိုင်တိုင်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုသုံးရက်အတွင်း ဖခင်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံကာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုဆက်ဆံလေသည်။

ချူးဖန်းက ချူးယဲ့လန်းအား ယခုကဲ့သို့ သွားချင်ရာ လျှောက်မသွားစေလိုပဲ အိမ်မှာပင် ဣန္ဒြေရရနေထိုင်စေလိုသည်။

အိုးမကွာအိမ်မကွာ နေထိုင်သွားရန်အတွက် အမြန်ဆုံး အိမ်ထောင်ချပေးလိုသည်။

လား”

ထို့ကြောင့် သမီးကြီးချူးလျှံနှင့် တိုင်ပင်လိုက်လေသည်။
“သမီးကြီး အဖေမိတ်ဆွေ ဝါးစုလောက်ကို သိတယ် မဟုတ်

ချူးလျှံ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ် ဖေဖေ”

ချူးဖန်းက...

“သမီးညီမရဲ့အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတိုင်ပင် ကြည့်တဲ့အခါ ဝါးစုလောက်က အောင်သွယ်လုပ်ပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်တယ် ထွယ်”

ချူးလျှံ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“သည်လိုဆိုယင် ဦးလေးဝါးစုလောက်က ညီမလေးနဲ့ လိုက်ကံမယုံ အိမ်ထောင်ဖက်ကို တွေ့ထားလို့ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘယ်သူ့များတဲ့လဲဟင်”

အကင်းပါးသော သမီးကြီးကိုကြည့်ကာ ချူးဖန်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ဝါးစုလောက်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဗလင်းနဲ့သိုင်းသမားထင်းတဆိုတာပဲ”

ဗလင်းတန်ထင်းတမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့အထဲက သားငယ်ထင်းရှံဟာ သမီးညီမနဲ့လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်မယ်လို့ ဝါးစုလောက်က ပြောတာပဲ”

ချူးလျှံက...

“ဖေဖေကော ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်”

၁၂၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ဇူးနန်းက...

“သမီးညီမလေးက စိတ်မြန်လက်မြန်တဲ့ တဖွတ်ထိုးလေး မဟုတ်လား၊ သိုင်းလောကထဲမှာ သည်အတိုင်း လျှောက်သွားနေ မယ်ဆိုယင် တစ်နေ့ကွမရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ၊ အိမ် ထောင်ကျသွားယင် ခြေငြိမ်သွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့မင်္ဂလာ ကိစ္စကို အယင်စီစဉ်ချင်တာ၊ ဗလငါးတန်ထင်းတက ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ သူနဲ့ဆွေမျိုးတော်စပ်ရယင်လည်း မဆိုးပါ ဘူး”

ဇူးနန်းက ပြောသည်။

“ထင်းတရဲ့သားကြီးဟာ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဆီမှာတပည့်ခံပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသလို သားငယ်ထင်းရှဲ့ဟာ လည်း ခြေသိုင်းငန်းဖြူဆိုတဲ့ သိုင်းဆရာဆီမှာ ပညာသင်ယူခဲ့တာ ကြောင့် မခေပါဘူး၊ သိုင်းလောကအတွက် အလားအလာရှိတဲ့ လူ ငယ်တွေပေါ့ကွယ်”

ဇူးလှဲ့သည် ဖခင်ကြီးက ထင်းရှဲ့နှင့် ညီမလေးကို သဘော တူနေကြောင်း အကဲခတ်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဖေဖေက ဦးလေးဝါးစုလောက် အောင်သွယ်လုပ်မယ်၊ တာကို သဘောတူလိုက်ပြီလား”

ဟုပြန်မေးလိုက်လေသည်။

ဇူးနန်းက...

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၂၃

“ဝါးစုလောက်က ဗလငါးတန်ထင်းတကို အကျိုးအ ကြောင်းပြောပြပြီး သူ့သားအငယ် ထင်းရှဲ့ကို အကဲခတ်နိုင်အောင် အစောတဆီကို ခေါ်လာခဲ့လိမ့်မယ်၊ သူရောက်လာယင် သမီးလည်း ခြင်းအကဲခတ်ကြည့်ပေါ့”

“ဖေဖေ...ညီမလေးက အစိုးရတာမဟုတ်ဘူး၊ အစိုးရနေပေ မယ်တော်ကြာထွက်သွားချင် ထွက်သွားမှာ”

ဇူးနန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်းရှဲ့ကိုခေါ်ပြီး အမြန် ပုလောဖို့ ဝါးစုလောက်ကို ဖေဖေ အကြောင်းကြားထားတယ်”

ဇူးလှဲ့ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဖေဖေ...ညီမလေးရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သမီးတစ် ယောက်ပြောချင်ပါတယ်”

ဇူးနန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးငယ် စိတ်မပါဘဲ အတင်းအကြပ် မစီစဉ်စေချင်ဘူးလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ၊ ညီမလေးရဲ့စိတ်နေသဘောထား နဲ့နန်းရခက်ပါတယ်၊ တကယ်လို့ သူ မကြိုက်တာမျိုးဖြစ်ခဲ့ယင် ကိစ္စမယ်မထင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့စကားမှလည်း နားထောင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အတင်းအကြပ် စီစဉ်ပြန်ယင်လည်း အရှက်တကွ အကျိုး မရှိတော့ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ် ဖေဖေ”

ဇူးနန်းက...

“သမီးကြီး သတိပေးတာကို ဖေဖေနားလည်တယ်၊ သမီး

၁၂၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ငယ်ကို ဘယ်သူကမှ ချုပ်ချယ်လို့မရဘူး။ သူ့သဘောနဲ့သူ လုပ်ရင် ရာလုပ်တာ၊ ဒါပေမယ့် ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စမှာတော့ ဖေဖေ အလျော့မပေးနိုင်ဘူး၊ ဖေဖေစိမ့်တာကို သူမ ခံရမှာပဲ”

ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ချူးလွှဲ ရင်မောသွားလေသည်။

ခေါင်းမာလှသော ညီမငယ်နှင့် မာနကြီးသော ဖခင်ကြီး တို့မှာ မင်္ဂလာကိစ္စဖြင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ မည့်အရေးကို ရင်လေးမိသည့် ထို့ကြောင့်...

“ထင်းရှုံဆိုတဲ့လူကို ညီမလေးတွေပြီး သဘောကျသွား

စေတော့”

ဟု ဆုတောင်းနေမိလေတော့သည်။

ချူးဖန်းက...

“ဝါးစုလောက်နဲ့ ထင်းရှုံတို့ဟာ ရက်ပိုင်းထဲမှာပဲ ရောက်လာ

ကြလိမ့်မယ် သမီး”

ဟုပြောလေသည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း ချူးယဲ့လန်းအကြောင်းကို ရိပ်စိတ် သော ဝါးစုလောက်က ထင်းရှုံကို တိမ်ဖြူဂေဟာသို့ အလည်အလာ ခေါ်ကာ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၂၅

ထင်းရှုံသည် သိုင်းပညာမခေသော သိုင်းလောကသားလူ ငယ်လူရွယ် တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားပီသစွာ ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ရှိသူ လည်း ဖြစ်လေသည်။

တိမ်ဖြူဂေဟာမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အချောအလှစုတ် သမီးကို ကြားသိထားရကား ဝါးစုလောက်က အောင်သွယ်လုပ် ကာသည်နှင့် ဖခင်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ချူးယဲ့လန်းကို လေ့လာရန် ဝါးစု လောက်နှင့်အတူ တိမ်ဖြူဂေဟာသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး လေးရက်မြောက် သာနေ့တွင် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ချူးဖန်းနှင့် ဝါးစုလောက်တို့ ဦးစီးကာ ထင်းရှုံနှင့် ချူးယဲ့ လန်းတို့ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဆက်ပေးပြီးလွှတ်လပ်စွာ စုဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။

ထင်းရှုံသည် နတ်မိမယ်အလား ချောမောလှပသည့် ချူးယဲ့ လန်းအား မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ဖခင်ကြီးက မည်သို့စီစဉ်ထားသည်ကို ဝါးစု လန်းက နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အိမ်ထောင်မပြုလိုသေးရ

သဖြင့်

ထင်းရှုံရောက်လာပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် တိမ်ဖြူဂေဟာ မိတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ခရီးပြင်းနှင်လာခဲ့သော ချူးယဲ့လန်းသည် ဗိုက်ထဲဆာ
လောင်နေပြီဖြစ်ရကား စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဝင်ရောက်အနား
ယူ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ဆိုင်ထဲ၌ လူရှင်းနေပါသည်။

ချူးယဲ့လန်းရောက်လာချိန်၌ ဆိုင်ထဲတွင် အမှုထမ်းဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်သာ စားသောက်လျက်ရှိလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက မင်းမှုထမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲတစ်
လုံး၌နေရာယူကာ မှာကြားစားသောက်လိုက်လေသည်။

ဗိုက်ထဲဆာလောင်နေသည် ဖြစ်ရကား ဟင်းလျာများမှာ
အလွန်စားကောင်းသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း အားရပါးရ စားသောက်နေစဉ် လူနှစ်ယောက်
အခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဆိုင်ထဲဝင်ရောက်လာကြသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ
ဝတ်ဆင်ထားကြပြီး ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော ရုပ်သွင်ရှိကြလေ
သည်။

ဆိုင်ထဲရောက်လာလျှင် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ပြီး မင်းမှု
ထမ်းထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်၏အသွင်နှင့် မင်းမှုထမ်း၏အသွင်မှာ
ညီညီမျှ မကွာမလွှဲမရဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ချူး
ယဲ့လန်း စိတ်ဝင်စားသွားတော့သည်။

“သူတို့ဟာ မိတ်ဆွေတွေတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး

ထင်ရာစိုင်းတဲ့လူ

တိမ်ဖြူဂေဟာသည် အဝေးတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်
သတို့သားလောင်း ဖြစ်လာနိုင်သည့် ထင်းရှုံသည်လည်း
အကြောင်ကြောင်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်းက ဘာကိုမှ မစဉ်းစားဘဲ တိမ်ဖြူဂေဟာ
ထွက်လာခဲ့၏။

သူမ၏အကျင့်စရိုက်နှင့် စိတ်နေသဘောထားကို သိရှိ
ကြသော ခေင်ကြီးနှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့အတွက်လည်း သူမ စဉ်းစား
နေတော့ပါ။

ချူးယဲ့လန်း ခရီးပြင်းနှင်လာယင်း မြို့ကလေးတစ်မြို့
ရောက်ရှိလာလေသည်။

စည်ကားသိုက်မြိုက်သော မြို့ကလေးဖြစ်ပါသည်။

၁၂၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ရန်သူဆိုယင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်”

သူမ မသိမသာ အက်ခတ်နေလိုက်လေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းကြောင့် မင်းမှုထမ်းမျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“ချင်ဂေဟာက လူတွေပါလား”

ဟုရေတွက်ကာ ဆက်လက် စားသောက်ခြင်းမပြုဘဲ နေလိုက်၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူနှစ်ယောက်သည် အမှုထမ်း အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး တစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဝမ်းအမှုထမ်းက ချင်ဂေဟာကလူတွေအကြောင်းကို သိထားပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ဒုက္ခရှာချင်တာလဲဗျာ”

ဝမ်းအမှုထမ်းဆိုသူက...

“စန်းလီ...မင်းဟာ ချင်ဂေဟာက သိုင်းဆရာဖုဟန်ရဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ချင်ဂေဟာရှင် ‘ချင်ချန်း’ မျက်နှာသာပေးခံရတဲ့လူတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ဆိုပြီး ကြီးကျယ်မနေနဲ့၊ မင်းတို့ ချင်ဂေဟာက မတရားတာလုပ်ယင် ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

စန်းလီဆိုသူ၏ မျက်နှာ ခက်ထန်တင်းမာသွားသည်။

“ခင်ဗျားကို အမှုထမ်းတစ်ဦးဆိုပြီး ကျုပ်တို့ချင်ဂေဟာရှင်ကြီးက လေးလေးစားစားရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ‘ချိုင်ရှောင်’ တို့သားအဖသုံးယောက်ကိစ္စမှာ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရှုပ်ချင်တာကို သဘော

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၂၉

မကျဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ဘေးဖယ်ပြီး လက်ပိုက်ကြည့်နေဖို့ ကျုပ်ကို ပြောခိုင်းလိုက်တာပဲ”

ဝမ်းအမှုထမ်းက...

“ချိုင်ရှောင်ဟာ ချင်ဂေဟာပိုင်ရှင်ဆီက ငွေကို အတိုးနဲ့ ချေးငွားယူပြီး ပြန်မဆပ်နိုင်တာနဲ့ သူ့ရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ချိုင်ယုနဲ့ချိုင်ကျွမ်းကို သိမ်းပိုက်မယ်ဆိုတာက ဘယ်မှာ တရားမှာလဲ၊ ချေးငွေကိစ္စ ချိုင်ရှောင်နဲ့ပဲ ရှင်းရမှာ၊ သူ့သမီးတွေနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

စန်းလီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ချိုင်ရှောင်က အကြွေးမှပြန်မဆပ်နိုင်တာဗျာ၊ သူ့ရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်တို့ သခင်ကြီးက အကြွေးနဲ့သိမ်းယူတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ချိုင်ရှောင်ရဲ့သမီးတွေဟာ သခင်ကြီးရဲ့ဇနီးတွေအဖြစ် တင့်တောင့်တင့်တယ် နေနိုင်ဦးမယ်၊ ဘာများ နစ်နာစရာရှိသလဲဗျာ”

ဝမ်းအမှုထမ်းက ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးချလိုက်လေသည်။

“စန်းလီ...မင်းတို့သခင် ချင်ချန်းဟာ မိန်းမတွေ မှီလိုပေါက်အောင်ယူထားတဲ့လူ၊ သိုင်းပညာတတ်တယ်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝတယ်ဆိုပြီး ထင်ရာခိုင်းနေတာ၊ ချိုင်ရှောင်က ကြွေးမဆပ်နိုင်လို့ ကိုယ့်ကို ကိုယ်အဆုံးစီရင်သွားပြီ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေလည်း ချင်ဂေဟာက သိမ်းပြီးပြီ၊ ဘာကြောင့် ချိုင်ရှောင်ရဲ့သမီးနှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ၊ သည်ကနေမနက် မင်းတို့ ချင်ဂေဟာကို ကျုပ် အမိန့်စာတစ်စောင်ပို့ခဲ့တယ် ချိုင်ယုနဲ့ချိုင်ကျွမ်းညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုပြန် လွှတ်မပေးဘူးဆိုယင် တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူရမှာပဲ”

စန်းလီက...

၁၃၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တာပဲ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ
ဘာကြောင့် ဝင်ပါချင်ရတာလဲ၊ ချိုင့်ညီအစ်မနှစ်ယောက်အတွက်
ကြားဝင်ပြီး သူ့ရဲကောင်း မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ပြောမရယင် ခင်ဗျား
ဒုက္ခရောက်သွားမယ်နော်”

ဝမ်းအမှုထမ်း ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ၊ မတရားတာကို မြင်
ယင် လက်ဝိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးရမှာပဲ”

“ခင်ဗျား သေချင်လို့လား”

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ချင်ဂေဟာက သိုင်းသမားတွေတို့
မယှဉ်နိုင်ပါဘူး၊ သာမန်အမှုထမ်းတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မတရားမှုကို
ဖြေရှင်းဖို့ကြိုးစားယင်း အသက်သေရမယ်ဆိုယင် ကျုပ်က
မမူသေးပါဘူး”

ဝမ်းအမှုထမ်းက ပြတ်သားသောလေသံဖြင့် ပြောရာ
စန်းလီ လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား သေချင်နေပြီဆိုယင်လည်း ခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကိုဖြည့်
ဆည်းပေးရသေးတာပေါ့ဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ ဝမ်းအမှုထမ်း၏
ရင်ဝကို ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

ဝမ်းအမှုထမ်း ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

သို့သော် ရှောင်တိမ်းရန် နောက်ကျသွားပြီး စန်းလီ၏ဓား
က သူ၏ရင်ဝသို့ တိုးဝင်သွားလေသည်။

စန်းလီ၏လက်ချက်ဖြင့် ဝမ်းအမှုထမ်း သေဆုံးသွားရတော့

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၃၁

ညီလော။ ထိုစဉ်...

“ဟဲ့”

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်တစ်လုံးက ဂိုးခနဲ ပစ်လွှင့်လာပြီး
မိန်းမ၏ဓားကို ထိမှန်သွားလေသည်။

“ခြွင်း”

စန်းလီ၏ဓားမှာ ရိုက်ထုတ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ လွဲချော်ကာ
ဝမ်းအမှုထမ်းအား ထိုးသွင်းမိခြင်းမရှိတော့ချေ။

စန်းလီ ဒေါသသွားလေသည်။

ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်လုံး ပစ်လွှင့်လာရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်
လှပချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူတို့အား
ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

စန်းလီ ဒေါသသွားလေသည်။

သို့သော် သူက ဟန်ဆောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...သည်ကနေတော်တော် ထူးခြားတာပဲ၊
မဆိုင်တဲ့ကိစ္စထဲ ဝင်ရှုပ်ချင်တဲ့လူတွေနဲ့ချည်း တွေ့နေရပါ

မိန်းမချောလေး ချူးယဲ့လန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲ
ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချူးယဲ့လန်းက...

ရှင်တို့ ချင်ဂေဟာကို ပြန်သွားပါ၊ မတရားဖမ်းဆီးထားလို့

၁၃၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ယင် ကျွန်မ
လိုက်လာပြီး မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ ရှင်တို့သခင်ကြီးကို ပြောလိုက်
ပါ။

သူမ၏စကားကြောင့် စန်းလီ ဆက်လက်ဟန်မဆောင်နိုင်
တော့ပါချေ။

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ မင်းကိုဖမ်းပြီး သခင်ကြီးဆီခေါ်သွား
မယ်”

ဟု ပြောလာတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းက လုံးဝအမှုမထားဘဲ ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲယူကာ
ပစ်ပေါက် လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ထိုင်ခုံသည် အရှိန်ပြင်းစွာပစ်လွှင့်သွားပြီး စန်းလီ၏
ခေါင်းကို ထိမှန်သွားရာ...

“အမယ်လေးဗျာ”

စန်းလီမှာ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီရဲပြီး ပုံလျက်
သားလဲကျသွားလေတော့သည်။

စန်းလီနှင့် လိုက်လာသော အဖော်ဖြစ်သူ ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြစ်သွား၏။

စန်းလီ ခံလိုက်ရသဖြင့် ဆက်၍မနေဝံ့တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၃၃

ဝမ်းအမှုထမ်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။

ချူးယဲ့လန်းကို မယုံနိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မဟာ သိုင်းလာကသားတစ်ယောက်ဆိုတော့ မတ
ရားလုပ်ခဲ့တဲ့ ချင်ဂေဟာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိုင်းလောကထုံးစံအတိုင်း
ဖြေရှင်းခွင့်ပါတယ်။ အဖမ်းခံထားရတဲ့ ချိုင့်ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့
လွတ်မြောက်ရေးကိုလည်း တာဝန်ယူပါမယ်၊ လူကြီးမင်း ခွင့်ပြုစေ
ချင်ပါတယ်ရှင်”

ဟု မေတ္တာရပ်ခံလိုက်လေသည်။

ဝမ်းအမှုထမ်းသည် သူ၏ကိုယ်စား ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေး
မည့်သူ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေး ဖြေရှင်းပေးမယ်ဆိုယင် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး
ပါဘူးဗျာ၊ ချိုင့်ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ဘေးမသိရန်မခ လွတ်မြောက်
သွားယင် ကျေနပ်ပါပြီ”

“စိတ်ချပါ၊ သူတို့ လွတ်မြောက်စေရပါမယ်ရှင်”

ချူးယဲ့လန်းက စန်းလီအနီးသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

စန်းလီ ညည်းတွားယင်း လူးလိမ့်ထလာလေသည်။

မတ်တတ်ရပ်လာနိုင်ပြီး သူ၏ရှေ့၌ ချူးယဲ့လန်း ရောက်ရှိ
နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“မင်း...မင်း”

ကဗျာကယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သော်လည်း သူ၏ခြေ

၁၃၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထောက်များမှာ လှုပ်ရှားမရသလို ဖြစ်နေ၏။

ချူးယဲ့လန်းက...

“ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း ချင်ဂေဟာရှင်ကို ပြောလိုက်ပါ။
ရှင်သွားတော့”

သူမ ချမ်းသာပေးကာ သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်နှင့် စန့်ကွက်
လည်း ဒရောသောပါး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းက ဝမ်းအမှုထမ်းကို ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းအမှုထမ်းက...

“မိန်းကလေးက ချင်ဂေဟာကို တကယ်ပဲသွားမှာလား”

“ကျွန်မ သွားမှာပါ”

“ဒါဆိုယင် သတိထားစေချင်တယ်၊ ချင်ဂေဟာမှာ သိုလှောင်

မားဆိုးတွေ စုဝေးနေကြတာ”

“ကျွန်မ သတိထားပါမယ်”

ထိုစဉ်...

“ဒါတွေ ဘယ်သူမှ မစားကြတော့ဘူးဆိုယင် ကျုပ်ကို

ကြိုလိုက်ပါလားဗျာ”

စကားသံ တစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ

ချူးယဲ့လန်းနှင့် ဝမ်းအမှုထမ်းတို့က လှည့်ကြည့်လိုက်

လေသည်။

ထိုအခါ ချူးယဲ့လန်း၏စားပွဲ၌ဗေဒါတစ်ယောက် ရောက်

ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုဗေဒါသည် အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင်ပင်

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၃၅

လိုဖွယ် ရပ်ဆင်းအသွင်ရှိလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းအား ပြုံး၍မေးသည်။

“မစားတော့ဘူးဆိုယင် ကျုပ်ကို စွန့်ကြဲလိုက်ပါလားဗျာ၊
ကျုပ်က ဗေဒါတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းနဲ့
အရက်ကောင်းကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ မိန်းကလေး စေတနာကောင်း
မယ်၊ သဘောကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို စေတနာထားမယ်
ထင်ပါတယ်”

ချူးယဲ့လန်းသည် ဗေဒါကိုကြည့်ယင်း ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်
များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

“စားလိုက်ပါရှင်၊ ဟာကယ်လို ရှင်မဝသေးဘဲ လိုအပ်သေး
ကယ်ဆိုယင် ကျွန်မ ထက်မှာပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဗေဒါ ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

“အို...နောက်ထပ် ဟင်းသုံးလေးမျိုးလောက် မှာပေးယင်
ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ရပါတယ်ရှင်”

ချူးယဲ့လန်းက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် လူရည်သန့် ဗေဒါအ
တွက် နောက်ထပ် ဟင်းသုံးလေးမျိုး မှာကြားပေးလိုက်လေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ...ကျေးဇူးပဲ”

ဗေဒါက ကျေးဇူးတင်စကား အထပ်ထပ်ပြောပြီး အားမနာ
တမ်း အားရပါးရ စားသောက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းအမှုထမ်းက...

“မိန်းကလေးက တော်တော် စေတနာကောင်းတာပဲနော်၊ သိုင်းပညာလည်း တော်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချင်ဂေဟာကို သွားယင် သတိတော့ထားစေချင်တယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ယင် ကျားရဲတွင်းထဲ ဆင်း မိသလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အထူး သတိဝီရိယထားစေချင်ပါတယ် ဗျာ”

“ဖိတ်ချပါရှင်”

ချူးယဲ့လန်းကို နှုတ်ဆက်ကာ ဝမ်းအမှုထမ်း ထွက်သွားစစ် ချူးယဲ့လန်းက ဗေဒါနှင့်ဆက်၍ စကားပြောယင်း ကျန်ရစ် ခဲ့လေသည်။

ထိုဗေဒါသည် ထူးခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သူမ သတိပြုမိထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးယဲ့လန်းက မသိမသာ အကဲခတ်နေသည်။

ဗေဒါက အားရပါးရ စားသောက်လိုက်ပြီးမှ....

“စားလို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ မိန်းကလေးက ကျုပ် ကို ခုလိုမျိုးနေတိုင်းကျွေးမွေးယင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဗျ”

ချူးယဲ့လန်းက....

“ရှင် တကယ်ပဲ စားသောက်ချင်တယ်ဆိုယင် ကျွန်မ ကျေး မှာပါရှင်

ဗေဒါ ရယ်မောယင်း လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကို ကျွေးမယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျေးဇူး လည်း တင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နေပါစေတော့လေ”

ချူးယဲ့လန်းက....

“ဘာလဲ ကျွန်မကို အားနာလို့လားရှင်”

“အားနာလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အင်း မိန်းကလေးက ကျုပ်ကို စေတနာထားပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်ကလည်း မိန်းကလေးကို စေတနာထားပြီး ပြောပြပါမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ယင် ချင်ဂေ ဟာကို သည်ကနေပဲသွားပါ၊ ချင်ဂေဟာပိုင်ရှင်က ချိုင်ယုံကို သိမ်း ဖိုက်လိမ့်မယ်၊ သူ့သားက ချိုင်ကျွမ်းကိုယူမယ်၊ ဒါပေမယ့် ချင်ဂေ ဟာရှင်ရဲ့သားက လူကောင်းလေးပါ၊ သူ့ကို ချမ်းသာပေးသင့်တယ်၊ ကဲ မိန်းကလေးသွားမယ်ဆိုယင် အခုပဲသွားပေတော့”

ချူးယဲ့လန်းသည် ဗေဒါမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သိ လိုစိတ်ရှိနေပါသည်။

သို့သော်...

သူမ မေးမြန်းလျှင်လည်း ဗေဒါကပြောမည် မဟုတ် ကြောင်း နားလည်သကဲ့သို့ ချိုင်ညီအစ်မနှစ်ယောက် အရေးကရှိ သောရကား ဗေဒါကိုနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်းနေ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း မတရားမှုကိုမြင် လျှင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဟု သဘောမထားဘဲ ကြားဝင်ဖြေရှင်းပေးတတ် သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု....

သူမသည် ချင်ဂေဟာသို့ ဦးတည်သွားနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၃၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဈေးယုလန်းက စုံစမ်းလိုက်သည်နှင့် ချင်ဂေဟာတည်သည့်နေရာကို သိလိုက်ရလေသည်။

သူမသည် ချင်ဂေဟာသို့ တိတ်တဆိတ် အရောက်သွားလိုက်လေသည်။

ညအမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာပြီ ဖြစ်ရကား ချင်ဂေဟာမီးခိုးများ ထွန်းညှိထားလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မီးရောင်များဖြင့် ချင်ဂေဟာတစ်ခုလုံး လင်းထိန်ကာ သူ့လာလှုပ်ရှားနေကြသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေတော့သည်။

ဈေးယုလန်းက အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ တိတ်တဆိတ် လှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

“ဟူး”

သူမသည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားပြီး အကိုင်းများမှတစ်ဆင့် ချင်ဂေဟာ၏ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ထို့နောက် အခြေအနေကြည့်ကာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်လေသည်။

အောက်ဘက်၌ အချင်းချင်း စကားပြောနေသော အစောင့်နှစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

ဈေးယုလန်းက လက်တစ်ဘက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် “အင့်”

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၃၉

“အင့်”

အစောင့်နှစ်ယောက် သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဈေးယုလန်းသည် အစောင့်နှစ်ယောက်အား အမှောင်ရိပ်ထဲဆွဲသွင်းပြီး တံခါးဖွင့်ကာ အဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်၌ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမဆောင်နှင့်အတူ စင်္ကြံလမ်းများနှင့် အခြားအဆောင်များ၊ အခန်းများ အစီအစဉ်ရှိနေပါသည်။

ဈေးယုလန်းက ခန်းမဆောင်ကြီးကိုဖြတ်ကာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း အတွင်းဘက်သို့ ဆက်၍ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အစောင့်နှစ်ယောက်က စကားတပြောပြောဖြင့် လှမ်းလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အစောင့်တို့သည် အရက်မူးနေပြီး ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောဆိုနေကြပါသည်။

“သခင်ကြီးက မယားငယ်လေးတစ်ယောက်ကို သည်ညသိမ်းပိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ အတော်ပျော်နေမှာပဲ”

“သခင်ကြီးက ငါတို့ကိုလည်း ကြိုက်သလောက်သောက် ကြိုက်သလောက်စား ပျော်သလိုနေကြဖို့ ခွင့်ပြုထားတာပဲကွာ၊ ကျေနပ်လိုက်စမ်းပါ”

ဈေးယုလန်း ဒေါသသွားလေသည်။

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ရှေ့သို့လှမ်းထွက်လိုက်ရာ အစောင့်နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၁၄၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ချူးယဲ့လန်းအား ပြုန်းစားကြ
တွေ့လိုက်ရခြင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက အစောင့်တစ်ယောက်ကို သွေးကြောပိတ်
လိုက်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်...ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

အစောင့်မှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် တောင်းပန်လေ
သည်။

ချူးယဲ့လန်း ငေါက်လိုက်သည်။

“ချင်ဂေဟာရှင် ချင်ချန်း ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောစမ်း”

အစောင့်က...

“သ...သခင်ကြီးက အနောက်ဘက် အဆောင်ကိုသွား
ပါတယ်၊ နီရှင်ယဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တတိယမိန်းမအဖြစ် သိ
ပိုင်ဖို့ တတိယအခန်းကို သွားပါတယ်”

ချင်ဂေဟာရှင် ချင်ချန်း၏အကြောင်း သိလိုက်ရပြီဖြစ်
အစောင့်ကို သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

အစောင့်ပြောပြသည့် တတိယအခန်းဆီသို့ လျင်မြန်စွာ
သွားလိုက်လေသည်။

အနောက်ဘက်၌ သီးသန့်အဆောင်ကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

ထိုအဆောင်ကြီး၌ လှပစွာပြင်ဆင်ထားသော အခန်းမှာ

အစီအစဉ်ရှိနေသည်။

အမျိုးသမီးများနေထိုင်သော အခန်းများဖြစ်ပြီး အစောင့်
အကြပ် မတွေ့ရချေ။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၄၁

ချူးယဲ့လန်းက တတိယအခန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး
အကဲခတ်လိုက်လေသည်။

အခန်းတွင်းမှ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ ရယ်မောသံ
နှင့်မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ ငိုရွက်သံများ
ဆွတ်ပေါ်နေသည်ကို ကြားရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကြိုးဝါးယင်း အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်ကာ အခန်း
တွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်က မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
အား ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်နေပါသည်။

အခန်းတံခါး ဝုန်းခနဲ ပွင့်သွားခြင်းကြောင့် ယောက်ျားကြီး
က လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကို မြင်လျှင်...

“မင်း...မင်း...ဘယ်သူလဲ”

တအံ့တဩ မေးလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက...

“ရှင်ဟာ ချင်ဂေဟာပိုင်ရှင် ချင်ချန်းလား”

ဟုမေးလိုက်သည်။ ထိုလူက...

“ကျုပ်ဟာ ချင်ဂေဟာပိုင်ရှင်ဆိုတာ လူတိုင်းသိကြတာပဲ
မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်လာရ
တာလဲ”

ချူးယဲ့လန်းက အဖြေမပေးပါ။

ငိုနှိုက်နေသော မိန်းကလေးအား လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ညီမလေးက ချိုင်ယဲ့လား”

မိန်းကလေးသည် ချူးယဲ့လန်းကို အားကိုးသောအကြည့် ဖြင့်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ချိုင်ယဲ့ပါ”

ချူးယဲ့လန်းသည် သူမ တွေ့နေရသူနှစ်ယောက်မှာ ချင်ချန်း နှင့် ချိုင်ယဲ့တို့ဖြစ်ကြောင်း သေချာသွားလျှင်...

“လူယုတ်မာကြီး ရှင် သတိထားပေတော့”

ရုတ်တရက် ပြေးသွားကာ ချင်ချန်းအား တိုက်ခိုက်လိုက် လေတော့သည်။

ချင်ချန်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“မိန်းကလေးမင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

ကပ္ပာကယာ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း၏ လက်နှစ်ဘက်လှုပ်ရှားသွားသည်နှင့်...

“ဝန်း”

ချင်ချန်း အဝေသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

ချိုင်ယဲ့ ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက သူမကို ကူညီရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ် ကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ချင်ချန်းသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျကာ သတိလစ်မေ့မြော

ပြီး မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းက...

“ညီမ..မြန်မြန်လာ”

ချိုင်ယဲ့၏လက်ကိုဆွဲကာ အခန်းအပြင်ဘက် ပြေးထွက် သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆူဆူညီညီအသံများကြောင့် အစောင့်များ ပြေးလာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ချိုင်ယဲ့ကို လက်ဆွဲကာ အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုး သွားကွယ်လိုက်လေသည်။

အစောင့်များသည် ချူးယဲ့လန်းတို့အား သတိမမူမိဘဲ ဆက် ပြေးသွားကြပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားကြလေသည်။

အစောင့်များ အခန်းထဲဝင်သွားပြီး မြင်ကွင်းမှ ပျောက် သွားသည်နှင့် ချူးယဲ့လန်းက ချိုင်ယဲ့ကို ဆွဲကာ ဆက်၍ပြေး သွားလေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဘယ်သူတွေလဲ”

လူတစ်ယောက်၏ အော်ငေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ချူးယဲ့လန်းက လိုက်ရှလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ကြည့်လိုက်ရာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လူသုံး ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှု ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ဆင့်သိုင်းသမားများဖြစ်ကြောင်း ချူးယဲ့လန်း အကဲခတ်မိလေ သည်။

၁၄၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုလူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို ချူးယဲ့လန်းကောင်းစွာသိထားလေသည်။

“ဟင်...သိုင်းဆရာဖုဟန်ပါလား၊ သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်နေရာကို ရောက်နေရတာလဲ”

သိုင်းဆရာဖုဟန်သည် ချူးယဲ့လန်းအား မွေးစားခဲ့သလို သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့သူနှင့် ပတ်သက်ဆက်သွယ်မှုရှိလေသည်။

ဖုဟန်သည် သိုင်းပညာထက်မြက်သော်လည်း အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းသူဖြစ်၍ လမ်းခွဲခွဲကြပြီး ယခု ချင်ဂေဟော၌ ပြန်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဆရာဖုဟန်...သည်မှာရောက်နေတယ်ဆိုယင် ငါ သတိထားမှဖြစ်မယ်”

သူမသည် ချိုင်ယုံ၏ညီမ ချိုင်ကျွမ်းအား ဆက်လက်ကယ်တင်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ချိုင်ယုံကိုခေါ်ကာ တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၄၅

အဖေမတူသား

“ဖြန်း”

ဂေဟာရှင်ကြီး ချင်ချန်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် စားပွဲကို ကပ်ပြီးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

သူ၏ရှေ့၌ ရှိနေသော အစောင့်များနှင့် သိုင်းသမားများလည်း အပြစ်တင် ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ဂေဟာမှာ အစောင့်အကြပ် နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိတယ်၊ ကျန်းသိုင်းသမား ဆယ်ယောက်မက ရှိတယ်၊ သည်ကြားထဲက ကလေးတစ်ယောက် ခိုးဝင်လာပြီး ချိုင်ယုံကိုခေါ်ထုတ်သွားနိုင်တယ်လောက်ရှက်စရာကောင်းသလဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ”

အစောင့်များ သိုင်းသမားများက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ကြ၏။ ချင်ချန်းက သိုင်းဆရာတစ်ယောက်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

၁၄၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဆရာဖုဟန်ကကော ဘာပြောချင်သေးသလဲဗျာ”

ဆရာဖုဟန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဝမ်းအမှုထမ်းနဲ့ သွားတွေ့ခဲ့တယ်၊ စန်းလီပြောပြတာက ထူးခြားပြီး သိုင်းပညာတော်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ရတယ်ဆိုပါတယ်၊ ချင်ဂေဟာထဲကို တိတ်တဆိတ် ခိုးဝင်ပြီး ချိုင့်ကိုခေါ်ထုတ်သွားတာ အဲသည် မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူက ချိုင့်ယုံ၏အခန်းသို့ လာခဲ့စဉ် စကြိုလမ်း၌ ရိပ်ခနဲဖြတ်ပြေးသွားသော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ဖြစ်သည်။

ထိုမိန်းကလေးအား သူကောင်းစွာ တွေ့မြင်ဖူးသကဲ့သို့ ရှိထားသည် ထင်မိလေသည်။

“အဲသည်မိန်းကလေး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်သိသလိုပဲ၊ ချိုင့်ယုံကိစ္စကို ကျုပ်မော်ထုတ်ဖို့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားသွားပါ”

ချင်ချန်း ကျေနပ်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ...အဲသည်မိန်းကလေးဟာ ချိုင့်ယုံတို့ ညီအစ်နှစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ချောမောလှပတယ်၊ သူ့ကို အသက်ရှင်လျှာရအောင်ဖမ်းပါ ကျုပ်က သူ့ကိုဇနီးမယားအဖြစ် သိမ်းပိုက်မယ်”

မိန်းမနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အစိုးမရသူဖြစ်ကြောင်း ထရှားနေပါတော့သည်။

ဆရာဖုဟန် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဖုဟန်နှင့်အတူရှိနေသော သိုင်းသမားနှစ်ယောက်က

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၄၇

မျက်နှာလို မျက်နှာရ ပြောကြလေသည်။

“စိတ်ချပါဗျာ”

“ကျုပ်တို့ သည်မိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးပြီး ဂေဟာရှင်ကြီး လက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါမယ်”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဖုဟန်ကဲ့သို့ ဂေဟာရှင်ကြီးချင်ချန်း အားထားရသည့် ကျောင်းမိန့်နှင့် တိန်ရင်ဆိုသော သိုင်းဆရာများဖြစ်လေသည်။

ချင်ချန်းက ချင်ဂေဟာကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် သိုင်းဆရာများမှားရမ်းထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းဆရာများသည် ချင်ချန်း၏အမိန့်ဖြင့် ချူးယဲ့လန်းအား ဘုဗွေဖမ်းဆီးရန် စီစဉ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ဝမ်းအမှုထမ်း အံ့သြနေသည်။

ချူးယဲ့လန်းအား ပြီး၍ကြည့်မိသည်။

“မိန်းကလေး သိပ်တော်ပါလား၊ ညတွင်းချင်းပဲ ချိုင့်ယုံကို ယ်တင်လာနိုင်တယ်”

ချူးယဲ့လန်းက...

“ကျွန်မက တစ်ယောက်ပဲ ကယ်လာနိုင်ခဲ့သေးတာ၊ တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်၊ သည်တော့ ပြန်သွားရဦးမယ်ရှင်”

သူမအား တားဆီး၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း ဝမ်းအမှုထမ်း

၁၄၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

နားလည်ထားလေသည်။

မိန်းကလေးက ချင်ဂေဟာကို တစ်ခေါက်ပြန်သွားဦးမယ် ဆိုယင်တော့ အထူးသတိထားမှဖြစ်မယ်၊ ချိုင်ယုံကို ကယ်တင်လိုက် တာကြောင့် ပရက်အိုကို တုတ်နဲ့ထိုးသလိုဖြစ်သွားပြီ၊ သူတို့က မိန်းကလေးကို ဒုက္ခပေးဖို့ လိုက်ရှာကြတော့မှာ သေချာတယ်”

ချူးယဲ့လန်း အမှုမထားဘဲ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“သူတို့ကို ကျွန်မ အမှုမထားပါဘူးရှင်၊ ဝမ်းအမှုထမ်းက သာ ချိုင်ယုံကို ခေတ္တခဏ စောင့်ရှောက်ပေးထားဖို့ မေတ္တာရပ်ခံချက် ပါတယ်”

“စိတ်ချ သူ့ကိုကျွပ် တာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်ထားမှ မယ်ဗျာ”

ချူးယဲ့လန်းသည် ကယ်တင်လာခဲ့သော ချိုင်ယုံအား ဝမ်းအမှုထမ်းထံ၌ အပ်နှံထားလိုက်ပြီး ချင်ဂေဟာသို့ ညတွင်းချင်းဝင် ဒုတိယအကြိမ် တစ်ခေါက်ပြန်သွားလိုက်လေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၄၉

ချင်ဂေဟာ...

ချင်ဂေဟာ၌ မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ချင်ဂေဟာသို့ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေသည်။

ချင်ဂေဟာမှ အစောင့်တစ်ယောက်ကို တိတ်တဆိတ် ဖမ်း ဆီးကာ စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ချင်ဂေဟာပိုင်ရှင်ချင်ချန်းသည် နောက်ကွယ်တွင် စကောင်းမှုများ ပြုနေသော်လည်း သူ၏သားချင်စုံက သဘောမကျ ဘဲ ကျောင်းဖိန်တို့လူစုအား ဆုံးမရန်နှင့် ချိုင်ယုံ၊ ချိုင်ကျွမ်းညီ အစ်မ နှစ်ယောက်အား ကူညီရန် ကြိုးစားနေကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း အံ့သြသွားလေသည်။

“သည်လောက်ဆိုးသွမ်းတဲ့အဖေမှာ လိမ္မာတဲ့သားတစ်ယောက်ရှိနေသေးတာ အံ့သြစရာပဲ”

သူမသည် ချင်စုံနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ချင်ဂေဟာ၏အနောက်ဘက်၌ သီးသန့်အဆောင်တစ်ခုရှိ
လေသည်။

ထိုအဆောင်၌ ချင်စုံ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ဈေးယုလန်းက အနောက်ဘက်အဆောင်သို့ သွားလိုက်၏။
စင်္ကြံလမ်းတလျှောက်၌ မီးအိမ်များ ထွန်းညှိထားသော်
လည်း အချို့နေရာများ၌ အမှောင်ရိပ်ကျလျက်ရှိလေသည်။

ဈေးယုလန်းက အမှောင်ရိပ်ကို အားပြုကာ သွားလိုက်လေ
သည်။

ထိုစဉ်...

“ဟူး”

နောက်ကျောဘက်မှ လေတိုးသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဈေးယုလန်း ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည်။

သတိထားပြီး ကယျာကယာ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း အမှောင်ရိပ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်
ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ဈေးယုလန်းက မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူထံမှ ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

“ကျုပ်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

ထိုလူ၏စကားသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ဈေးယုလန်း လှုပ်

လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခြေဗလာဗေဒါပါလား”

ဟု တီးတိုးရှေ့တလှိုက်လေသည်။

ခြေဗလာဗေဒါသည် စားသောက်ဆိုင်၌ တောင်းရမ်းစား
သောက်ယင်း ချင်ဂေဟာအကြောင်း ပြောပြခဲ့သူ မဟုတ်ပါလား။

ခြေဗလာဗေဒါသည် အခြားသူများနှင့်မတူဘဲ ထူးခြားသူ
ဖြစ်ကြောင်း သူမ သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဗေဒါက...

“မင်းက ချိုင်ယုကို ကယ်ပြီးပြီဆိုတော့ ချိုင်ကျွမ်းကိုကယ်
အင်ဖို့ နောက်တစ်ခေါက်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့”

ဟုမေးလေသည်။

ဈေးယုလန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒါဖြင့် မင်းပင်ပန်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဘာကြောင့်များလဲရှင်”

“ချင်စုံက ချိုင်ကျွမ်းကို ကယ်ထုတ်သွားပြီလေ”

“ရှင်”

ဈေးယုလန်း အံ့သြသွားလေသည်။

ဗေဒါက ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဂေဟာထဲမှာ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားတာကို အခွင့်
အလမ်းယူပြီး ချင်စုံက သူ့အဖေအားထားနေတဲ့ ကြေးမားလက်ရုံး
သမားတွေကို ဒုက္ခပေးပြီး ကျန်နေတဲ့ ချိုင်ကျွမ်းကို ကယ်ထုတ်

သွားတာ၊ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်လို့ ရုပ်ဖျက်ပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ၊ ချိုင့်ကျွမ်းကို သူကြာကြာစောင့်ရှောက်ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂေဟာအနောက်ဘက်ကို အမြန်ဆုံးလိုက် သွားယင် ကောင်းမယ်”

ချူးယဲ့လန်းသည် ဗေဒါကို တအံ့တဩကြည့်နေမိသည်။

ဗေဒါသည် ထူးခြားပြီး အရာရာကို သိရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဗေဒါက...

“ချိုင့်ကျွမ်းတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို မင်းလည်း ကြာကြာ တာဝန်ယူထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝမ်းအမှုထမ်းဆီကိုသွားပို့လိုက်ပါ။ သူတို့မှာ ဦးလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဝမ်းအမှုထမ်းက သူတို့ ဦးလေးဆီကို ပို့ပေးလိုက်ယင် သူတို့အတွက် စိတ်ချရပါပြီ”

ချူးယဲ့လန်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ကောင်းပါပြီရှင်၊ ချိုင့်ကျွမ်းကိုခေါ်ပြီး ဝမ်းအမှုထမ်းဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါမယ်”

“ဒါဖြင့် မိန်းကလေး သွားပေတော့”

ချူးယဲ့လန်းက ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ သတိရကာ မေးလိုက်လေသည်။

“ဒါထက် ရှင်ဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဆိုတော့ ရှင် ကျွန်မ ပြန်ပြီးဆုံတွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ ရှင်ကော ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ”

ဗေဒါ ရယ်မောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ကျင်လည်ကျက်စား နေတာ မဟုတ်လား၊ မကောင်းသူပယ် ကောင်းသူကယ် သိုင်းလော ကတာဝန် ထမ်းဆောင်နေတာဆိုတော့ မကြာခင် သိုင်းလောကထဲ မှာ ပြန်ပြီးဆုံတွေ့မိကြဦးမှာ သေချာပါတယ်”

ချူးယဲ့လန်းက...

“ကျွန်မကလည်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်း လိုက်ပါတယ်ရှင်၊ ကဲ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ချူးယဲ့လန်းသည် ဗေဒါကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

သူမသည် ဂေဟာအနောက်ဘက်သို့ တိတ်တဆိတ် ထွက် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗေဒါပြောလိုက်သကဲ့သို့ ဂေဟာအနောက်ဘက်၌ ယောင် ချာချာဖြစ်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိလေ သည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ချိုင့်ကျွမ်းဖြစ်သည်။

ချိုင့်ကျွမ်းအား ချူးယဲ့လန်းက ချိုင့်ယုံရှိနေသည့် ဝမ်းအမှု ထမ်းထံသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ဗေဒါပြောလိုက်သကဲ့သို့ ချိုင့်ကျွမ်းတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် အား ဝမ်းအမှုထမ်းက တာဝန်ယူကာ သူမတို့ဦးလေးထံသို့ ပို့ဆောင် ပေးရန် ကတိပေးလိုက်လေတော့သည်။

ခရီးနှင်လာသည့် လမ်းတလျှောက်လုံး လူတစ်ယောက်အား
စာဖတ်နေခဲ့မိလေသည်။

ဝတ်စုံဖြူဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်ဖြစ်သည်။

ထိုလူရွယ်သည်ပင် ဟုတ်ကျင်းဖြစ်ရမည်ဟု သူမထင်မိလေ
သည်။

ဟုတ်ကျင်း...။

သူမအား အကြိမ်ကြိမ် ကူညီခဲ့သူမှာ ဟုတ်ကျင်းပင်ဖြစ်ရ
မည်။

ထို့အပြင်...

ခြေဗလာဗေဒါသည်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသူ ဖြစ်
ပါသည်။

ခြေဗလာဗေဒါကကော ဟုတ်ကျင်း မဖြစ်နိုင်ဟု မည်သူ
ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

ချူးယုလန်း ခရီးနှင်လာသည့် လမ်းတလျှောက်၌ သိုင်း
လာကသားများသည် စန်းတုံးနယ်သို့ ဦးတည်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

“စန်းတုံးနယ်မှာ သိုင်းလာကသားတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
ကုန်ရားမှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေပြီထင်တယ်”

သူမလည်း စန်းတုံးနယ်သို့ သွားလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။

ချူးယုလန်း ခရီးနှင်လာယင်း တစ်နေရာသို့အရောက်တွင်
“ရပ်လိုက်”

ရန်ဘက်

နေဝန်းနီမှာ အရှေ့ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်လေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

ချူးယုလန်းက မြင်းဖြူကြီးကို အသားကျစီးနင်းလျက် ခရီး

နှင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် ချင်ဂေဟာ၏ မတရားသောလုပ်ရပ်များကို တား
ဆီးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာနေမိလေသည်။

ဝမ်းအမှုထမ်းက ရှိုက်ကျွမ်းတို့ ညီအစ်မအား သူမတို့၏
ဦးလေးထံသို့ ပို့ဆောင်ပေးမည်ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေမိ၏။

၁၅၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အော်ငေါက်သံများနှင့်အတူ လမ်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှ လူတစ်စု ပြေးထွက်လာကာ ဟန့်တားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများသည် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ဆောင်ထားကြပြီး ကိုယ်ကြပ်ကျီဝတ်ဆင်ထားကြခြင်းကြောင့် သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ထိုလူစုက လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြသဖြင့် ချူးယဲ့လန်း ရှေ့ဆက်သွားဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

“ဟေး”

မြင်းကိုငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲခုန်ဆင်းကာ လမ်းပိတ်ထားသူများအား ခါးထောက် ရန်တွေ့လိုက်လေသည်။

“ရှင်တို့ဘာကြောင့် လမ်းပိတ်ထားကြတာလဲ၊ သေချင်ကြပြီထင်တယ်”

လမ်းပိတ်ထားသူများ၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်ရှိသူက ရှေ့လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် ချူးယဲ့လန်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်၏။

“မင်းဟာ နဂါးဂေဟာက ယဉ်စုမိန်းကလေး မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြားမှ လူမှားကာ တားဆီးကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချူးယဲ့လန်း နားလည်သွားလေသည်။

နဂါးဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသောဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၅၇

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ ဆေးကျုံးဆိုသူဖြစ်ပြီး ယဉ်စုဆိုသော သမီးချောတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

နဂါးဂေဟာသည် သိုင်းဆရာကျဲ့ထူး၏ကျားဂေဟာနှင့် မြိုင်ဘက်များဖြစ်လေသည်။

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် ဆေးကျုံးနှင့် ကျားဂေဟာပိုင်ရှင်ကျဲ့ထူးသည် မကြာခဏ ရန်ထောင်ကာ သိုင်းပညာယှဉ်ပြိုင်လေ့ရှိကြသူများဖြစ်ကြောင်း သိုင်းလောကသားတိုင်း သိရှိထားကြသကဲ့သို့ ချူးယဲ့လန်းလည်း ကြားဖူးထားလေသည်။

ယခု တွေ့လိုက်ရသူများမှာ ကျားဂေဟာမှ ဖြစ်ကြောင်း ချူးယဲ့လန်း နားလည်လိုက်လေသည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် သူမအား နဂါးဂေဟာမှ ယဉ်စုဆိုသော မိန်းကလေးထင်မှတ်ကာ နှောင့်ယှက်တားဆီးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နဂါးဂေဟာနှင့်စာလျှင် ကျားဂေဟာသည် ထင်ရာစိုင်းနေသော ဂေဟာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ချူးယဲ့လန်း သိရှိထား၏။

ထို့ကြောင့် သူမအား ဟန့်တားနှောက်ယှက်သော ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများအား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မဟာ ယဉ်စုဆိုယင်ကော ရှင်တို့ဘာလုပ်မလဲ၊ ပြောပါဦး”

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဟိတ်”

၁၅၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ယား”

ချူးယဲ့လန်းကလည်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

တောလမ်းကလေး၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် ချူးယဲ့လန်းအား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူမသည် ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သကဲ့သို့ လက်တစ်ဘက်က ဓား၊ ကျန်လက်တစ်ဘက်က ကျာပွတ်ကိုကိုင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ...

“ဝုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်နက်ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၅၉

ဆက်၍ မတိုက်ဝံ့တော့ဘဲ နောက်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ ရှင်တို့ဘာများ တတ်နိုင်ကြသေးသလဲ”

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ ခံပြင်းနေကြပါသည်။

သို့သော် ချူးယဲ့လန်းအား မယှဉ်နိုင်သဖြင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဝံ့ကြတော့ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းလည်း ရယ်မောယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ဓားနှင့်ကျာပွတ်ကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ ထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ သူမလည်း ရှေ့ဧရိယာဆက်ရန် မြင်းပေါ်တက်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်...

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ မလှမ်းမကမ်း၌ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ အဝါရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်
ထားကာ ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“မမက ဘာတွေများ သဘောကျနေတာလဲရှင့်”

ဟုလည်း မေးလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက...

“ညီမက ကျားဂေဟာကလူတွေကို ဆုံးမလိုက်တဲ့အတွက်
သဘောကျတာပေါ့။ သည်လူတွေဟာ သိုင်းပညာအားကိုးနဲ့ ထင်
တိုင်းကျနေကြသူတွေပဲ မဟုတ်လား”

ချူးယဲ့လန်းက...

“မမက သူတို့ကို သဘောမကျဘူး ဟုတ်လား”

“သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေမှ မဟုတ်တာဘဲ ညီမရယ်”

ချူးယဲ့လန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“မမကိုကြည့်ရတာ နဂါးဂေဟာကပဲ ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

မိန်းကလေး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ညီမ...မဆိုးဘူး၊ မမဟာ နဂါးဂေဟာက ယဉ်စုပါပဲကွယ်”

“ဒါကြောင့် ကျားဂေဟာကလူတွေက ကျွန်မကို မမနဲ့လှ

မှားသွားကြတာကိုး”

ယဉ်စုက...

“မမက စန်းတုံးနယ်ကို သိုင်းလောကသားတွေ သွားနေကြ
တဲ့ကိစ္စကို စုံစမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာ၊ ဒါကို ကျားဂေဟာကလူတွေ
သတင်းရသွားပြီး ဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့ကွယ်”

ချူးယဲ့လန်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ကျွန်မလည်း စန်းတုံးနယ်ကို သိုင်းလောကသားတွေ သွား
နေကြတာတွေ ခဲ့ရတယ်၊ ဘာတွေများ ထူးခြားလို့လဲဆိုတာ မမသိ
သလားဟင်”

ယဉ်စုက...

“မမက စုံစမ်းကြည့်ဖို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ ကျားဂေဟာက
သူတို့စိတ်ဆွေ သိုင်းဆရာတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီး မမ
တို့နဂါးဂေဟာကို ဒုက္ခပေးမယ်လို့ သတင်းကြားတာကြောင့် စန်းတုံး
နယ်ကို သိုင်းလောကသားတွေ ဘာကြောင့်သွားနေကြတယ်ဆိုတာ
ဆက်မစုံစမ်းနိုင်တော့ဘဲ ပြန်လာခဲ့တာပါကွယ်”

ချူးယဲ့လန်း အားမလိုအားမရ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ယဉ်စုက...

“မမလည်း နဂါးဂေဟာကို ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ ကျားဂေဟာ
ကလူတွေကို ဆုံးမပေးလို့ ညီမကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြန်ဆိုကြ
သေးတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ မမ”

ယဉ်စုက ချူးယဲ့လန်းအား နှုတ်ဆက်ကာ အလျင်အမြန်
ထွက်သွားလေတော့သည်။

၁၆၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးယုလန်း ရှေ့ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

လမ်းတလျှောက်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော သို့
လောကသားများအား တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

ချူးယုလန်း ပို၍စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“ငါလည်း စန်းတုံးနယ်ကို သွားကြည့်ယင် ကောင်းစွာ
ထင်တယ်”

သူမ စန်းတုံးနယ်သို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမသည် သိုင်းလောကသမီးဂျီလေး တစ်ဦးဖြစ်သည့်
ထိပ်တန်းသိုင်းပညာ တတ်မြောက်ထားသကဲ့သို့ အရာ
အကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်မည်ဟု သန္နိဗ္ဗာ
ချထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

သူမ၏ဘဝပေး ကံတရားကလည်း ထူးခြားနေသည့်
မဟုတ်ပါလား။

ငယ်စဉ်ကပင် မိဘလက်ထဲ မနေခဲ့ရဘဲ မွေးစားအမေ(ဝါ)
ဆရာဖြစ်သူနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

သူမ၏ဆရာ(ဝါ) မွေးစားအမေသည် အလွန်လျှို့ဝှက်
သောသိုင်းဆရာမကြီး တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

သူမ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း တပည့်ရင်းဖြစ်သည့် ချူး
ယုလန်းပင် မသိရပါချေ။

ထိုဆရာမကြီးကဲ့သို့ သူမအား သိုင်းပညာသင်ပေးသည့်
အခြားသိုင်းသမားကြီးများ ရှိကြပါသေး၏။

ချူးယုလန်းသည် ဆရာမကြီးအကြောင်းတွေးယင်း

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၆၃

သက်ရှိကိမိလေသည်။

ဆရာမကြီးက ဟုတ်ကျင်းနှင့် လုံးဝမပတ်သက်ရဟု မှာ
ကြားထားသည့် မဟုတ်ပါလား။

ဟုတ်ကျင်းအား သဘောမကျသည့် ရှိရခြင်းမှာ အဘယ်
ကြောင့်ပါနည်း။

“တစ်နေ့နေတော့ ဆရာကို ဖွင့်မေးရမှာပဲ”

ချူးယုလန်း ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မြင်းကို အသားကျ ဆက်လက်စီးနင်းလာခဲ့လေ
သည်။

အတော်ကလေး ခရီးပေါက်လာပြီး တစ်နေရာသို့အရောက်
တွင်...

“ဟူး”

အဝတ်အစားလေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရ၏။

လမ်းဘေးသစ်တောထဲမှ ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကနှင့် ပတ်သက်လျှင် စိတ်ဝင်စားနေသော
ချူးယုလန်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြင်းပေါ်မှခုန်
ထွက်လိုက်ရာ တောအုပ်ထဲ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

၁၆၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အရပ်လေးမျက်နှာတွင် စိမ်းလန်းသောသစ်ပင်များ နံ့လွှမ်းထားလေသည်။

အေးမြသောအရိပ်အာဝါသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေပါတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် တောအုပ်ထဲ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်

ထိုအခါ ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်အား လူအချို့က တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ချူးယဲ့လန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်...တိုက်ပွဲတစ်ပွဲတော့ တွေ့ရပြန်ပြီ”

သူမ တွေးနေစဉ် ဝိုင်းရံထားသူများအနက် တစ်ယောက်က အော်ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ကျားဂေဟာကို ခင်ဗျား ဆက်မသွားဘဲ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်သွားယင် ကောင်းမယ်”

ဤတွင် ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက တဟီးဟီးတဟားဟား လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းတို့က ငါ့ကို ဟန့်တားနိုင်မယ်များ ထင်နေသလား”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျား သွားနိုင်မယ်ဆိုယင် သွားပါဗျာ ကျုပ်တို့ကတော့ ဟန့်တားရမှာပဲ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

“တိုက်ကြ”

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၆၅

ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် ဝိုင်းရံထားကြသူများက ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသူအား တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ခရမ်းရောင် ဝတ်ထားသူကလည်း တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲတစ်ခု ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင်...

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများတ ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာကာ ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်ကြသူများ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်ကုန်ကြတော့သည်။

ထိုလူများသည် ဆက်၍မတိုက်ခိုက်ဝံ့ကြတော့ဘဲ ဖရိုဖရဲ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။ ခရမ်းရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ပင်လယ်သိုင်းသမားကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဟန့်တားလို့ရမယ်ထင်ယင် မှားသွားမှာပေါ့”

ဟုလှောင်ပြောင်ပြောဆိုယင် တဟီးဟီးတဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ထွက်ပြေးသွားကြသူများနောက်သို့ တဟန့်ထိုး ပြေးလိုက်သွားတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်း ငေးမောကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထိုလူအားလုံး မြင်ထွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေတော့သည်။

၁၆၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ခရမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူသည်လည်းကောင်း၊ ဟန့်တာ၊
ခွဲကြသူများသည်လည်းကောင်း ထွက်သွားကြပြီး ပျောက်ကွယ်သွား
ကြပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း သတိဝင်လာသောအခါ တစ်ယောက်တစ်လေ
ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပါချေ။

သူမ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“နဂါးဂေဟာနဲ့ကျားဂေဟာရဲ့ အခြေအနေကို ကြည့်ရတာ
မကြာခင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးဖြစ်လာတော့မှာ သေရာ
တယ်”

နဂါးဂေဟာသည်လည်းကောင်း၊ ကျားဂေဟာသည်လည်း
ကောင်း သိုင်းလောက မိတ်ဆွေပေါများသော ဂေဟာများ ဖြစ်ကြ
လေသည်။

ထိုဂေဟာနှစ်ခု ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိပြီဆိုလျှင် သိုင်းလောက
မိတ်ဆွေများလည်း နှစ်ဘက်စလုံးမှ ပါဝင်လာကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေ
သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကမှာ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော
လောကတစ်ခုဟု အများက ပြောဆိုကြသည်ဟုတွေးကာ ချူးယဲ့
လန်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ငါကော ဘယ်ကိုသွားမလဲ၊ ကျားဂေဟာကိုသွားမလား၊
နဂါးဂေဟာကို သွားမလား”

သူမ အတန်ကြာတွေးတောစဉ်းစားပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်
လေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မဲ (ပ) ❖ ၁၆၇

“စန်းတုံးနယ်ကို သွားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်”
သူမသည် စန်းတုံးနယ်သို့သွားရန် ပိုပြီး စိတ်အားထက်သန်
ပါတော့သည်။

ကျားဂေဟာသို့ မသွားတော့ပါ။

နဂါးဂေဟာသို့လည်း မသွားတော့ပါ။

စန်းတုံးနယ်သို့ ဦးတည်ကာ ခရီးဆက်လိုက်လေသည်။
သို့ဖြင့်...

သုံးရက်တိုင်တိုင် ခရီးနှင့်ပြီးနောက် မြို့ကလေးတစ်မြို့ကို
လှည့်လိုက်ရသည်။

ချူးစန်းမြို့ဖြစ်သည်။

ချူးယဲ့လန်းက ချူးစန်းမြို့၌ ခရီးဟုထောက်နားရန် ဆုံး
မတ်လိုက်သည်။

ချူးစန်းမြို့အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။

သူမသည် ‘အန်းယဲ့’ တည်းခိုဆိုင်တွင် တည်းခိုအိပ်စက်ရန်
နန်းတစ်ခန်း ငှားရမ်းသည်။

ချူးစန်းမြို့သည် စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

သူမသည် အင်္ကျီအဝတ်အစားများလဲကာ မြို့တွင်းသို့ ထွက်
ခဲ့သည်။

ထို့နောက်...

စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်ကာ စားပွဲလွှတ်
ခံလုံးတွင် ထိုင်၍ စားသောက်စရာများကို မှာကြားပြီး စား
ထွက်နေ၏။

၁၆၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထိုသို့စားသောက်နေစဉ်တွင် သူမ၏နားတွင်းသို့ စကား
ပြောသံတစ်သံက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုအသံကို ချူးယဲ့လန်း ကျက်မိဖူးသလိုလို ရှိသည်။

ထိုအသံမျိုးကို တစ်နေရာတွင် ကောင်းစွာ သူမ ကြားခဲ့ဖူး
လိုလိုရှိ၏။

ထို့ကြောင့်...

ချူးယဲ့လန်းက ထိုအသံရှင်အား အသာစောင်းငဲ့ပြီး ရှာရန်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် ချူးယဲ့လန်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမ တွေ့လိုက်ရသောသူမှာ အခြားသူတစ်ယောက်
ဟုတ်ပေ။

မိုးထိဂေဟာတွင် တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသော မိစ္ဆာနတ်
ဂူချင်းယိ ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပင်။

ဂူချင်းယိတို့စားပွဲတွင် အခြားလူသုံးယောက်ရှိသည်။

တစ်ယောက်က ဂူချင်းယိ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသည်။

ထိုလူကား မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီး ကျားဟူချန်း၏တူတော်
သူ ပေစင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မိုးထိဂေဟာရှေ့တွင် ချူးယဲ့လန်းအား ရန်စပြီး တိုက်ခိုက်
ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၆၉

နောက်နှစ်ယောက်ကိုမူ ချူးယဲ့လန်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ
မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။

တစ်ယောက်က လူဝကြီးဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်ယောက်ကမူ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့်
ဆံပင်များ ဖြူဆွတ်နေသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဂူချန်းယိတို့သည် ဘယ်အချိန်က စားသောက်ဆိုင်အတွင်း
သို့ ရောက်ရှိနေကြသည် မသိ။

ချူးယဲ့လန်း၏နောက်ဘက် စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာယူ
ထိုင်နေကြသည်။

ငေးမောနေသော ချူးယဲ့လန်းမှာ ဂူချန်းယိ၏ စကားပြော
သံကိုကြားမိတော့မှပင် သတိ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာပြီး လှည့်ကြည့်မိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

ဂူချန်းယိတို့မှန်းသိလျှင် အသာ မျက်နှာပြန်လှည့်ပြီး ကျော
မိုင်းထားလိုက်သည်။

သူတို့ ခိုပိစားမိပုံမရပေ။

ချူးယဲ့လန်းသည် ငေးမောထားသော်လည်း နားကိုမူ အ
ချစ်အနှစ်နှစ်ထားသည်။

သူတို့ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို အကဲခတ်နားထောင်နေသည်။

ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် အမျိုးသမီးကြီးကို ပေစင်းက ဆရာမကြီး
ဟုခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေသံကို ကြားရသလို ဂူချန်းယိကမူ ထိုအမျိုးသ
မီးကြီးအား စုယဉ်ဟုခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုနေသံကို ချူးယဲ့လန်း ကောင်း
စွာ အကဲခတ်ကြားလိုက်ရပေသည်။

၁၇၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စုယဉ်ဆိုသော အမည်ကိုကြားလိုက်မိသည်နှင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီးသော ယက္ခမယ်စုယဉ်ဖြစ်ရမည်ဟု ချူးယဲ့လန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။

ယက္ခမယ်စုယဉ်နှင့် ဂူချန်းယီတို့၏ ဆွေးနွေးချက်စကားအသွားအလာကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် အကြင်လင်မယားဖြစ်ကြောင်း ချူးယဲ့လန်း အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

မိုးဆီဂေဟာမှ ချူးယဲ့လန်း ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ချူးယဲ့လန်းကို ဆရာမကြီးဖြစ်သူက ယက္ခမယ်စုယဉ်သည် ဂူချန်းယီ၏စနိုးဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူး၏။

ယက္ခမယ်စုယဉ်၏ သိုင်းပညာအဆင့်သည် သူ့ခင်ပွန်းထက်မအောက်ကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသေး၏။

သူတို့အုပ်စုကို ချူးယဲ့လန်း တစ်ယောက်တည်းနှင့် မယှဉ်ပြိုင်နိုင်ပါချေ။

သူတို့သည် သူတို့ကိစ္စနှင့်သူတို့ ချူးယဲ့လန်းကို သတိပင်မထားမိချေ။

သူတို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကာ စကားလက်ဆုံကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ဆီမှ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရသော စကားများထဲတွင် သူတို့သည် စန်းတုံးဒေသသို့ သွားရောက်ကြမည်ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

စန်းတုံးတွင် လူတစ်ယောက်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံမည် အကြောင်းလည်း ပါသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၇၁

သူတို့သည် အတန်ကြာအောင် ပြောဆိုဆွေးနွေးကြပြီးနောက် စားပွဲမှထသွားကြလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းလည်း တအောင့်မျှကြာအောင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် သူ့အခန်းသို့ ထပြန်သွားလေသည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ချူးယဲ့လန်းသည် ဂူချန်းယီတို့လူသိုက် စန်းသို့သွားမည့်ကိစ္စရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။

သူတို့ ဘာကိစ္စနှင့် သွားကြမည်နည်း။

သူတို့သည် အလည်အပတ်သဘောမျိုးဖြင့် သွားကြမည်။

သို့မဟုတ် စန်းတုံးတွင် တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စထူးရှိနေ၍လော။

စဉ်းစားတွေးတောယင်း ချူးယဲ့လန်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ခပ်အုပ်အုပ် အော်ဟစ်သံတစ်ခုကြောင့် ချူးယဲ့လန်းသည် ထမှ ဖျတ်ခနဲနိုးလာသည်။

ခုတင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ လူရိပ်လေးရိပ် ဝင်လာသည်။

သူတို့သည် တစ်ဘက်လမ်းမပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးသွားလိုက်ကြလေသည်။

ရှေ့မှ နှစ်ဦး။

နောက်မှ နှစ်ဦး တစ်တွဲစီတွဲ၍ ပြေးလွှားသွားကြလေသည်။
၎င်းတို့လေးဦးသည် ချူးယဲ့လန်းအခန်း၏ ဝဲဘက်အခန်း

ဖြစ်ကြသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြေးလွှားသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ညနေက စားသောက်ဆိုင်တွင် တွေ့

ရသော ပူချန်းယိတို့အုပ်စုလောဟု တွေးထင်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ချူးယဲ့လန်း တည်းခိုသော တည်းခိုဆိုင်တွင်

တည်းခိုနေကြဟန်တူသည်။

သေချာအောင် စုံစမ်းမည်ဟု သူမဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ပြတင်းပေါက်

ကိုယ်ဖော့ပညာကိုသုံး၍ အောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြီးလျှင် ထိုလူ

များနောက်မှ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာခဲ့သည်။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်လေးဦးသည် ကိုယ်ဖော့ပညာလွန်

ကောင်းပေသည်။

သူတို့၏ ကိုယ်ဖော့ပညာကိုမိအောင် သူမ အားစိုက်

ထပ်ကြပ်မကွာ နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။

ညနေက ချူးယဲ့လန်း ကြည့်နေခဲ့သော ဘုရားကျောင်း

ဆောင်အတွင်းသို့ ၎င်းတို့လေးဦး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား

၏။

ချူးယဲ့လန်း လိုက်ဝင်သွားခြင်း မရှိချေ။

ကျောင်းဆောင်ရှေ့ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ရပ်တ

လိုက်ပြီး ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ လိုက်ဝင်ရကောင်း၊ မကောင်းကို

မှန်မှန်တွေးနေသည်။

ထိုစဉ်...

ဘုရားကျောင်းအတွင်းမှ လူရိပ်သုံးရိပ် ပြေးထွက်လာသည်

တို့တွေ့ရသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် သစ်ပင်အကွယ်တွင် ကိုယ်ကိုကပ်ကာ

မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူရိပ်သဏ္ဌာန်သုံးရိပ်သည် ဘုရားကျောင်းရှေ့မြေကွက်

တွင် ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

ချူးယဲ့လန်းက သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ရာ တစ်

ယောက်မှာ သူမ၏သိုင်းအစ်ကိုတော်ပုဖန်းဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြ

ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

နောက်နှစ်ယောက်မှာ စောစောက ပြေးဝင်သွားသော လူ

လေးယောက်ထဲမှ နှစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ယောက်က ပေစင်းနှင့် လူဝကြီးတို့နှစ်ဦးဖြစ်သည်။

ပုဖန်းက လူဝကြီး၏ရှေ့တွင် မားမားရပ်လျှက် စိန်ခေါ်

တို ချူးယဲ့လန်း ကောင်းစွာကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လူဝကြီး ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ချင်း

ညီညွတ်မယ် မဟုတ်လား”

လူဝကြီးက သူ့လက်တွင်းမှ ဓားပြားကြီးကို ဓားအိမ်အ

ိမ်မှ ချုပ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

နှုတ်မှလည်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ပုဖန်း...မင်း ငါ့ဓားစာတော့ သည်သဖြစ်ပြီကွ”

ပုဖန်းက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး သိုင်းကွက်တကွက်ဆင်လိုက်လေသည်။

လူဝကြီးက သူ့လက်ထဲမှ ဓားပြားကြီးကို ဓားအိမ်အတွင်း ထုတ်ကာ တအားဝေ့ယမ်းပြီး ပုဖန်းအား ခုန်လွှား၍ စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်းပြုသည်။

လူဝကြီး၏ ဓားခတ်သံက လေထဲတွင် တဝှစ်ဝှစ် တုန်ခါအော်မြည်နေလေသည်။

ထိုးခုတ်တိုက်ခိုက်ချက်က လွန်စွာမှ ပြင်းထန်လှပေသည်။

ပုဖန်း၏လက်တွင် ကျာပွတ်တစ်ချောင်းရှိသည်။

ထိုကျာပွတ်ဖြင့် သူ့ကိုပြန်လည် တိုက်ခိုက်နေသဖြင့် ကျာပွတ်သံမှာ မုန်တိုင်းတိုက်ခတ်နေသလို တရွမ်းရွမ်းမြည်နေပေလေသည်။

လူဝကြီး၏ တိုက်ကွက်များက သွက်လက်လျင်မြန်နေသည်။

အင်အားမှာလည်း အံ့ချီးဖွယ် ပြင်းထန်လွန်းလှပေသော ချူးယဲ့လန်းပင် ကြည့်နေယင်းမှ တုန်လှုပ်သွားမိလေသည်။

“ဟင် တော်တော်ပြင်းတဲ့ တိုက်ကွက်ပါလား။ သည်ကွက်ကို

ပုဖန်းနိုင်မှနိုင်ပါ့မလား”

ချူးယဲ့လန်း စိုးရိမ်သွားသည်။

ပုဖန်းဘက်မှ ဝင်ရောက်ကူညီတိုက်ခိုက်ပေးရ ကောင်းလားဟု သူမ တွေးလိုက်မိသည်။

ပုဖန်းမှာ တကယ်တော့ သူမ၏သိုင်းအစ်ကိုတော် တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ချူးယဲ့လန်းက အခြေအနေကို ဆက်၍ကြည့်နေမိလေသည်။

ပုဖန်းသည် လူဝကြီး၏ဓားချက်များကို ရှောင်ရှားယင်း ခုန်တိုက်ခိုက်လျှက်ရှိသည်။

လူဝကြီး၏ တိုက်ကွက်မှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာ၏။

ပုဖန်းသည် လူဝကြီး၏ဓားချက်များကို ရှောင်ရှားယင်း သူ့ကျာပွတ်နှင့် တစ်ချက် လှမ်းရိုက်လိုက်၏။

“ရွမ်း”

“ဟိတ်”

လူဝကြီးကို မထိချေ။

လူဝကြီးက ပေါ့ပါးလျင်မြန်စွာ ခုန်လွှားပြီး ရှောင်လိုက်၏။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က လူဝကြီးမှာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ပေါ့ပါးလျင်မြန်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် လူဝကြီးသည် နှေးကွေးလေးလံနေသည်ဟု ထင်ဖွယ်ရှိလေသည်။

သို့သော်...

ထိုအထင်သည် လုံးဝမမှန်ကြောင်း လက်တွေ့၌ သိလာရတော့သည်။

လူဝကြီးသည် ရုတ်တရက် သူ့ဓားဖြင့် ပုဖန်း၏ညာဘက်ကို ခုတ်လိုက်သည်။

၁၇၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

အင်အားကို အပြည့်အဝသုံးပြီး ခုတ်ပိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မိမိရရသာ ထိလိုက်လျှင် ပုဖန်း နှစ်ကိုယ်ကွဲသွားနိုင်၏။

သို့သော်...

ပုဖန်းက လျင်ပေ၏။

လူဝကြီး၏ဓားချက်က လေကိုသာ ခုတ်မိလျက်သား ပြဲသွားလေသည်။

ထိုစဉ် လူဝကြီး၏ကျောဘက်ဆီမှ ထိတ်လန့်တကြားအိပ်ပျက်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူဝကြီး လှည့်ကြည့်ပြီး အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် လူဝကြီးက ကျားတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဟိုဟောက်ပြီး ခုန်လွှားသွားလေတော့သည်။

အမှန်မှာ ပုဖန်းသည်လူဝကြီး၏ရှေ့မှရုတ်တရက် ရှောင်ထွက်သွားပြီးပေစင်းကို လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပေစင်းသည် သိုင်းပညာအဆင့် နိမ့်သူတစ်ဦးပင်ဖြစ်ပေ။

ပုဖန်း၏ ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်မှုကို မခံနိုင်ချေ။

သူသည် ပုဖန်း၏ သံမဏိလက်ချောင်းသိုင်းကွက်ကို သွားလေသည်။

ပုဖန်း၏လက်ဆယ်ချောင်းသည် သံမဏိချောင်းကဲ့သို့ ကျောလှ၏။

ပေစင်းမှာ ပုဖန်း၏ သံမဏိလက်ချောင်း တိုက်ကျကြောင့် ဘယ်ဘက်ပန်းပြင်ကို ထိရောက်စွာ ထိခိုက်မိသွားပြီး

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၇၇

ကွင်းစွာ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကုပ်ဆွဲညှပ်ထားခြင်းခံရသော ပန်းပြင်မှာလည်း မီးစကြီးတစ်စဖြင့် ထိုးထားသည့်အလား ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ် လူဝကြီးသည် သူ၏ဓားပြားကြီးကို ဝှေ့ယမ်းပြီး လွှားခနဲခုန်ဝင်လာသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ပုဖန်းသည် ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

လူဝကြီး၏ဓားချက်က လေထဲတွင် ဝှီးခနဲ ကြောက်ခမန်း လီလီအော်မြည်သွားလေသည်။

ပေစင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က လေထဲ၌ဝဲပျံပြီး လူဝကြီးဆီသို့ ရောက်လာ၏။

လူဝကြီးက သူ့ရှေ့သို့ရောက်လာသော အရိပ်သဏ္ဌာန်ကို ပုဖန်းထင်ပြီး ဓားနှင့်လွှဲခုတ်ရန်ပြင်သည်။

နောက်မှ ပေစင်းဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရတော့မှ သူ့ဓားရိပ်ကို ကမန်းကတန်း ရပ်တန့်လိုက်ပြီး တစ်ဘက်သို့ လွှဲခုတ်လိုက်ရလေသည်။

အကယ်၍သာ လူဝကြီး မျက်စိမလျင်ဘဲ သတိမမူခဲ့လျှင် ပေစင်းအဖို့ မလွယ်ချေ။

နှစ်ပိုင်း ပိုင်းပြီးသား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ပေစင်းမှာ မိုးထိဂေဟာသခင်ကြီး ကျားဟူချန်း၏တူတော်မောင်ဖြစ်လေသည်။

ယခု ခရီးထွက်လာရသည့်ကိစ္စမှာ သူ့ဦးလေးကိုယ်စား နန်းတုံးနယ်သို့ သွားရောက်ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့်တွေ့ရန် ဖြစ်သည်။

၁၇၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

လူဝကြီးနှင့် ဂူချန်းယိတို့သည် ပေစင်းအား သက်တော
စောင့်အဖော်များအဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ယက္ခမယ်စုယဉ်’ မှာ လမ်းခရီးတစ်ဝက်၌ တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခု ပေစင်းမှာ ဒဏ်ရာရသွားပေပြီ။

လက်ပခုံးရိုးလည်း ပြုတ်သွား၏။

လူလည်း မူးမေ့ပြီး သတိလစ်နေသည်။

လူဝကြီးသည် ပေစင်းအနီးတွင်ရပ်လျှက် ကာကွယ်ထား
၏။

သူသည် ပေစင်းအားပစ်၍ ပုဖန်းကို တိုက်ခိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်
တော့ချေ။

တိုက်ခိုက်မည့် အစီအစဉ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည်။

ပုဖန်းသည် လူဝကြီး၏ သိုင်းအဆင့်စွမ်းရည်ကို သိရှိလိုက်
ရပြီဖြစ်၍ လူဝကြီးနှင့် ဆက်လက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိတ်ကိုလျှော့လိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက်....

ပုဖန်းသည် အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး လူဝကြီးအား
လှမ်းပြောလိုက်ပေသည်။

“ကျုပ်သွားတော့မယ် ခင်ဗျား ဘုရားကျောင်းထဲဝင်ပြီး
ဟိုလင်မယားနှစ်ယောက်ကို ရေတွင်းထဲက ဆယ်လိုက်ပါဦး။ ဘေး
ကြာ ရေနစ်ပြီးသေနေပါဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၇၉

လူဝကြီးက မကျေမနပ်လေသံဖြင့်...

“မင်းသတ္တိရှိယင် မသွားနဲ့ဦး”

ဟုပြန်ပြောလိုက်၏။

ပုဖန်းက ‘ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“သိပ်လည်း မလောပါနဲ့၊ ကျုပ် စန်းတုံးဒေသမှာ ခင်ဗျား

တို့ကို စောင့်နေပါမယ်၊ အခုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ဟာ...ဟာ...ဟား”

ရယ်မောသံနှင့်အတူ ပုဖန်းသည် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ထိုစဉ်...

လူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် ဘုရားကျောင်းထဲမှ ပြေးထွက်လာ
ညို ကွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုလူရိပ်နှစ်ရိပ်သည် လူဝကြီး အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်
ရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခုက လူဝကြီးအား စကားဆိုလိုက်သည်။

“သည်လူက တော်တော်ဉာဏ်များတယ်၊ ကျုပ်တို့ သူ့ရဲ့
ဘက်ကွက်ကို ခန့်မှန်းလို့မရဘူး”

ဦးစွာ စကားဆိုလိုက်သော အရိပ်သဏ္ဌာန်ရှင်မှာ ဝူချန်းယိ
ဖြစ်ပေသည်။

‘ယက္ခမယ်စုယဉ်’ မှာ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ရုပ်နေ
သည်။

သူတို့နှစ်ဦးလုံး၏ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများမှာ ရေများ
မကျန်ခဲ့။

သူတို့သည် ရေတွင်းမှထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။
ပုဖန်း၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ရေတွင်းထဲသို့ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး

ထက်သွားခဲ့ဟန်တူ၏။
ယက္ခမယ်စုယဉ်က...

“သည်ညအဖို့ ကျွန်မတို့ သည်လူရဲ့တိုက်ကွက်တွေကို
လှည့်လည်ခွဲစား၊ ပြောရယင် ရှက်ဖို့သိပ်ကောင်းတယ်”

လူဝကြီးကို ပြောလိုက်၏။
ဝူချန်းယိက သူ့ဇနီးဘက်သို့လှည့်၍...

“သည်လူကိုတော့လား နောက်တစ်ခါတွေ့ယင် ဆုံးမရ

မှောင်ရိပ်ထဲကလူ

ချူးယဲ့လန်းက စိတ်ထဲမှ တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်
ပုဖန်းသည် စန်းတုံးနယ်ကိုသွားပြီး လူဝကြီးတို့အား အေး
နေမည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ပြောသွားရပါသနည်း။

စန်းတုံးနယ်တွင် ထူးခြားသောကိစ္စရပ်များ ဖြစ်ပွားနေ
သလော။

ထို့ကြောင့်...

ချူးယဲ့လန်းမှာ ယခုချက်ချင်းပင် စန်းတုံးနယ်သို့ သွား
ရောက်ပြီး ၎င်း၏အခြေအနေကို စုံစမ်းလိုစိတ်များ ရင်မှာတဖန်
ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

မယ်၊ တောက်"

ဟကြီးဝါးလိုက်သည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုကြမ်းဝါးပြီးနောက် ဂူချန်းယိသည် မြေပေါ်တွင် လဲနေသော ပေစင်းအား ဆွဲထူလိုက်သည်။

လူဝကြီးက ပေစင်း၏ပြုတ်ကျသွားသော ပန်းရိုးကို ပြန်ဆက် ကုသပေးလိုက်သည်။

ပေစင်းမှာ ပန်းရိုး ပြန်ဆက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိသေးပေ။

လူဝကြီး၊ ဂူချန်းယိ၊ ယကွမယ်စုယဉ်တို့နှင့်ပုဖန်းတို့ ဘုရားကောင်းတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရခြင်း၏အကြောင်းရင်းမှာ...

လူဝကြီး၊ ဂူချန်းယိနှင့်ယကွမယ်စုယဉ်တို့သည် နေအခါမှစ၍ သိုင်းပညာရပ်များကို ပြသ၍ ဘယဆေးရောင်းသူများ ဖြစ်လာပေသည်။

ပုဖန်းသည် သူတို့ရောင်းချသော နေရာသို့ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုမိသည်။

ပုဖန်းနှင့်လူဝကြီးတို့ တွေ့ဆုံမိကြသည်။

ထိုသို့တွေ့ဆုံရာမှ သူတို့နှစ်ဦးသည် ရန်ငြိုးရန်စရှိခဲ့ကြသေးသည်။

လူဝကြီးသည် ပုဖန်းအား မြင်သည်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်

စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

ပုဖန်းက သိုင်းလောသားများ သုံးသောစကားဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

ယခု ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ကြလျှင် နေ့အချိန်ဖြစ်၍ လူများတတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်မည်။

အကယ်၍ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုပါက ယနေ့ညတွင် ဘုရားကောင်းသို့ လာရောက်ကြပါရန် ပုဖန်းက ချိန်းဆိုခဲ့လေသည်။

ဤညတွင် လူဝကြီးတို့အုပ်စုနှင့် ပုဖန်းတို့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြဿနာအစ၏အကြောင်းရင်းမှာ ဤမျှသာဖြစ်ပေသည်။ ချူးယဲ့လန်းသည် လူဝကြီးတို့အုပ်စုနှင့်ပုဖန်းတို့ ထွက်ခွာရာပြီးနောက် သူမလည်း တည်းခိုဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းယင်း သူမသည် ပုဖန်း၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုအခါ...

ဝတ်စုံဖြူနှင့် လူရွယ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သူမအဖို့ အများဆုံး တွေးတောစဉ်းစားနေမိသည်က

ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူရွယ် ဟုတ်ကျင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူမသည် စဉ်းစားယင်း အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အိပ်ရာမှနိုးတော့ မနက်မိုးစင်စင် လင်းလူချေပြီ ဖြစ်လေသည်။

နေ့လည်အချိန်သို့ ရောက်သော် ချူးယဲ့လန်း ခရီးစတင်

၁၈၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ထွက်ခဲ့သည်။

သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း စန်းတုံးနယ်သို့ သွားမေ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

လမ်းခရီးတလျှောက်လုံး သူမသည် တစ်စုံတစ်ယောက်တို့တွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာဖွေခဲ့သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်မှာ ဝတ်စုံဖြူနှင့်လူရွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် ယန်ထိုက်မြို့သို့သွားရာ လမ်းခွဆုံသို့ ရောက်လာတော့၏။

ယန်ထိုက်မြို့သို့ သွားလိုလျှင် ထိုလမ်းမှ လေးငါးရက်ခန့်ခန့်သွားရပေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုမြို့သို့ ရှေးရှုလျက် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့လုံးလိုလို ခရီးပြင်းနှင့်လာခဲ့ရာ စန်းပဲ့တောင်ခြေအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်...

မိုးမှာ စုန်းစုန်းချုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်

ဤတွင် သူစီးလာသော မြင်းသည် ရုတ်တရက် ပဒတ်ရပ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ဟိလိုက်သည်။

ချူးယဲ့လန်းပင် မြင်းပေါ်မှပြုတ်ကျခမန်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူမသည် ကိုယ်ကို အမြန်ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။

ချူးယဲ့လန်း၏နားတွင်း၌ တဝှစ်ဝှစ် အသံများကို ကြား

တိမ်ဖြူသခင်မ(ပ) ❖ ၁၈၅

လိုက်ရလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက လက်ထဲမှ ကျာပွတ်အား ငွေယမ်းပစ်လိုက်သည်။

အဆိပ်မြှားတံ လက်နက်ဆန်း လေးငါးခြောက်ချောင်းခန့် တစ်ဘက်သို့လွင့်စဉ်သွားသည်။

ထိုခဏမှာပင် အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

ထိုအသံကြောင့် သူမသည် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။

“မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ကဲ နောက်ထပ် သည်လက်နက်တွေကို ကာကွယ်စမ်းပါဦး”

စကားအဆုံးတွင် လေတိုးတိုက်ခိုက်သံ နှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးယဲ့လန်းထံသို့ အရာဝတ္ထုနှစ်ခုက တိုးဝင်လာ၏။

ချူးယဲ့လန်းက ကျာပွတ်ဖြင့်ငွေယမ်းခတ်ထုတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ရွမ်း”

“ဝုန်း”

ဟူသောအသံနှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

တစ်ဘက်မှ ရန်သူ့လက်နက်ပုန်း ပေါက်ကွဲသံကိုလည်း ချူးယဲ့လန်းက ကြားလိုက်ရ၏။

ချူးယဲ့လန်း၏ကျာပွတ်ကြိုး ထက်ပိုင်းပြတ်ကျသွားရသလို ချူးယဲ့လန်းလည်း လန့်သွား၏။

၁၈၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သူမ၏မြင်းကြီးလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့်နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။

တဟားဟား ရယ်မောသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တဆက်တည်းဆိုသလို လက်ခုပ်ဩဘာသံများလည်း ထပ်ဆင့်ပေါ်ထွက်လာ၏။

အမှောင်ထဲမှလူများသည် မည်သူများ ဖြစ်နိုင်ပါသနည်း။ ဤသည်ကို သူမ မသိပါ။

“ဟား...ဟား...ဟား”

စူးရှသော ရယ်မောသံများ ပေါ်ထွက်လာပြန်၏။

ရယ်သံအဆုံးတွင် ချူးယဲ့လန်းနှင့် ပေနစ်ဆယ်ခန့်အကွာမှ အရိပ်သဏ္ဌာန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ချူးယဲ့လန်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုအရိပ်သဏ္ဌာန်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် နီးပါးရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ထိုလူအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများအား တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ပင်လယ်သိုင်းသမားဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

“ရှင်ကိုး”

ပင်လယ်သိုင်းသမား၏အမည်မှာ ‘တုံးဟိုင်’ ဖြစ်လေသည်။ တုံးဟိုင်က...

“နဂါးဂေဟာက သိုင်းသမားတွေကို ကျုပ်ဆုံးမခဲ့တုန်းက

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၈၇

မင်းဟာ အနီးအနားမှာ ရှိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

ချူးယဲ့လန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်တာပေါ့ရှင်”

တုံးဟိုင်က...

“ကျုပ်က နဂါးဂေဟာက လူတွေကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့ မည်တုန်းက မင်းကိုလွှတ်ပေးခဲ့တာ၊ ဒါပေမယ့် အခုတစ်ကြိမ်တော့ မရတော့ဘူး”

ချူးယဲ့လန်း နှာခေါင်းနဲ့ လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဆုံးမမယ် ဟုတ်လား”

“သေချာတာပေါ့”

“မင်း ဘာများ တတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ကြည့်ပါဦးရှင်”

ချူးယဲ့လန်းသည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်ကာ လေထဲ၌ ငှက်ခြံတစ်ကောင်ပမာ ပျံဝဲကာ ပင်လယ်သိုင်းသမားတုံးဟိုင်အား ခိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဟိတ်”

တုံးဟိုင်ကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအား စုစည်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းမှာ ဝါရင့်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် လေထဲပျံဝဲယင်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လျှင် တုံးဟိုင်ကလည်း လက်ဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် ပြန်လည်ခုန်သွား

၁၈၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၈၉

လိုက်ခြင်းကြောင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြပြီး...

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သောအသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ

သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် လက်ဝါးချင်း ဆုံတွေ့မိလိုက်သည့်အရှိန်

ဖြင့် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ သူမ၏ခြင်းပေါ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တုံးဟိုင် လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

တုံးဟိုင်အား လွယ်လင့်တကူ အနိုင်ယူ၍မရမှန်း နားလည်

ထားခြင်းကြောင့် ကျာပွတ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေသည်။

အားစိုက်ပြီး ဝှေ့ယမ်းလိုက်လျှင် တရွမ်းရွမ်းမြည်သံများ

ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးယဲ့လန်း မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင် သတိသာထားပေတော့”

ကျာပွတ်က တဝီဝီမြည်အောင် ဝှေ့ယမ်းကာ တုံးဟိုင်အား

ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

တုံးဟိုင် အခက်ကြုံသွားလေသည်။

ကျာပွတ်ရိုက်ချက်များသည် အလွန်ပြင်းထန်နေရကား

ဖမ်းဆီးထားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

တဝီဝီမြည်သော ကျာပွတ်ရိုက်ချက်များက အရပ်လေးမျက်

မှာကို ဖုံးလွှမ်းထားလိုက်ခြင်းကြောင့် ရှောင်တိမ်းရန်လည်းခက်ခဲသွားလေသည်။

မတတ်သာသည့်အဆုံး တုံးဟိုင် နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်း လှောင်ပြောင် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကဲ...ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

တုံးဟိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“မိတ်ချ မင်းကို ဆုံးမပြမယ်”

ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်

မှာပင်...

“ရွှီး...ဖောက်”

မိုးပေါ်သို့ မီးကျည်တစ်ခု ထိုးတက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်

ရလေသည်။

သိုင်းလောကသားများ အသုံးပြုလေ့ရှိသော အချက်ပြမီး

သည် ဖြစ်လေသည်။

တုံးဟိုင်သည် ထိုမီးကျည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်လှုပ်လှုပ်

သွားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

သူ၏မျက်နှာတွင် အလွန်အရေးကြီးသည့်အသွင် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မိန်းကလေး သည်ကနေ့ မင်းကံကောင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်

ဖြိုပြီး ဆုံတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

၁၉၀ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

စကားဆုံးလျှင် ဈာနနဲ့လှည့်ကာ ပြေးလွှားသွားလေသည်။
“ရှင် ထွက်ပြေးတော့မလို့လား”

ဈေးယဲ့လန်းက မစံချင်အောင် အော်ပြောလိုက်သော်လည်း
လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ချေ။

ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားသွား
ယင်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ဈေးယဲ့လန်းသည် ပင်လယ်သိုင်းသမားတုံးဟိုင်အား
ကောင်းစွာ မဆုံးမလိုက်ရသဖြင့် မချင့်မရဲဖြစ်နေ၏။

သူမသည် ဓားနှင့်ကျာဖွတ်ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့မည်ဆိုလျှင်
ပင်လယ်သိုင်းသမားတုံးဟိုင်အား အနိုင်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်
မိလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ တုံးဟိုင်အား သူမ သဘောမတူ
နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဈေးယဲ့လန်းက ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်သည်။
မီးကျည်မှာ အရှေ့ဘက်အရပ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းကို

သည်

ထိုအရှေ့ဘက်အရပ်၌ နဂါးဂေဟာတည်ရှိနေကြောင်း သိရှိထားလေသည်။

ဈေးယဲ့လန်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၉၁

“နဂါးဂေဟာမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုများ ဖြစ်ပေါ်နေလို့လား”
နဂါးဂေဟာအတွက် သူမ စိုးရိမ်ပူပန်လာလေတော့သည်။
ကျားဂေဟာသည် နဂါးဂေဟာအပေါ် မကောင်းကြံတော့
မည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

နဂါးဂေဟာကို ကူညီလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။
“နဂါးဂေဟာကို ငါသွားမယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။
ထို့နောက် မြင်းပေါ်ခုန်တက်ကာ...
“ဟေး”

မြင်းကိုငေါက်ယင်း ခုန်းစိုင်းနှင့်သွားလိုက်လေတော့သည်။

“ဂြိုဟ်ဖောက်”

အချက်ပြမီးကျည်များက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်ခုပြီး
တစ်ခုထိုးတက်သွားလေသည်။

သိုင်းလောကသားများ လှုပ်ရှားနေကြကြောင်း ထင်ရှားနေ
တာသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံများနှင့်အတူ ဈေးယဲ့လန်းက နဂါးဂေဟာသို့ ဦး
တော ခုန်းစိုင်းနှင့်နေ၏။

၁၉၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

သို့ဖြင့် နဂါးဂေဟာနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာခဲ့
တော့သည်။

“ဟေး”

ချူးယဲ့လန်းက မြင်းကိုငေါက်ကာ အရှိန်သပ်ရပ်တန့်လို
လေသည်။

မြင်းပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် နဂါးဂေဟာသို့ ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားလို
လေသည်။

သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသွားယင်း
နေရာသို့အရောက်တွင် တိုက်ပွဲတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။
လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသူများ တစ်ဘက်
တစ်ဘက် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများလည်း တခဲနက် ထွက်ပေါ်
လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ချောင်းကြ
လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ နဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများနှင့် ကျားဂေဟာ
သိုင်းသမားများ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်ကြ
တွေ့ရလေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၉၃

တိုက်ပွဲမှာ ပြင်းထန်လှသည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများက အင်အားကောင်းနေပြီး
နဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ အရေးနိမ့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

“ကျားဂေဟာက နဂါးဂေဟာကို အလစ်တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းဖို့
ဦးစားနေတာကိုး”

သူမသည် ကျားဂေဟာအား ဆုံးမရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

ထို့နောက် သစ်ပင်များကြားမှ ခုန်ထွက်ကာတိုက်ပွဲအတွင်း
သိုင်းသမားများလက်လေသည်။

သူမ၏လက်တစ်ဘက်က ဓား၊ ကျန်လက်တစ်ဘက်က
ကျောက်အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူမ၏ တိုက်ခိုက်မှုသည်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း
အောင် ပြင်းထန်နေပါတော့သည်။

“ဝုန်း...ဝုန်း”

“ရွမ်း...ရွမ်း”

ဓားရောင်များ ဝင်းလက်သွားသကဲ့သို့ ကျာပွတ်ရိုက်ချသ
လည်း တရွမ်းရွမ်း ဆူညံမြည်ဟီးသွားလေသည်။

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများမှာ ချူးယဲ့လန်း၏ တိုက်
ခိုက်မှုက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လဲကျသွားကြလေတော့
သည်။

“အား”

၁၉၄ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသောအော်ဟစ်သံများလည်း ပွက်လောရိုက်သွားအတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများအတိုက်ခိုက်ဆုံးမနိုင်လိုက်သဖြင့် ကျေနပ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ဝုန်း...ဝုန်း...ဝုန်း”

တဝုန်းဝုန်း ပေါက်ကွဲသံများနှင့်အတူ မီးတောက်မီးလျှံထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရန်သူများသည် နဂါးဂေဟာအား မီးရှို့ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးပမ်းနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုတော့နဂါးဂေဟာသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

နဂါးဂေဟာသည် ရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေသည့် ဝဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုအတွင်း၌ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အလွန်လှပသန့်ရှင်းသော ဂေဟာတစ်ခုလည်း ဖြစ်လေသည်။

နဂါးဂေဟာ၏ အလှအပများသည် တိုက်ပွဲများကြောင့် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဂေဟာရှေ့၌ တိုက်ခိုက်နေကြသူများ လဲကျသေဆုံးသူများရှိနေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (၁) ❖ ၁၉၅

နဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများနှင့် ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲ။

ချူးယဲ့လန်း ရောက်ရှိသွားချိန်၌ နဂါးဂေဟာမှ သခင်မထံယဉ်စုက ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများအား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်နေသည်။

“မမ...ကျွန်မလာပြီ”

ချူးယဲ့လန်း ပြေးသွားပြီး ကူညီတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်း ရောက်ရှိလာခြင်းကြောင့် ယဉ်စု ကံကောင်းခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူမအား ကျားဂေဟာမှ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများက ဝိုင်းတိုက်ခိုက်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ယဉ်စုမှာ ဒဏ်ရာသုံးလေးချက် ရရှိထားပြီဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများအား ပြတ်သားသွား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

“အား”

ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများလည်း ဒဏ်ရာအသီးသီးရရှိဖူးရ နောက်ဆုတ်သွားကြလေတော့သည်။

ယဉ်စုသည် ချူးယဲ့လန်း ရောက်လာသည်ကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာလေသည်။

“ညီမလေး”

၁၉၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“မမ...ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဂေဟာထဲကို ရှိ
တွေဝင်သွားတာကြောင့် ဖေဖေအတွက် စိတ်မချရဘူး”

“ဒါဖြင့် ဂေဟာထဲကို ကျွန်မတို့လိုက်သွားကြမယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် သွားကြမယ်”

နစ်ယောက်သား နဂါးဂေဟာသို့ ပြေးလွှားသွားကြ
တော့သည်။

နဂါးဂေဟာ...။

နဂါးဂေဟာ၏အဆောင်အချို့မှာ မီးစွဲလောင်နေပြီဖြစ်

နဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများသည် တစ်ဘက်ကရံ
အား ခုခံတိုက်ခိုက်နေရပြီး တစ်ဘက်က မီးတောက်မီးလွှဲများ
ဖြစ်သတ်နေရလေသည်။

ဂေဟာထဲ၌လည်း တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်နေပါသည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

ယဉ်စုက စိုးရိမ်တကြီး အော်ခေါ်ကာ လိုက်လံရှာဖွေ
လေသည်။

နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် ဆေးကျုံး၏အရိပ်အရောင်ကိုယ်
တွေ့ရပါချေ။

ဆေးကျုံးက ရန်သူများရောက်လာသဖြင့် ထွက်ပြေး

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၁၉၇

ညီသူ မဟုတ်ပါ။

အသက်စွန့်ကာ ရင်ဆိုင်သွားမည့်သူဖြစ်လေသည်။

ယခု...

ဆေးကျုံး ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာထူးခြားနေပါတော့သည်။

“ဖေဖေ...ဖေဖေ”

ယဉ်စုက တကြော်ကြော်ခေါ်ယင်း လိုက်လံရှာဖွေလိုက်
သည်။

ချူးယဲ့လန်းကမူ ဂေဟာထဲရောက်ရှိနေသော ရန်သူများ
အား တိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

တော်တန်ရုံ သိုင်းသမားများမှာ ချူးယဲ့လန်းကို မယှဉ်နိုင်
ပါချေ။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ချူးယဲ့လန်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရကာ
အာထဲမှ ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းသည် ယဉ်စုနှင့်အတူ ဂေဟာရှင်ကြီးဆေးကျုံး
အ ကူညီရှာဖွေလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်...

‘စာကြည့်ဆောင်’ သို့ရောက်လျှင် သွေးဆိုင်ထဲလဲကျနေ
သ ဆေးကျုံးအား တွေ့ရှိလိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဖေဖေ”

၁၉၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ယဉ်စုက ဖခင်ကြီးအား ပြေး၍ဖေးမပွေ့ထူလိုက်လေ၏။
ဆေးကျုံး၏ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများစို၍နေသည်။

ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများကြောင့် အသက်ပျောက်နေ
ဖြစ်လေသည်။

“ဖေဖေရယ်”

ယဉ်စု ကြွေကွဲစွာ ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေတော
သည်။

ဈေးယုံလန်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

သူမ ကူညီဖို့လာခဲ့သော်လည်း နဂါးဂေဟာပိုင်ရှင် ရန်သူ
လက်ချက်မိကာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယဉ်စု အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျားဂေဟာကို ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး”

ဈေးယုံလန်းက...

“သည်မှာ ရောက်နေတဲ့ ကျားဂေဟာကလူတွေကို စိုက်
ထုတ်မယ်၊ ပြီးယင် ကျားဂေဟာကိုလိုက်သွားပြီး ဖျက်ဆီးပစ်
တာပေါ့”

ဟု ထောက်ခံ ပြောဆိုလိုက်လေတော့သည်။

◆ ◆ ◆

တုန်ပြန်ခြင်း

နဂါးဂေဟာ...။

နဂါးဂေဟာ၌ တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေဆဲ။

ယဉ်စုနှင့် ဈေးယုံလန်းတို့သည် ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမား

အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်နေရကား

တို့၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်းထန်
ပါတော့သည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။
 ကျားဂေဟာမှ သိုင်းသမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
 ယောက် လဲကျသွားကြလေသည်။
 နဂါးဂေဟာသို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်ကြသည့် ရန်သူများ
 အား ကျားဂေဟာပိုင်ရှင် ကျွဲထူးနှင့်ကျွဲပုတို့က ဦးဆောင်လာကြ
 ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့အား ပင်လယ်သိုင်းသမားက ကူညီခဲ့လေသည်။
 ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည့်အလျောက် နဂါးဂေ
 ဟာအား အသာစီးယူကာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂေဟာရှင်ဆေးကျုံးအား သူတို့သုံးယောက်ပေါင်းကာ ဝိုင်း
 ဝန်းတိုက်ခိုက်ကြပြီး လုပ်ကြံပစ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဆေးကျုံး သေဆုံးသွားပြီးနောက် နဂါးဂေဟာကို မီးရှို့ဖျက်
 ဆီးပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ချူးယဲ့လန်းနှင့်ယဉ်စုတို့က သူတို့အား ဓား
 ဖွေတွေ့ရှိသွားပြီး တရကြမ်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ပင်လယ်သိုင်းသမားကြီးနှင့် ကျွဲထူးတို့သားအဖနှစ်
 ယောက်မှာ သိုင်းပညာ မခေကြပါ။

သို့သော်...
 နဂါးဂေဟာအား အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြ
 သည်ဖြစ်၍ မလုံမလဲဖြစ်နေကြသည်။

ထို့အပြင်...
 ယဉ်စုနှင့် ချူးယဲ့လန်းတို့က အသက်ကို ပစာနမထားဆဲ

တိုက်ခိုက်လာကြလေသောအခါ ထိတ်လန့်သွားပြီး ဆုတ်ခွာသွားကြ
 တော့သည်။

သို့ဖြင့်...
 ယဉ်စုနှင့် ချူးယဲ့လန်းတို့သည် ကျွဲထူးတို့လူစုအား
 နဂါးဂေဟာမှ မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

နဂါးဂေဟာမှ တိုက်ပွဲများပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
 ကျွဲထူးတို့လူစု ဆုတ်ခွာသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။

ယဉ်စုမှာ ရန်သူများကို မောင်းထုတ်နိုင်လိုက်သော်လည်း
 ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။

ဖခင်ကြီးမှာ ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားခဲ့ရပြီ
 ဟုတ်ပါလား။

ချူးယဲ့လန်းက ဖျောင်းဖျနစ်သိမ့်ရသည်။
 ယဉ်စုကို နားဝင်အောင်ပြောကာ ဆေးကျုံးအလောင်းကို

ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ဖို့ စီစဉ်လေသည်။
 ကျဆုံးသွားသော နဂါးဂေဟာမှ သိုင်းသမားများကိုလည်း

ကောင်းမွန်စွာ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပေးကြလေသည်။
 ယဉ်စုက...

“ညီမ ကျားဂေဟာကို သည်အတိုင်းလက်ဖိုက်ကြည့် မနေ
 ချင်ဘူး”

၂၀၂ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

ချူးယဲ့လန်းက...

“ဒါဖြင့် ကျားဂေဟာကို ကျွန်မတို့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်ကြတာ

ပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

ကျားဂေဟာ...။

ကျွဲထူး၊ ကျွဲပုတို့သားအဖနှင့် ပင်လယ်သိုင်းသမားတို့သည် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သူတို့၏လူများအား ပြန်လည်စုစည်းပြီး နောက် ကျားဂေဟာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

နဂါးဂေဟာကို ဖျက်ဆီးလိုက်သည်မှာ သူတို့၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမည်ကိုလည်း စိုးရိမ်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လာလမ်းအတိုင်း မပြန်ကြဘဲ အဝေးမှ ကွေ့ပတ်ပြန်ကြခြင်းကြောင့် ကျားဂေဟာသို့ အချိန်အတော်ကြီး နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုအခါ...

ကျားဂေဟာ၏ အဆောက်အဦးသုံးပုံနှစ်ပုံခန့်မှာ မီးလောင်ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

ကျားဂေဟာကို မည်သူက မီးရှို့ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ကြပါသနည်း။

ကျွဲထူးတို့ စုံစမ်းလိုက်ကြသောအခါ မိန်းမချောလေးနှစ်

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၂၀၃

ယောက် ရောက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ကာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း သိလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွဲထူးတို့ စွေ့စွေ့ခနဲအောင် ဒေါသထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ချူးယဲ့လန်းနှင့် ယဉ်စုတို့နှစ်ယောက်သည် ကျားဂေဟာအား တိုက်ခိုက်ကာ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့ကြလေသည်။

ယဉ်စုမှာ လက်တုန့်ပြန်လိုက်ရခြင်းကြောင့် အနည်းငယ် ကျေနပ်သွားလေသည်။

သို့သော်...

ကျွဲထူးအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်သည်အထိ သူမ တတ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းကလည်း ထိုသို့ပင် နားလည်ထား၏။

ကျွဲထူးတို့သားအဖမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသကဲ့သို့ ပင်လယ်သိုင်းသမားကြီးသည်လည်း ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ချူးယဲ့လန်းက...

“မမ...ကျားဂေဟာကလူတွေ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်မလာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ သူတို့ရောက်လာကြယင် အခြေအနေကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး”

နဂါးဂေဟာသည် ဆေးကျုံး သေဆုံးသွားပြီးနောက် အား
အင်ချည့်နည်းသွားပြီဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

တိုက်ပွဲများ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် ထိခိုက်ကျဆုံးမှုများ ရှိခဲ့
၍အားထားရမည့်သူလည်း နည်းပါးနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျားဂေဟာမှ နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက်တိုက်ခိုက်
မည်ဆိုပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခုခံနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။
ယဉ်စု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဖေဖေမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း နဂါး
ဂေဟာကို မမာယနည်းနဲ့မှ ဆက်ပြီးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်
တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အတော်ကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာကောင်း
ပါတယ်ကွယ်”

ဈေးယဲ့လန်းက...

“သည်တော့ မမ ဘာဆက်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ
ဟင်”

ယဉ်စု သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“မမလည်း မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွယ်”

ဟုညည်းတွား လိုက်လေသည်။

ဈေးယဲ့လန်းက...

“သိုင်းလောကသားတွေဟာ စန်းတုံးနယ်ကို ဦးတည်
သွားနေကြတယ်၊ အဲသည်မှာ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိမှာ သေချာတယ်၊
ဒါကြောင့် ကျွန်မ စန်းတုံးနယ်ကို သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာ
မမကော ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့မလားဟင်”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ယဉ်စု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ညီမက စန်းတုံးနယ်ကို သွားမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“စန်းတုံးနယ်ကို သိုင်းလောကသားတွေ ဘာကြောင့်သွား
နေကြတယ်ဆိုတာ ညီမ သိသလား”

ဈေးယဲ့လန်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ကျွန်မ မသိရသေးဘူး၊ မမ သိထားလို့လားဟင်”

ယဉ်စု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း...မမသိထားတာက ဖေဖေတို့ပြောဆိုနေတာ ကြား
ရလို့ပါ”

“ကျွန်မကို ပြောပြပါလားဟင်”

“သည်လို ညီမရဲ့...”

ယဉ်စုက သူမသိထားသည်ကို ပြောပြလေသည်။

“စန်းတုံးနယ်မှာ သိုင်းလောကသားတွေ တွေ့ဆိုပြီး သိုင်း
ယဉ်စုအသိချင်း ဖလှယ်ကြတယ်၊ သိုင်းလောကတိုးတက်ဖို့အရေး
ကြီးတွေတိုင်ပင်ကြတယ်၊ သိုင်းလောက မျက်နှာစုံညီ စည်းဝေးပွဲကြီး
ကျင်းပကြတာပေါ့”

ဈေးယဲ့လန်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“သည်လို အစည်းအဝေးပွဲကြီးအကြောင်းကို ကျွန်မရဲ့ဆရာ
သည် ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ သွားကြမယ်ဆိုယင် အကျိုး
ကျေးဇူးရှိမှာ သေချာတယ်”

၂၀၆ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“ဒါပေါ့ ညီမရယ်”

“ကျွန်မ သွားမယ်ဆိုယင် မမလိုက်နဲ့မလား”

ယဉ်စု မငြင်းတော့ပါချေ။

“မမလည်း လိုက်နဲ့မှာပေါ့”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

တိမ်ဖြူသခင်မ (ပ) ❖ ၂၀၇

နဂါးဂေဟာ...။

ပိုင်ရှင်မဲ့သွားသော နဂါးဂေဟာသည် အနောက်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ချူးယဲ့လန်းနှင့် ယဉ်စုတို့က စန်းတုံးနယ်သို့ ဦးတည်ကာ ဇနီးထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ယခု...

ချူးယဲ့လန်းသည် ဆရာဖြစ်သူကိုလည်းကောင်း၊ ဖခင်ကြီး နှင့်အစ်မဖြစ်သူတို့ကိုလည်းကောင်း လောလောဆယ် မေ့လျော့နေပြီး သိုင်းလောက အစည်းအဝေးပွဲကြီးအကြောင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေလေတော့သည်။

သူတို့သည် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများဖြစ်ရကား လမ်းခရီး၌ အကြောင်းမသိဘဲ နှောင့်ယှက်လိုသူများနှင့် ဆုံတွေ့ရလေသောအခါ ယဉ်စုနှင့်ချူးယဲ့လန်းတို့က တက်ညီလက်ညီ ဆုံးမခဲ့ကြလေသည်။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ပို၍ရင်းနှီးလာကြပြီး ညီအစ်မများ သွယ်ဖြစ်လာကြတော့သည်။

နဂါးဂေဟာမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီး ငါးရက်မြောက်သောနေ့တွင် မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ထိုမြို့ကလေးမှာ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းလောကသားများ ကျင်လည်ကျက်စားလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယဉ်စုက...

၂၀၈ ❖ တက္ကသိုလ်သီဟအောင်

“သည်မြို့ကလေးမှာ သိုင်းလောကသားတွေ တွေ့နေ
တာကြောင့် မမတို့ သတိထားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟုတီးတိုး ပြောလေသည်။

ချူးယဲ့လန်းက...

“ဟုတ်တယ် မမ၊ စန်းတုံးနယ်ကို သွားယင်း သည်ဘစ်
ကိုရောက်လာကြတာပဲဖြစ်မယ်၊ ကျားဂေဟာနဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေ
ပါကောင်းပါလာနိုင်တာကြောင့် ကျွန်မတို့ သတိထားတာ မမှားပါ
ဘူး”

ယဉ်စုမှာ ကျားဂေဟာအား လုံးဝမကျေနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်
နေပါသည်။

“ကျားဂေဟာကလူတွေကို တွေ့ရယင်တော့ မမ စိတ်ထိန်း
နိုင်မယ် မထင်ဘူး”

ချူးယဲ့လန်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဤမြို့ကလေး၌ ကျားဂေဟာမှ လူများအား မတွေ့ရပါ
နှင့်ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

သူမ၏ ဆုတောင်း ပြည့်ဝနိုင်ပါမည်လော။

သူတို့နှစ်ယောက်ကား သိုင်းလောကသားများ ကျင်လည်
ကျက်စားနေသည့် မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒု-ဇာတ်သိမ်းဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

တက္ကသိုလ်
သီဟအောင်

တိမ်ဖြူသခင်မ

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

